

Pável István:
SZERENCSESSZAGÚ KATUS
javított kiadás

Pável István

Szerencsésszagú Katus

Javított kiadás

Szöveget gondozta: **Szojka Emese**

Borító: **Pável Judit**

Ebben a történetben minden torz szereplő, a még torzabb képzelet szülötte! Minden hasonlóság valamely létező személlyel csak a véletlen rosszindulatú, nem túl tréfás játéka. A fenti kijelentés annál fokozottabban érvényes minden személyre, minél jobban ismerem és fizikailag minél erősebb nálam.

A szerző

Bevezető

Induljunk a kezdetektől, amikor az ősrobbanást követően elkezdődik az anyagok elrendeződése, amely folyamatban kialakul a Tejútrendszer és benne a Föld, a mi világunk. Mivel belátjuk, ily távoli múltból indított történet szükségképpen hosszabb lenne az elviselhetőnél, így kihagyunk néhány fontos mozzanatot. Már is illanó másodpercként szalad el teremtő képzeletünk előtt néhány milliárd év, naprendszerek alakulnak ki vagy át, létrejön az élet. Megannyi varázslatos történet, és mind megérne egy érzellemmel, értelemmel bíró alkotót, aki megfogalmazná a tömérdek ismeretlen csodát. Ígérjük, jelen írás nem vállalkozik történelmi, földrajzi vagy bármilyen néven nevezett ismeret terjesztésére. De miért szenvednénk a hirtelen ránk törő elmekörtől, ami arra biztatna, véljük alkalmasnak méltatlan személyünket fontos tudományok oktatására is?

Mindenki tegye, amihez ért, de legfőképpen, amire lehetősége van! Átgondolva, hogy néhány, gyors pillanatként elsuhant évtized során mennyi nevetést vívtunk ki szavunkkal, mozdulatunkkal vagy pusztán jelenlétünkkel, az a legbölcsebb, ha ebben a humoros hangvételűnek szánt írásunkban, a fentebb vázolt széles alkotói lehetőségek helyett, inkább egy szórakoztató részletet mesélünk el a világ hatalmas, mindent átfogó történetéből.

I.

Július elején járunk, a kertekben sok minden, köztük a torma terem. Az iskolában is van elég terem, például az üres tornaterem, ami cseppet sem meglepő ilyenkor, nyáridőben. Figyelmünket mégis a szemet csípő konyhanövény köti le, mert az jelzi hitelesen a „nagy szakácsnő” közeli érkezését.

A Szerencsészsagú család türelmetlenül várja, hogy különös adottságával eggyel több tagja hirdethesse a Teremtő Isten kegyelmének szokatlannak tűnő megnyilvánulását. A család története a későbbiekben úgyis ismertetésre kerül, ezért most inkább a jelenre koncentrálnak - amíg tudunk-, és próbáljuk megfejteni a rejtélyt. Vajon a tormán kívül még mi árulkodhat a nagy esemény közeli eljövételéről? Talán a nyolcadik hónap vége, a szokatlanul nagyra nőtt női has, vagy az, hogy a kutya kukorékol, és új, fényes égitest jelenik meg éjjel, a sejtelmesen takaró fátolyfelhők felett?

Lássanak csodát, akik még nem láttak! Ez esetben az összes jel egyformán észlelhető nemes Szerencsészsagú Elemér urunk háza táján. Vonzó felesége, Magdus utolsó idős terhes. A várva várt napokban egy rejtélyes üstökös megjelenése tartja lázban Európa összes csillagászt és babonás emberét. Hisszük, hogy rendelkezünk a valóság ismeretével, és a kis Szerencsészsagú Katus eljövételét hivatott hirdetni a magányos égi vándor. De, ne feledkezzünk meg a legkülönösebb előhírnökről, a kutya kukorékolásáról sem!

Történt, hogy Elemér urunk - egy pillanatra meglepedve jellegzetes családi örökségéről - megemelte karját, és a mindent beborító hónaljsszag következtében az udvaron tüsténkedő házőrző átmenetileg baromfnyelven kezdett el beszélni. Bodri kutya igen jól kihasználta e rendkívüli hetek minden percét, hisz második helyezést ért el a „Beszéljünk szépen a baromfiudvarban!” című versenyen. A valóban utánozhatatlan, egész udvart betöltő kukorékolás csak azért nem ért el jobb helyezést, mert a zsűri elnöke - egy vén haragtartó kakas - kétségkívül pikkelt rá, ugyanis sehogy sem tudta feledni, hogy az előző héten olyan csúnyán mordult rá a derék négy lábú:

- Mi a fenét kukorékolasz nekem kora hajnalban? Miért nem próbálkozol valami emberibb nyelvvel, mondjuk az ugatással? - vakkantott oda, csak úgy félvállról, az akkor még normális házőrző.

Történetünk a továbbiakban élesen el fog válni a baromfiudvar eseményeitől, és sietve vissza kell térnünk még el sem kezdett történetünkhöz, így nincs mód rá, hogy ismertessük, Bodri később mi módon torolta meg sérelmét.

Nemes Szerencsészsagú Elemér a nevezetes család egy igen távoli leszármazottja. Kapcsolatát bátran nevezhetjük távolinak, hiszen az utolsó - született - Szerencsészsagú őse, anyai ágú dédnagyanyja, az ország nyugati határánál lakott. E szomorú tény ellenére a ház ura annyira bírja a család jellegzetes tulajdonságát - mint egyetlen örökségét-, hogy környezetétől gyakran kiérdemli a híres nemesi név megtisztelő emlegetését.

- Elemér, azt a szerencsészsagodat a Teremtő a világ más tájaira is elvezethetné, és hosszú ideig ott is tarthatná! - kívánják ismerősei, nem gondolva rá, hogy óhajuk egyszer valósággá válhat.

Így marad rajta a tiszteletből - ő így értelmezi - ráaggatott név, amit előbb csak büszkén, később teljes joggal visel, hiszen hivatalosan is elnyeri hozzá az engedélyt.

Elemér férfiéveinek elején, korán elhalt szüleitől örökölt házikójában egyedül éledegelt, így nem csoda, ha gyakran eljárt az országút melletti fogadóba. Egyesek szerint egész ifjúságát ott töltötte. Ezen személyek véleménye mégsem tekinthető perdöntőnek, hiszen ők nem tartoztak a fent említett kulturális fellekvár törzsvendégeinek megtisztelő táborába.

Érdekes és szerencsés véletlen, hogy nevezett vendéglátóipari egységet fogadónak, és nem vendéglőnek hívták. Mert különben az úri és kevésbé úri vendégek nem fogadással, hanem lövöldözéssel töltötték volna azt az időt, amelyet nem egy korsó vagy pohár közvetlen száj előtt tartásával múltattak el. Hogy ez esetben mire lőttek volna a vendégek? Halvány fogalmunk sincs. Talán a zongoristára, véljük, de ebben az esetben a harmadik életunt zongoristát képtelenek lettek volna megfizetni, a jogosan kérhető magas veszélyességi pótlék miatt. Azt viszont biztosan tudjuk, hogy nevezett fogadóban mire fogadtak az emberek. A válasz egyszerű: mindenre! Például az időjárásra, de leginkább kártyajátékok eredményeire. Különösen a „póker” nevű játék egy sajátos változata terjedt el. Az asztalnál ültek a résztvevők, míg körülöttük álltak a „gibicek”, akik egymás között fogadtak a győztes kártyajátékos személyére.

Az élet időnként érdekes helyzeteket és verekedéseket teremtett. Egy különös lapleosztás után váratlan méretű fogadásarat indult, mivel a szokásosnál is kevésbé volt sejthető a későbbi győztes személye. Történetünk szempontjából a vendégek közül két személy jelenléte bírt kiemelt jelentőséggel. Egy kopottas, ám szebb napjaiban egy fél falut érő ruhát viselő vándoré, valamint a fiatal Eleméré. Az idegen már minden pénzét rátette a szomszédos község harangozójának győzelmére.

- Figyelj, idegen! Ha van vér a pucádban, akkor duplázzuk meg a tétet! - ajánlotta egy helybeli vezérszurkoló, jól ismert, borizú hangján.

- Eleget nyerek én majd így is!

- Ha félsz, takarodj a kocsmánkból, különben sem szeretjük az idegeneket! - tromfolt egy sokkal inkább az ökléről, semmint szellemi képességeiről híres, illetve hírhedt kártyajátékos és idegengyűlölő.

- Nem bánom! Ki segít ki egy kis kölcsönnel? A nevem adom érte! - szólt hévvel a még mindig tökéletesen magabiztos idegen.

- Majd én! - jelentkezett Elemér, kezét kissé megemelve.

Elhamarkodott és eltúlzott tett volt karjának mozdítása.

- Miért is? - kérdezhetné bárki, aki elég szerencsés ahhoz, hogy ne érezze a kártyatermet betöltő szagáradatot.

Aki nem ismeri a nemes Szerencsészagú család igen sajátságos adottságát, nem is hinné, mily komoly veszélyt rejthet egy ártatlan karmozdulat. Esetünkben a még időben félbemaradt mozdulatnak is súlyos következménye lett. Többen megszedültek, az egyik kártyás még a lapját is elejtette. Az úri közönség csak némi általános verekedés után tudott megegyezni abban, hogy a kártyajáték ilyen körülmények között is folytatható, hiszen a karlendítést követő szédülési roham egyformán érintett minden ott tartózkodó áldozatot. Ez nem egész így történt, mint ahogy ez kiderül majd.

A játékot és a sok tétemelés után, az asztal közepén felhalmozódott fizetési eszközök halma-
zát az idegen nyerte, aki jussát egy laza mozdulattal söpörte bele feneketlen zsebébe, és ez a
tevékenység felettébb jól esett a sok üléstől elgémberedett tagjainak. Ám alig fordított hátat a
kártyaasztalnak, amikor megszólították.

- Hova olyan sietve, csak nem most jutott eszébe, hogy otthon kilenc porontya várja, mit visz
haza vacsorára? - kérdezte a sokkal inkább az ökléről, semmint szellemi képességeiről híres,
illetve hírhedt kártyajátékos és idegengyűlölő.

Az idegen erre csak legyintett egyet félig felemelt karral, aminek következtében a fogadóban
lévők háromnegyede álomba szenderült. Furcsa módon a fiatal Elemér nem rendült meg a
mindent betöltő hónaljszagtól, sőt mintha a sajátjára ismert volna. A derék ifjú éppen ezen a
tényen elmélkedett, amikor az idegen, széles mosollyal az arcán, eléje lépett.

- Kis barátom! Először is itt az adott kölcsön, meg is köszönöm szépen! Másodszor, fiammá
fogadlak, ha akarod. Bár ezzel, sem most, sem a későbbiek során nem jár együtt anyagi
haszon, de utána büszkén viselheted a nemes, becsületes „Szerencsészagú” nevet! Éreztem
szagodat, így bátran kijelenthetem, adottságod miatt bőven megérdemelnéd már most is.
Mielőtt elhamarkodottan válaszolsz, engedd meg, hogy elmeséljem az ősi birtokunk hajdan
volt bölcsének szavaival e szép családi név hiteles eredetét.

II.

Történt, hogy a nagy király - majd két méter magas lehetett a lován ülve - vadászni készült. Megparancsolta összes tanácsadójának, úri léhűtőjének, hogy amíg csak bírja elpuhult testük, legalább addig tartsanak lépést vele. Az első órában még száz fő lovagolt a közelében. Ahogy az idő haladt, kinek a lova sántult meg, kinek a feje fájdukt meg rettenetesen, de volt olyan is, akinek otthon bedugva maradt a vasalója. A leghihetlenebb történetet a felséges feleség vezette elő, ő a villanytűzhelyen felejtette vacsoráját. Délben már csak mintegy tízen bírták a király diktálta iramot. A vadászat vége felé, amikor a kezdeti lendület már éppúgy elfogyott, mint az összes összes, mihaszna kísérő, a koronás fő egyedül maradt két kitartó kísérőjével.

Ki volt a két hű kísérő? Bingó! Aki eltalálta, hogy a ló és az udvari bolond, az a ruhatárban felveheti tavaly ott felejtett kabátját, ráadásul még egy ajándék hangszórót is hazavihet.

Nem keresett kifogást a ló, mert rajta ültek, és az udvari bolond, mert nem volt annyi esze, hogy kitaláljon valamit, amivel kimentheti magát. Ők ezért tartottak ki szeretett uruk mellett.

Mi a magunk részéről a lovat sajnáljuk jobban! Szegény pára, az ország összes gondját szíven viselő embert hordott a hátán. Mily nehéz lehetett terhe! Ezen kívül még egy gaz kígyó is az arab paripa mellső lába mellett zárta össze méregfoggal díszített száját. Csoda-e, hogy az állat, mint a néhány éve ültetett gondozatlan málna, úgy megbokrosodott? Egy szó, mint száz, habzó szájjal, hátán az életéért remegő királlyal, bőszen vágatott a domb mögött megbújó, ölni kész szakadék felé. A bolond meg mi mást tehetett volna, művelte az egyetlen dolgot, amihez értett, hangosan dalolt.

- „V-alakban repülnek a darvak, kertünk alatt vagy...” - hangzott a megrémült bolond ajkáról a közeledő tragédiához ahogy sem illő ének.

- Igaz, nekem sem esne most bajom, ha úgy tudnék repülni, mint azok a darvak! - futott át a nagy király agyán a gondolat.

De mégsem a repülés mentette meg az életét. Hanem a legjobb időben érkező Szerencsés-szagú hős, azaz az akkor még másképpen nevezett ő. Arcán a bármily feladat sikeres elvégzéséhez elegendő elszántság tükröződött, és így lépett a tettek mezejére, pontosabban a vágatató ló elé. Két kinyújtott karját, a kellő óvatosságról megfélelkezve, magasba emelte, ujjaiával az ég felé mutatva engedett utat az addig is épphogy rejtett hónaljszagának.

- Jaj! Mily kibírhatatlan, kiirthatatlan szag! - nyihogta fájdalmában emberi nyelven szólva a szegény haldokló ló, ki számíthatott nagy zuhanásra, viperára vagy bármi másra, de nem az arra kóborló ápolatlan paraszt hónaljának jellegzetes szagára.

A szegény pára a rátörő „illatfelhő” elől menekülve még a szakadék előtt a másvilágra költözött, megmentve ezzel reszkető terhét a hatalmas eséstől.

- Fiam, nagy szerencse, hogy erre jártál! Átütő szagoddal megmentetted fenséges életünket, ezért nemesi címet adományozunk neked! Nevezzenek ezután Szerencsés-szagúnak, hiszen az hozott szerencsét nekünk! Címereden egy felemelt kar utaljon arra, miképpen történt a te dicsőséges cselekedeted!

- Hálásan köszönöm királyom! - rebegette a megilletődött ő.

- Még ne köszönd, ez nem minden! Mivel harcra készülünk, elvárunk seregünkbe kapitányi rangban. Tudjuk, karod egyetlen lendítése egy egész ellenséges hadat söpör le a térképről! - fejezte ki elismerését a náthás király.

- Királyom, jóságodon felbátorodva kérhetnék valamit én is? Nem kedvelem a vitézi életet, engedd meg, hadd maradjak továbbra is civil ember! Bár, ha országunk földjét ellenséges seregek taposnák, cím nélkül is tudnám, mi a kötelességem - mondta az új nemes, közben magában arra gondolt, ő bizony futna bölcsen a megfelelő irányba, még az is lehet, hogy éppen Iránba, de az biztos, hogy oda, ahol nem túl hangos a csata zaja.

- Jól van! Legyen hát kívánságod szerint, de ha itt a baj, üzenünk érted. Címedhez még az ide legközelebb fekvőt falut adjuk birtokul - rendelkezett orrát fogva a nagy király.

Az ország szerencsétlenségére uralkodónk nem volt kellőképpen előrelátó, hogy az akkor megismert két lábon járó csodafegyvert magához rendelje! Így veszett el az utolsó történelmi esély arra, hogy hazánk Európa meghatározó hatalmává váljon.

A rossz nyelvek azt is suttogták, hogy a náthától eldugult orrú adományozó azért valamit, talán érezhetett a körülötte lengedező „illatfelhőből”, mert máskor egy járást is adott volna értékes életéért cserébe. De a körülményeket figyelembe véve még így is bátran nemes lelkűnek tekinthető az adományozó, annál is inkább, mert a föld mélye, mint az új nemes fehérneműjének színe foltos gúnyája alatt, oly feketén pompázó kincset rejtett magában, nevezetesen szentet.

Meg ne feledkezzünk az esemény egyetlen hiteles tanújáról, a bolondról sem. Nos, ő mindent elvesztett, mert zavarodottságában megjött az esze. Ki látott már okos bolondot? Más sem szívesen, így rövid időn belül elvesztette állását, hisz rendszeresen vitába keveredett a királlyal. Magához méltatlannak találta a buta tréfákat és az ostoba dalokat. Nem is tudott megnevetetni senkit bugyutának szánt kérdéseivel és válaszaival. Viszont a továbbiakban mind a hét nyelven folyékonyan beszélt, amelyek szavait korábban rendszeresen összekeverte, így keltve nagy derűtséget a hallgatókban, legtöbbször mégis a királyban. Minden következményt gondosan átvizsgálva tehát, a jobb létre szenderült ló után szegény udvari bolond volt a történet második legnagyobb kárvallottja. Hiszen, mint okos ember, még külföldön sem talált oly zsíros állásra, mint amilyen az udvari bolondság volt. Hiába minél közelebb van valaki a kondérhoz, annál hamarabb és többet ehet belőle!

Egyes történész professzorok között igen elterjedt az a nézet, hogy a derék paraszt karja 180 fokot leíró mozdulatának következménye volt a mohácsi vész, és ekkor veszték ki végérvényesen Európa igen jelentős területeiről a maláriát terjesztő szúnyogok is. Mindebből következik, hogy a bölcs Teremtő nagy események előidézőjének rendelte a nemesi ranggal büszkélkedő hős hónalját.

A múlt titkait egyetemi szinten kutató elmék táborában vannak viszont óvatosabb vélemények is, például:

- No, ha óvatosak vagyunk, nem járunk úgy, mint a nagy király lova - bölcselkedett egy rosszul fizetett egyetemi tanár, miközben az előző napról maradt menzakoasztot balkezeivel orrát fogva, jobb kézzel magától eltolta.

- Megható, hogy ez a szag milyen átható - bólogatott egyetértően neves kollégája.

A történetet papírra vető - kis híján csak magot vető - szerény személyünk is, átérezve a lényegét, egyetért a megszólalókkal. Tényleg legyünk óvatosak! A szegény említett ős bizonyára máskor is felemelte karját! De eme cselekedete mégsem változtatta meg a Kepler törvényeihez alkalmazkodó égitestek mozgását. Ámbár az is lehet, hogy a derék égitestek egy ilyen karlendítés miatt vették fel korábbi körkörös mozgásukat elhagyva a tudós által felismert pályájukat.

Így, óvatosságra intő véleményünket közkinccsé téve, megmaradunk a realitások csúszós talaján. Mert hova is vezet a túlzás? Megmenti a halálfélelemtől magát már kimúltnak tettető bogár életét. De gondoljuk át, hány embernek hiányzik, hogy az a bizonyos bogár sokáig éljen?!

Valahogy így adta elő nekem is a Szerencésszagú-birtok hajdani bölcse és mester tolvaja - no nem a lopott árut, mert azt még nem is keresték -, családunk felemelkedésének múlt kódébe vesző történetét - fejezte be az ősz idegen elbeszélését.

Persze, a fiatal Elemér boldogan vállalta a felajánlott nemesi nevet. Döntését befolyásolta az is, hogy a történetben régi családi elemeket vélt felfedezni. Mindig is sejtette, hogy ő egy született Szerencésszagú. Büszkeséggel töltötte el a gondolat, hogy a továbbiakban nem csak a család jellegzetes „illatával”, hanem büszke nemesi címével is rendelkezik majd.

Ahogy az idegen ígérte minden, az örökbefogadással kapcsolatos papírmunkát elvégzett és elvégeztetett, majd némi úrt hagyva maga mögött, mindörökre eltűnt fogadott fia életéből és történetünkéből egyaránt.

III.

Mi viszont térjünk vissza a kellemes július eleji napra, a most már teljes joggal Szerencsés-szagúnak nevezett családba, ahol lábbal előre megérkezik a várva várt újszülött.

- De szép vagy, eszemadta! - lelkendezik a boldog apa, miközben talpra segíti a szülészorvost és közvetlen utána dolgos kezű segítőnőjét.

- Valóban, megrendítő! - bólogat a lassan magához térő orvos, bár korántsem biztos, hogy arra gondol, amire a büszke apa.

- Ezt komolyan állítja? - próbálja e suta kérdéssel leplezni meghatódottságát a ház büszke ura.

- Persze, talán száz év is eltelik, amíg valaki újra ilyet érez. Egy alig néhány másodperce született csecsemő és máris olyan szaga van, mintha két éve nem mosdott volna! Ha nem a saját orrom facsarodna el tőle és nem lenne miatta ilyen kínzó fejfájásom, akkor azt mondanám, hogy ez egy vicc! Komolyan mondom, ha egy átlagos csecsemő is ilyen lenne, már kihalt volna az emberiség! Hallottam egy-két epizódot a Szerencsés-szagú család életéből, amit hittem is, nem is. De ez még a legvadabb álmomat is egy csapásra leányálommá módosítja! Pedig az sem volt semmi! Hallgassák csak... - kezdene élete leghihetlenebb álmának elbeszélésébe a még mindig szédült orvos.

- Csak nem most akarja ezt elmesélni? - kérdezi Elemér döbenten.

- Én csak... - kezdene mentegetőzni az orvos, miközben zavarában a ténylegesen szükségesnél lényegesen mélyebbre szúrta a szülés után használt varrótűt.

- Jujj! - száll be az egyre érdekesebbé váló társalgásba a boldog anya.

- Doktor úr, azt hiszem, lányunk majdani eljegyzési ünnepe sokkal alkalmasabb időpont lenne érdekes történetének elmesélésére - visszakozik Elemér a nyílt elutasítás mezejéről, átérezvén megjegyzésének feleségére és a doktorra gyakorolt hatását.

- Mindegy! Pedig ez most is jól hangzana! - bizonygatja szándékát az orvos céh jelen lévő képviselője.

- Hadd lássam az én kis tündérkémet! - sóhajtja jogos követelését a szülés fájdalmától legyöngült asszony.

Az asszony anyai szeretetének minden melegével veszi karjába kislányát, puhán simogatja meg pofikáját, majd a csecsemő karjait kis teste mellé helyezi, és gyöngéden suttozja:

- Látod, aranyom? Mindenkinek jobb lesz ezután, ha karjaidat így, a testedhez szorítva viseled. Épp olyan vagy, mint apád, született Szerencsés-szagú! - büszkélkedik az ifjú anya, de szavaiból némi félelem is kihallatszik a jövő titkaival szemben.

Említést érdemel a segédkező szülésznő további sorsa. A személye körül kialakuló mendedmondák halmazából annyi egyértelműen megállapítható, hogy Katus születésénél segédkezik utoljára. Később apácának áll, elindítja és lelkes hirdetőjévé válik a „Szűzies életmóddal a népesség túlszaporodásának megakadályozása érdekében” elnevezésű mozgalomnak. Abban azonban megoszlanak a vélemények, hogy mennyire is gyűlöli meg az emberi nemet. Mi a magunk részéről hajlunk azon vélemény felé, hogy az apácához, akinek nevét még évszázadok múltán is tisztelettel emlegetik méltatlan lenne az emberi nemmel szemben táplált legkisebb mértékű negatív érzés.

- Bizonyosan arra gondolt a nyanya, inkább a kék hiánya, mint egy ilyen áldott adottsággal bíró gyermek! - vélekedik egy hang az ismert fogadóból.

A beszélő ilyen formán mereng el két pohár bor elfogyasztása közötti rövid időben a női szív megfejthetetlen rejtelmén és a szűzies életmódot hirdető mozgalom tényleges szándékain.

Bennünket e szavak a sokkal inkább az ökléről, semmint szellemi képességeiről híres, illetve hírhedt kártyajátékosra és idegengyűlölőre emlékeztetnek, aki akkortájt kapja vissza jegygyűrűjét a még időben észre tért, szép menyasszonyától. Utóbbi lelkesen csatlakozott, a fent említett, nem kizárólagosan a hölgyek körében terjedő mozgalomhoz.

A karaván halad, a kutya ugat - ha csaknem kukorékol - a kis Katus ezalatt nagyon kedves nővé érik. Szépsége nem ragyogó külsejéből nyeri elsöprő erejét, hanem belső harmóniájából és jóindulatából ered. És hódít, mint Napóleon vagy Nagy Sándor serege, ami természetes, hiszen mind háromnak ez a fő feladata. De hogy hódíthat egy gyenge nő? Nem nyernek azok a kedves olvasók, akik a gyakori karlendítésre szavaznak. Nem az áll a dolgok háttérében! Inkább saját tündéri lényével, semmint a nevére utaló mozdulattal szédíti Katus a körülötte lévő férfiak népes hadát.

Miért is mertük fenti kijelentésünket megtenni? Nos erre a pikánsnak tűnő kérdésre is ki kell térnünk. Hősnőnk a saját korához és környezetéhez képest lényegesen gyakrabban veszi igénybe a mosdás jótékony hatását. Mindez nem marad jutalom nélkül. Csak abban a kivételes izgalmi állapotban jön nála elő a családi örökség jól ismert megnyilvánulása, amikor valamilyen oknál fogva pirulnia kell. És a kis Katus nem úgy él, gondolkodik, hogy gyakran pirulnia kelljen. Ezért falujában egyre több ember szeretete kíséri lépteit. Utoljára akkor pirult el, amikor az iskolában a tanárnő megkérdezte tőle, hogy vajon ő darálta-e le padtársa reggelijét?!

- Én voltam hát - vallotta be a kis Katus, miközben az arcának színe halvány rózsaszínűre vált.

- Megmondanád, miért tetted drága kislányom? - kérdezte kíváncsian a tanárnő, miközben kezét gyengéden a kislány fejére tette.

- Mert... Olyan ellenállhatatlan vágyat éreztem - válaszolt pirulva a vétkes. - Eddig nem is tudtam, de most úgy érzem, hogy minden másnál jobban szeretek darálni! Nézni, hogy az egész miképpen esik szét darabjaira, ez mennyei érzés! Mivel kellene foglalkoznom majd nagy koromban ahhoz, hogy sokat darálhassak?

A feltett kérdésre nem jött felelet. De az idő kétségkívül több mindenre ad majd választ, mint amire egy lelkes tanárnő képes lehetne.

Mi viszont elbeszélésünkben csak Katus szép és tartalmas gyermekkoránál tartunk. Mivel az ember szégyenében inkább magához szorítja karját, semmint lelkesen emelgeti, hősnőnk falujában sokan elfelejtették már, hogy ő is egy igazi Szerencsészsagú.

Katus jó tanuló, jó, ha legalább néha tanul. Természetes eszessége miatt mégis az osztály középmezőnyébe tartozik, veleszületett kezűgyessége azonban mégis kiemeli őt osztálytársai közül. A család csekélyke anyagi erőforrása felsőbb iskola elvégzéséhez nem tűnik elegendőnek, így Katusuk számára - minden jel szerint - nem a továbbtanulás lesz a legjárhatóbb út.

IV.

A lassan felcseperedő Katus alig tizenkét éves és máris a környék legszemrevalóbb teremtése. A büszke apa mégis lógó orral invitálja társalgásra gyermekét.

- Édes lányom, beszélgetnünk kell a jövőnkéről!

- Jövök én apus, bár nemigen értem, miért kell a jövőről beszélni, amikor semmit sem tudunk róla, hisz oly megfoghatatlan az egész! Ma még nincs és holnap lesz, micsoda értelmetlen dolog! - fedi fel a filozófia iránti elkötelezettségét a kis Katus. Nemhiába, az iskola padjait koptatva, itt-ott ragad rá valami, és nem is mindig csak a rágógumi.

- Nem baj, ha egy szép leány nem mindent ért a világ zord törvényeiből!

- Jaj apa, te tényleg úgy gondolod, hogy szép vagyok?

- Ugyan, ki is terjeszthetne rólad mást? Legfeljebb a rosszmájúságukról híres szomszéd gyerekek, az irigy osztálytársaid, meg... - kezdi a felsorolást a magáról megfélemedező apa, bár mondata közepénél eszébe jut a pozitív gondolkodás, valamint a kedvező énkép kialakításának fontossága. - Csak egy rosszindulattal megvert vak egyén tagadhatná szírmát bontott szépséged! Gondolj a naponta érkező szerelmes levelekre! Tavaly is jött egy. De példaként hozhatnám fel a fürdőszoba ablaka előtt esténként leselkedő legények népes hadát, akik kíváncsisággal a te szépséged előtt tisztelgnek. Ha a mobil telefonok korában élnénk, a legények SMS-ekben félóránként vallanának szerelmet neked! Mindezek a dolgok szépségedet hirdetik. De én mégsem erről akarok veled beszélni.

- Csak véletlenül tört el a kezemben az a három, nászajándékba kapott tányér!

- Még csak nem is erről, bár ha akarod, a későbbiekben erre még visszatérhetünk - nyugtatja meg gyermekét az apa.

- Ettől el is tekinthetnénk! - visszakozik a megriadt lány.

- Arról lenne szó...

- Tudtam, hogy úgyis kiderül - szakítja meg apja mondatát az aznap furcsán ijedős lány.

- Mi? - lepődik meg az apa.

- Az, hogy aláírtam nevedben az intőt, amit azért kaptam, mert másodszor is daráltam, de most már a fél osztály ebédjét. Alig fértem hozzá, mert mindenki dugdossa előlem, így érthető, hogy nagyon nehéz feladat volt. Talán a legnehezebb feladatnak a Jenő sült oldalasának ledarálása mutatkozott, de ezt is megoldottam sikeresen - kezdi félénken, majd egyre nagyobb bátorsággal folytatja beszámolóját a mind büszkébbé és pirosabbá váló lány.

- Ugye tudod, hogy ilyenkor nem szabad felemelned a karod? Hamisítani viszont nagyon nagy bűn! Én mégsem szidlak le miatta, és nem is kell, hogy ígérj nekem valamit! Mindketten tudjuk, hogy utoljára tettél ilyet! Viszont az meglep, hogy kacská kezedd az én jellegzetes aláírásomat utánozva, az osztályfőnököd is átverted. Annak idején, amikor felvettem a Szerencsészagú nevet, jómagamnak is két hónapba került új nevem leírásának megtanulása. Neked meg egyből sikerült. Ez aztán a tehetség! Ám mégsem ezért kívántam veled beszélni. Most már ne találgass tovább, mert nem akarok több ballépéssel szembesülni, e nélkül is van elég gondunk. A sorozatosan minket ért szerencsétlenségáradat engem és anyádat a földrész elhagyására kényszerít. A karom emelgetése miatt ellenem indított kártérítési pereket rendre elvesztettem. Ha megfeszülnék sem tudnám tartozásom kifizetni. Ezért elkeseredé-

sünkben anyáddal Amerikába menekülünk. Ha jól intézzük, azt hiszik majd, hogy elvesztünk, vagy elraboltak minket. Néhány napi keresés után eltűntnek nyilvánítanak bennünket. Egyedül csak te tudod majd, hogy Amerikába megyünk, és ott összegyűjtünk annyi pénzt, hogy később utánunk jöhess.

- De apa! Ezt nem mondhatod komolyan! - kiált fel rémulten az ártatlan lány.

- Lányom, ne szakíts félbe! Majd elmész a Zánkai Úttörővárosba, amit ugyan csak néhány száz év múlva fognak felépíteni, de ez most ne zavarjon téged. Mire hazajössz, a nyomozás is lezáródik. Téged távoli rokonaink, Zagyházy grófék vesznek majd magukhoz. Hidd el, nincs más megoldás! Ha lenne, inkább azt választanám, semmint, hogy elváljak tőled egyetlen gyermekem! - simogatja meg szeretett lánya fejét az érthetően szomorú apa.

Mivel nem kívánunk könnyedebb hangvétellű írásunkban erős érzelmi töltéseket közvetíteni az olvasó felé, így nem ismertetjük az elkezdett párbeszéd további részleteit. Csupán tényként jegyezzük meg, az apának sikerül elérnie, hogy a soron következő hónapokra Katusnak marad még elegendő ereje, és a méltatlanul rá mért megpróbáltatások sem törik meg kedves egyéniségét.

Elemér a későbbiek során elfogadható jósnak bizonyul. Csupán egy dologban téved: nem néhány napig keresik „eltűnte után”, hanem néhány hónapig, ami a tartozásainak összegéből következik. A kis Katus valóban Zagyházára kerül, félig mint cseléd, félig mint rokon. Más kérdés, hogy az előbbi fél festi le hitelesebben szerepét a grófi családban. Kicsit Hamupipőke ő, de nemcsak a borsót válogathatja szét a lencsétől, hanem mindkettőt meg is főzheti, persze nem egyszerre. Néha még - nagy szerencséjére -, a húsok ledarálását is engedélyezik neki, köszönhetően az idős gróf hiányos fogainak. Kell-e ennél több boldogság? A kis Szerencseszagú Katusnak nem kell! Csak a szülei ne hiányoznának annyira!

Mindenesetre nemcsak az iskolában, de a grófi kastélyban is ragad valami olyasmi a lányra, amitől valóban vonzó ladyvé fejlődik. Egy olyan nemes nővé, aki otthonosan mozog a grófi várkastély minden termében. Más kérdés, hogy különösen annak konyhájában. Minek is szépítenénk tovább az amúgy is szép helyzetet? Évek alatt remek szakácsnő válik belőle! Így tagadhatatlan, hogy korai pályaválasztása jó döntés volt! Most legalább annak tűnik.

Egyrészt, mert mindnyájan emlékszünk ellenállhatatlan vágyára, hogy ételeket daráljon le. Bizonyára kevesen tudják, hogy szakácsstevékenységének köszönhetjük a darált húsból készült ételeket, mint például a vagdaltat, a hamburgert, a töltött és rakott káposztát.

Másrészt, mert valóban mestere szakmájának. Egyes készítményeinek ízéről még évek múlva is beszélnek azok a szerencsések, akiknek volt alkalmuk meggyőződni ételei igazi értékéről. Egyszóval Katus divatba jön, mint szakácsnő! Még azok is dicsérik őt, akik életükben nem kóstolták egyetlen remekét sem. Ki merné bevallani, hogy a grófi kastélyban tartott eljegyzésre, esküvőre esetleg halotti torra éppen őt nem hívták meg? Talán nem járunk messzi az igazságtól, ha az őszinte személyek halmazát nullának tekintjük.

Katus pályaválasztását dicséri még külseje is. A női szépség iránt már közönyös férfiszem számára is vonzó látványt nyújt a hosszú, ragyogó hajkorona a körülötte lévő hófehér, mindig frissen vasalt hajkendővel. A kor ízléséhez képest kissé rövidebb és szorosabb köténye egy igazán pompás és kívánni való női testet sejtet. Igen, inkább sejtet, mint felfed, de így is mennyekben jár, aki csak láthatja. És még nem beszéltünk azon esetről, amikor kiáll a főztjének elfogyasztására váró szerencsések elé, és édes hangján ekképpen szól:

- Kívánom, válják minden kedves éhes vendég megelégedésére ez a néhány elfogyasztásra váró falat! Fogyasszák olyan szeretettel, ahogy én készítettem! - mondja, miközben mosolya megvillantja hófehér fogait.

A látványtól megszedült férfiakban szinte egyszerre fogalmazódik meg a kívánság:

- Ó, ha ezek a fogak gyengéden elkalandoznának a testemen... - A legtöbb férfi idáig jut a gondolatban. (A gyorsabbak itt is jól járnak.)

Amikor! A mellette ülő asszony gyengéd, illetve kevésbé gyengéd pofonja az álmvilág rózsaszín felhőjéről visszahozza őt a - Katus nélkül - színtelen valóságba.

- Nem szégyelled magad? Hiszen olyan ártatlan ez a lány! - támad a színtelen földi valóság legfőbb okozója.

És ebben az esetben a feleségeknek igazuk is van. A mi kis Szerencsészagú Katusunk tényleg nem „olyan lány”. Szerelmét nem pénzért, hatalomért méri. Hiszen ő mindent akar! Szép testét csak szerelmével együtt adja. Úgy nevelték, hogy higgyen a szerelem mindent legyőző hatalmában.

Na de ne siessünk! Idézzünk el a szép érzés boldogító emlékeinél, hisz olyan kevés adatik meg mindebből életünkben! Megtettük. De elég a lazaságból, haladjunk történetünkben tovább!

V.

A szüleit és volt osztálytársai vesztett Katusnak nem sok örömet kínálna a kastély, ha nem élne benne egy fiatalember, gróf Zagyházy Nándi. A teljes igazság kedvéért tudatjuk, hogy keresztneveként a Nándort rögzítették születési bizonyítványába. Ha viszont egy amerikai elnököt hívhatnak becenevén, akkor ennél egy magyar gróf sem alább való. Akkor ő is lehet, no nem JIMMY (hisz ő a magyar király volt), hanem Nándi. Nos ez a fiatalember kisebb testi hibái ellenére is szerencsésnek mondhatja magát, hiszen gróf, és bírja egy közelében élő nő szerelmét. Ezen még az is alig ront valamit, hogy dadog, mert a nyelve sem forog rendesen, éppen úgy, ahogy a bal lába sem az igazi. Be kell vallanunk, hogy olimpiát futásban vagy ugrásban nemigen nyerné meg vele. Az élesebb elmével megáldottak számára nem okoz nagy sokkot annak a ténynek az felismerése, hogy az egyre inkább vonzó nővé érett Katus tiszteli meg szerelmével az ifjú grófot. Ez némiképpen érthető is, ha arra gondolunk, mennyi mindent tanultak meg egymástól. Nándi a konyhaművészetet, Katus némi általános műveltséget, többek között a francia, az angol és a latin nyelvek ismeretét.

A két gyermek között nem véletlenül alakult ki egymás megbecsülésén alapuló vonzódás. Valahol a lelkük mélyén mind a ketten szeretnivaló emberek, akiket még gyermekként valamilyen formában cserbenhagytak szüleik. Mielőtt bárki is azt a téves következtetést vonná le előbbi mondatunkból, mintha a szülők együtt vándoroltak volna ki Amerikába, időben szólunk. A fiatal gróffal egész egyszerűen időhiány miatt nem foglalkoztak a szülők.

Talán nem lesz haszontalan dolog megismerni, mivel is foglalják el magukat a fiú szülei. Az idősödő gróf egy saját maga alkotta álmvilágban él. Képzeltetésének fő területe, a remény, hogy vissza tudja nyerni felesége sosem volt szerelmét. Minden általa ismert praktikát bevetett már célja elérése érdekében. Végül elkeseredésében egyszer még a ráolvasással is megpróbálkozott, de haszontalan. Nem jutott közelebb mindent betöltő szerelme beteljesüléséhez.

Úgy hírlík, egy alkalommal vándor Woo Doo (vudu) pap járt a környéken. A gróf a hírre fogta magát, felöltötte főúri mosolyát és modorát, és személyesen indult felkeresni az említett személyt. Mivel nem akarta szándékának titkát senkivel sem megosztani, még kedves barátját, bernáthe gyi kutyáját sem vitte magával.

- Maga az a pap, vagy mifene? - a gróf, ékes bizonysgot téve éles megfigyelőképességéről, ezzel a kérdéssel szólította meg az üres fogadóban ülő egyetlen idegent, akin vastag fekete cipőfesték (boks) hirdette szerencsen származását.

- Inkább az előbbi, ha szabad kérnem. De ne kérjen elnézést, elfogadható némi modortalanság egy szerelmes embertől!

- Honnan tudja? - fejezte ki meglepettségét a gróf.

- Idejön kérdezni és még csak nem is köszön, mi ez, ha nem modortalanság?

- Jó napot! Én a szerelemre gondoltam, azt honnan tudja?

- Mert én egy valódi Woo Doo pap és Woo Doo varázsló vagyok, minden titkok ismerője. Ráadásul - a maga szerencséjére - a jobbik fajtát képviselem. Olyan vagyok, aki inkább tiszter segít, semmint egyszer árt - érkezett nyomban a gróf bizalmatlanságát pincemélyen elaltató felelet.

- Akkor most elmondom, miben is kívánom a segítségét kérni.

- Teljesen felesleges, gróf úr!

Ezen válasz előtt a Woo Doo varázsló egy köszönő imát intézett csendben a Szent Rongybaba Szelleméhez, mert félórával korábban azt a tanácsot sugallta részére, hallgassa végig figyelmesen a bőbeszédű fogadós szóáradatát a grófi család mindennapjairól.

- Akkor viszont mit tegyek? - bizonytalanodott el a kétségbeesett gróf.

- Arcát kenje be fekete cipőkrémmel úgy, ahogy én teszem rendszeresen! A végeredmény a fontos, nem a mozdulatok pontossága. Egy bernáthegyi kutya hét szál bajszát tegye a grófnő teafüvéhez, és tartsa ott pontosan két órán keresztül egy teliholdas éjszakán, miközben ezt a kis verset mormolja magában:

„Szeress belém,
de légy serény,
mert különben rád ront
egy Woo Doo átok!
Látod,
rád ront?
Egy táncot járok!”

Versmondás közben a suvickolt képű idegen furcsának tűnő fej- és végtagrángatózásba kezdett, amit egy kis jóindulattal persze táncnak is nevezhetnének az igazi táncot még sohasem látott jótét lelkek.

A különös mozdulatsortól megrettent fogadós, miközben a grófi asztalhoz lépett, ezt gondolta magában: „Remélem, ezt a hülyét csak nem itt üti meg a guta!”

- Woo Doo uram, a szellemei kínozzák? Vagy talán a guta kerülgeti? Esetleg csak tánca furcsa? Mondjon már valamit!

- Nem szerencsés, hogy megzavarták táncomat, de ha a gróf úr mindent úgy csinál, ahogy mondtam, a siker nem marad el. Csak ne szakítottak volna félbe! - jelentette ki fejét csóválva az idegen, és közben tekintete haragos pillantásokat lövellt a tévedését ebben a pillanatban belátó fogadós felé.

- Gróf úr, mindössze harminc - szellemeknek tetsző aranyért cserébe, csekélységem imáival is elősegítheti a kívánt eredmény elérését. Még nem mondtam el, hogy a megbűvölt teafüvet egy héten belül el kell fogyasztani, mert különben ön ellen fordul hatása.

- Valóban, mindez segíthet rajtam? - kérdezte a pénztárcájában kotorászó gróf.

- Ha minden szavamat megfogadja, akkor bizonyosan - érkezett a megnyugtató válasz.

Ki gondolta volna? A szerelmes gróf, aki egész életében semmi hasznosat nem tett még, igen hamar megtalálta az egyetlen embert, akitől segítséget remélhetett. És mindössze harminc aranyába került a feléledő remény, amikor ötven arannyal a zsebében indult el megkeresni a vándorvarázslót. Ez aztán a zseniális húzás, és ráadásul azt is helyesen mérte fel, hogy kire kell hallgatnia. Erre még nekünk sincs elég dicsérő szavunk. Ennek ellenére előfordulhat, hogy hitese felesége mindezen bölcsességekről másképpen vélekedne. Még az is meglehet, hogy az alábbi szavak buggyanának elő szép ajkai közül:

- Nagy tévedés volt elbeszélgetni az idegennel, annál is nagyobb a ballépés, hogy hallgattál is rá, de hogy mindezért még arannyal is fizettél, azt a nagyfokú butaságot felülmúlni sem lehet - hallhatnánk a megértő hitves fénylő szemekkel elsuttogott véleményét.

Várt események előtt akárhogy vánszorog is az idő, azért mégsem áll meg teljesen, így csak eljött a kívánt telihold. A gróf bekente magát cipőkrémmel. Kuttyájának élénk tiltakozása ellenére kitepte hét szál bajszát, majd felesége teafüve mellé helyezte, és végül a tanult verset mormolva, az idegentől ellesett mozdulatokba kezdett.

Nagy gonddal végzett el minden mondott és megmutatott utasítást. Meg is lett a kellő gondosság hatása! A különben is rossz alvó grófnő a kutya vonítása miatt felébredt legszebb álmából, és szédült szélkakasként forgolódott ágyában, amikor felfigyelt a meglehetősen együgyűnek tűnő versre. Nyomban felkelt, hogy kiderítse, a személyzet melyik ostoba tagja nem fér a bőrébe már megint.

- Gondolhattam volna, hogy te vagy, mástól ekkora marhaság ki sem telne! - dohogott a grófnő, karjával lemondóan legyintve férje irányába. Az arcán tükröződő fensőbbiség tudat, mint déli napfény világította be a kis teakonyha addig éjjeli sötétséggel fedett részleteit.

- A fenébe, a kezdet nem látszik a legrózsásabbnak! De majd meglátjuk a folytatást - gondolta magában a megszegyenült gróf, miután elindult a cipőfesték eltávolításának megfelelő helyet és módszert keresni.

A fürdőszobát elég hamar megtalálta, de olyan módszert, ami az ördögi szint kölcsönző festéket néhány órán belül eltávolította volna arcáról, a legnagyobb igyekezete ellenére is csak nehezen lelt. Már késő reggel volt, amikor feleségét a teakonyhában találta. A kissé már korosodó, de - legalábbis a férje szemében - még mindig vonzó asszony éppen azon mérgelődött, hogy melyik hülye rakhatta a szörnek látszó dolgokat a teafüvébe. A gróf megértvén az alkalom kedvezőtlen voltát, már éppen a távozás hímes mezejére lépett volna, amikor felesége kellemetlen szavaival volt kénytelen szembesülni:

- Van ennek valamilyen köze az éjjel megtartott nem túl fergeteges sikerű, de kétségkívül eredeti előadásodhoz?

A grófnő e kellemetlen és rosszindulatú kérdés alatt mélyen megvetett férje szemébe nézett oly szigorúan, akár egy kemény vallató tiszt.

- Hogy gondolod, ilyet kérdezni?

- Sehogy nem gondolom, már tudom! - jelentette ki a grófnő véleményét igazságának teljes tudatában.

Arcán, a férje jelenlétében rendszerint eluralkodó megvetésen túl, alig érzékelhető sajnálkozás is tükröződött. Ki tudja, hogy nem-e szegény férje napok óta hanyatló elmeállapotára gondolt? Akkoriban egyébként is egy diliházból szökött ápolit aggasztotta a megye közvéleményét. Sokan azt állították, hogy a testére kent fekete cipőfestékről ismerhető fel biztosan.

Még tartozunk Nándi anyjának, a grófnőnek önimádatáról is néhány szót ejteni. Röviden: felülmúlhatatlan. Nos, a családi háttér már csak ilyen, és ez az, ami leginkább hajtja egymáshoz a két magányos fiatait. De nem sokáig, csak addig, amíg az anya egyszer saját tükre helyett Katus szemébe nem néz. Az okos grófnő egyszerre mindent megért. Főként azt, hogy mihamarabb lépnie kell. És valóban, ez a némi féltékenységtől sem mentes tekintet érleli nagyra a társadalmi igényt egy szakácsverseny megrendezésére.

VI.

A grófnőt különösebben nem érdekeli, hogy a fiatalok vonzalma mennyire is mélyült el. Az általa megkívánt lépés úgysem függ ettől a lényegtelennek látszó apróságtól. Önmagához méltó, gaz tervet eszel ki a kis szakácsnő eltávolítására.

Egy olyan tervet, amelyből máris látszik, hogy Ági grófnő nem véletlenül kapta a Gaz Ági nevet. A történethez tartozik, hogy mindezt senki sem meri a szemébe mondani, mindenki csak „az Ági”-nak nevezi. Néhány év alatt ezt már annyira megszokja, hogy saját magát is így emlegeti, ahogy a szakácsverseny felhívásából ez egyértelműen kiderül.

Vegyük észre még időben, a bőbeszédűség kevély bűnétől szédelegve megint könnyelműen tértünk le a haladás fő csapásvonaláról. Pedig mennyivel hasznosabb lenne megismerni azokat a sötét gondolatokat, amelyek egy különben nemes verseny megrendezésére sarkallják a nem sok jóindulattal megáldott főszervezőt, akinek a legfontosabb gondolata az, nem kéne tovább engedni, hogy a lány szépségének fénye beragyogja a várkastély nappal is homályos folyosóit, ezzel árnyékot vetve érett, főúri szépségére.

A fent vázolt cél eléréséhez jó ötletnek tűnik egy verseny, amelynek legfőbb jutalma egy távoli országba való utazás lenne. Csakis az odautazás kerülne kifizetésre, nehogy a nyertes később vissza tudjon jönni. Nem okoz különösebb gondot a kiválasztani, hogy a verseny milyen tevékenység körül folyjon, hiszen olyan egyértelműnek tűnik, hogy ez a gasztronómia érdekes területe lehet, hiszen Katus vonzódása a szakácsművészethez ezt egyértelműen kijelöli. Csak a pontos részleteket kellett kigondolni. A legelső feladat mindjárt annak a fontos kérdésnek a meghatározása, hogy egészen pontosan mi is az a gasztronómia? Nem egyszerű feladat! Gondoljunk csak bele! Történetünk idején még a grófi családoknál sem mindennapos dolog az idegen szavak és kifejezések szótára, amelyből egyértelműen kiderülhetne a fontos kérdés. Mindenesetre téved, aki azt hiszi, hogy ez az apróság a legcsekélyebb mértékben is gátolná a Gaz Ágit terve megvalósításában. Téved, hiszen az a személy nem gondol a művelt, jóképű és meglehetősen fiatal lovászfőúrra, aki az alábbi választ adja úrnője kérdésére.

- Tudod Ági, hogy is mondjam úgy, hogy te is megértsd? Az egy olyan dolog az ételeknél, ahogy én kezelem a lovaimat, hogy az már művészet. Jut eszembe, mikor leszel újra az én vad kancám?

- Neked mindig azon jár az eszed, de engem most komolyabb dolgok foglalkoztatnak - válaszolja a Gaz Ági meglepő kedvességgel.

E rövid párbeszéd után mindenki tovább végzi a számára elrendeltetett feladatot. A lovászfőúr, amíg a lovakat tisztogatja, azt gondolja magában: Ági, nem sokáig várok rád, van egy heted még, és ha addig nem jössz kis szobámba, ahogy szoktad, akkor új szeretőt keresek magamnak.

Ági mit sem tudva arról, hogy milyen veszélynek van kitéve, gondolatban tovább szövegeti tervét.

- A másik fontos részlet egy olyan felhívás megírása lenne, amelyből kiderülne, hogy miről is van szó. Lehet, hogy ezt a csúnya nevű dolgot, a gasztronómiát hagyni kéne, és helyette a szakácsverseny is megtenné? - tépelődik magában az Ági nevű grófné, a vár urának szép, de gonosz felesége, ezzel is jelezve, valamit megértett a lovászfőúr előadásából.

Mivel a grófnő nem igazán otthonos a fogalmazás művészetében, hiszen ezen a területen a jártasságot nem a tükör előtt ülve, fésülködés közben lehet megszerezni, hanem megfelelő mennyiségű, kellően ellenőrzött gyakorlással. Egyébként a grófnő már kisgyermek kora óta elveti a lehetőség pusztá gondolatát is, hogy ebben a kurta földi létben szépségének állandó fokozásán kívül még valami mással is szükséges lenne foglalkoznia. Csupán egyetlen kivételt engedélyez magának: a szépségért járó férfiúi elismerés begyűjtését. Száz szónak is egy a vége, keresnie kell valakit, aki a kellő eligazítás után megírja a szükséges felhívást. Aki keres, talál! Meg is leli hamar a várban dolgozók közül azt a személyt, aki megbízható és megfelelő tudással bír. Őszintén be kell vallanunk, hogy mind a két szempontból jócskán enged, amikor az egyetlen lehetséges jelöltet, Király Törpinét, a még nem említett nagy, bár apró termetű szakács volt feleségét választja.

A magunk módján megpróbáljuk többé-kevésbé hitelesen közvetíteni a jelentős alkotás születésének körülményeit.

- Királyné! Maga tényleg fogalmazott már egyszer? - méri fel lehetőségét Ági grófnő.
- Persze, egyszer az ex férjemnek is fogalmaztam egy ultimátumot. Valami olyasmit tartalmazott, hogy csak merje még egyszer késve küldeni a gyermektartást - bólogat az apró termetű asszony, aki az imént meghúzott butykosát igyekszik sok szoknyájának rejtekébe elrakni.
- Akar néhány aranyat keresni?
- Persze, nem is keveset! Kit kell érte megölnöm?
- Csak fogalmaznia kell újra!
- Mit hallott, grófnő? Megint nem akar fizetni az a gazember?
- Nyugodjon meg! Nem erről van szó. A helyzet ennél lényegesen kedvezőbb! Jómagam éppen azon vagyok, miképpen adhatnék magának néhány üveg nemes italra költhető támogatást, persze anélkül, hogy az alamizsna adás látszata a leghalványabb módon felmerülhetne.
- Micsoda szerencséje van a kedves grófnőnek! Számomra lényegtelen kérdés, hogy jutok pénzhez! Adjon csak bátran alamizsnát, nem fog megsérteni vele!
- Ez igen derék dolog! De én akkor is elvárok valamit a pénzemért, ha a munkával megkeresett jövedelem is érdekli.
- Azt hittem, elég értelmesen közöltem szerény véleményemet. Mindezzel csak az a bajom, hogy még nincs a zsebemben az a munkabér. Szegény fejemnek egye nehezebb megszereznie a mindennapi kontyálávalót.
- Ha megírja a felhívást, akkor kap annyit, ami egy éven át kitart.
- Egy egész évi piára való? Nem lesz az sok magának? Végül is csak egy szegény grófnőnek tetszik lenni! Kínáljon inkább kevesebbet, de azt adja is meg! Egyébként, mit tehetek önért?
- Szeretném eltávolítani a Szerencsészagút ebből a várból és ebből az országból, lehetőleg minél messzebbre! Ennek érdekében egy szakácsversenyt kell rendeznünk, ahol az első helyezett jutalma kétszáz arany lenne, hogy felkeltsük a figyelmet, a második helyezettnek pedig ígérjünk egy utazási jegyet olyan messzire, ahonnan nem jöhet haza, mert nem lesz rá pénze.
- Nem lesz ez így jó, drága grófné! - kezd sóhajtozni a reménybeli fogalmazó, miközben olyan savanyú képet vág, mintha ebben a percben neki kéne kifizetni a kétszáz eltékozolt aranyat.
- Elég lesz ahhoz száz arany is, a megmaradt százat pedig felezzük meg, máris olcsóbb lesz a vállalkozás - folytatja mondanivalóját a már teljes joggal fogalmazónak tekinthető nőszemély.

- No, ha lesz még két ily hasznos tanácsod, akkor a veled történő beszélgetés már megéri azt az időt, amit hajam fésülése helyett reád áldozok - lelkesedik a megrendelő.

- Felőlem vakarászhatja a hajbőrét avval a fésűnek nevezett micsodával. Ne féljen! Én immunis vagyok vele szemben, így aligha kapom el - jelenti ki magabiztosan az elvált asszony, bár az immunis szó kiejtése után egy kicsit elbizonytalanodik abban, hogy a helyzet pontos ismertetéséhez valóban a legmegfelelőbb szót használta-e.

A grófné nagy megkönnyebbüléssel veszi elő összehajtható zsebtükrét és kedvenc fésűjét, majd a napi 10-11 óráját igénybe vevő elfoglaltságába kezd. Amikor a vele szemben ülő asszony már harmadszorra rejti el kis butykosát a szoknyaráncok közé, mintha csak véletlenül történné, meglöki a grófné kezét. A grófné felemeli tekintetét, és csodálkozva veszi észre az apró asszonyt.

- Maga még mindig itt rontja a levegőt? No, nem baj! Egyébként tudja már, hogy mit kell írnia? - kérdezi.

- Először tisztázom, hogy rosszlelkű férjemen kívül ki mindenkit illet a felhívás. Mert mi köze lehetne neki nagy dolgokhoz, az ő 99,5 centiméteres alacsonyságával? Ez kizárt dolog! - kezd kirajzolódni az ötlet a maga teljességében, az elvált asszony szájából.

A grófné félelemmel vegyített kíváncsisággal hallgatja a kissé zagyvának tűnő mondatokat.

- Másodszor, mivel a résztvevők minősége emeli a verseny tekintélyét, azt javaslom, hogy csak hivatásosok indulhassanak - folytatódik az erős alkoholszagba burkolt mondanivaló elővezetése.

Az asszony szavaira mintha enyhülne a grófné miskolci kocsonyához hasonlítható remegése.

- Harmadszor, ha a nevezők csak egy méternél magasabbak lehetnek, akkor a volt uram, aki szintén szakács, nem tud a második hely megszerzésével tartásdíj-fizetési kötelezettsége elől Amerikába szökni, ahova mindig is szeretett volna eljutni. Így a távoli ország akár Amerika is lehet, onnan nagyon nehéz visszajönni. Grófné, még írjuk oda a verseny helyét és idejét, valamint a nevezési díjat is. Mindent értek, a bolygók mozgását, a néhány száz év múlva felfedezendő LCD kijelzésű tévék működési elvét, csak azt nem értem még, hogyan lesz a második hely a mi kis Katusunké? - fejezi be hosszúra nyúlt monológját a zseniális alkotó.

Valóban, minden irónia nélkül tehetségesnek kell neveznünk azt az alkotót, aki az első mondatánál halálosan kétségbeesett grófnőt vissza tudta hozni a halvány remény ingoványos területére.

- Hogyan lesz második? Az nem lesz gond, majd elindítom ellene a kis kuktát, és én leszek a versenybíró, így biztosan Katusé lesz a második helyezet - mosolyog öntelten a grófnő.

- Az csak akkor lehetséges, ha a versenyen nem lesz több induló, ezt viszont okosan kivitelezett hirdetéssel lehet elérni. Javaslom az országos napilapokban történő hirdetést, mivel azok még nem kaphatók az országban, így a bennük közzétett hirdetés kevés személyt bátorítaná a tervünk keresztezésére. Ne féljen drága grófnő! Holnap hozom a megfelelően megfogalmazott felhívást - jelenti ki a férjénél alig valamivel magasabb termetű fogalmazó.

Furcsának tűnhet az alkoholisták szokásait ismerők részére, de Királyné megtartja ígéretét. A megbeszélte időben hozza az elkészült pályázati felhívást. A fogalmazványt olvasva a grófnő arra gondol, bár csak keveseknek lesz módja megítélni, hogy pontosan mit is ír most alá, de azért tekintélyét emeli majd, ha a királyi megbízás hamis tényét hozzá írja a reszkető alkotóval. A királyi haragtól való félelme viszont rögtön elmúlik, amikor a jutalmul kapott pénzes zacskóból egyenként kiveszi az aranyakat, hogy megszámlálja őket.

Csak csendben jegyezzük meg, hogy a pénz ténylegesen nem fedezné Királyné egy teljes évi alkoholfogyasztásának költségét. Arra viszont nem is merünk gondolni, a későbbiek során vajon milyen forrásból finanszírozza mégis ez irányú kiadásait. Csak abban vagyunk biztosak, hogy nem fogalmazási kapacitásának ismételt áruba bocsátásával.

Itt az ideje, hogy megismerkedjünk az elkészült pályázati kiírás minden részletével, ezért idézzük is szó szerint, a legapróbb megjegyzés nélkül.

„Adatik tudtára mindenkinek, akit illet, illetve 101 centiméternél nem alacsonyabb!

Folyó hó 23-án déli 12 órakor országos hatáskörben magas szintű szakácsversenyt kezdünk, vagy indítunk (ki-ki kívánsága szerint, a helyes szó aláhúzandó)

Benevezhet minden jelenleg is szakácmunkát végző személy (Csak Profiknak!), aki 101 centiméternél nem alacsonyabb.

Nevezési díj: egy arany, és a szükséges alapanyagok ára, de jobb, ha mindenki megveszi magának, mert más úgysem fogja megtenni helyette.

Jutalom: a legjobb szakácsnak vagy szakácsnőnek 100 arany üti a markát (amit később, esetleg meg is tarthat).

A második legjobbnak, egy ingyen hajójegy Amerikába. (Hogy ott végre teljesen elsajátíthassa kenyéradó munkájának fortélyait.)

A harmadik helyezet egy kéthetes balatoni üdülőjegyet nyer, a főszezon utolsó napjától kezdődően. (Hogy önként vállalt magányában elgondolkozhasson azon, miért sikerült ilyen rosszul számára a verseny.)

A negyedik helyezést elért versenyzőnek - mivel a vasérem is szépen csillog - a vasderesen mérnek ki 100 botütést.

A versenyt követően utcabál lesz, az egész nap legfőbb attrakciója! Arra is elvárunk bárkit, aki 101 centiméternél nem alacsonyabb és fizeti rendszeresen a gyerektartás összegét.

Azon kastély, vagy vár, esetleg szociális otthon tulajdonosa, akinek az alkalmazásában lévő szakács, esetleg nő (nem a szakács, hisz az elég ha legalább 101 centiméter magasa megnőtt, így nem kell tovább nőnie), hanem ha nőnemű, az első helyet szerzi meg, jogosult a legjobb konyhájú kastély, vár, esetleg szociális otthon megtisztelő cím viselésére.

A zsűri: a megjelent munkáltatókból fog állni, bár közülük egyesek le is ülhetnek.

Királyi engedéllyel; a verseny szervezője:

gróf Zagyházy az Ági sk.”

Ennek a nem túl magas színvonalú felhívásnak az ismertetése több kérdést is felvet. Mégis, időhiányra való tekintettel, csak a legfontosabbal foglalkozunk. Miért tiltották el a 101 centiméternél alacsonyabb jelentkezők részvételét? Egyszerű a válasz! Az adott járásban csak egy főnemesi vár van a Zagyházyon kívül, mégpedig a gróf Törpeváry család birtokában. Persze ebből még nem következne az adott magassághatár megszabásának nemes igénye. Sokkal inkább következik abból a tényből, hogy Törpeváron teljesít szolgálatot az ország elismerten legjobb szakácsa, a nagynak nevezett, majd egy méter magas, esetleg alacsony szakácskirály, Király Törpi.

Be kell vallanunk férfiasan, valóban „nomen est omen”. A név a végzet, és Törpi tényleg a királyi várban teljesítette kuktaéveit, és erre érdemes néhány szót vesztegetnünk.

Évekkel ezelőtt történt, hogy a kiváló rendező, a véletlen úgy intézte, hogy egy nyurga ételfelhasználó (pincér) a kistermetű Törpi fejére lépett, és így megbotolván a kezében tartott levesestálat és forró tartalmának kis részét a király fenséges lábai elé tálalta. Nagyobb része viszont az uralkodó kissé reumás lábait próbálta felmelegíteni. A jelenetnek nagy sikere támadt, igaz a kiváló rendezésért járó elismerés egy csöppet késett. Csak félóra múlva, amikor a király elindult oda, ahova ő is gyalog jár pattant ki a mindent elsöprő nevetés. Egyébként nem is lett volna hosszú életet ígérő cselekedet a király jelenlétében engedélye nélkül nevetni, különösen, ha figyelembe vesszük, hogy az ország ura mérgében tíz-tíz botütéssel megtámogatva küldte útjára volt szolgálait. De ami késik, nem múlik. A király távoztával hangos hahotára fakadt, no nem az egész osztály, de a Királyi Konyha és Étterem Részvénytársaság teljes, bár két taggal csökkentett állománya. A nevetést meg tudjuk érteni, mivel az, az égiek adománya a szegény halandóknak, amivel egy kis szint tudnak lopni a szürke mindennapokba. A színekről jut eszünkbe, valóban nevetséges volt a vörös színű márványon a tejeves fehér foltjainak látványa. Igen, jól gondolják, akik arra tippelnek, hogy ekkor született meg a babos kendő ötlete.

E kis kitérő után járjunk utána, miképpen hirdetik meg az Európa szerte kiemelkedőnek tekinthető eseményt! Két országos napilapban is közzéteszik, ahogy a máig érvényes törvények a közérdekű közlemények esetében ezt kötelezően előírják. A verseny kiírói még arra is gondolnak, hogy az egész járásban kihirdessék, a kihirdetni valót. Megbízák hát a sánta és halk beszédű dobost, hogy gyalogosan járja a vidéket 24 órán keresztül, és közben fennhangon hirdesse a felhívást. Az már nem írható a megrendelő számlájára, hogy a bőbeszédű dobos a falusi fogadóban összeakad egy régi osztálytársával, akivel egy cseppecskét elbeszélget. A szórakozóhely bezárása után viszont alig ér a falu határát, amikor lejár a munkaideje, ezért teljesítettnek tekinti megbízását.

De nehogy szó érje a ház elejét! A verseny szervezői a siker érdekében ennél többet is tesznek. Felhívásukat még a vár északi oldalára is kifüggesztik, hogy aki a déli oldalon végigfutó országútról valamilyen véletlen során a vár másik oldalára téved, biztosan megtudhassa a kiírásban meghatározott különös feltételeket.

VII.

A kiskukta széles mosolya miatt majd kiesik a száján, miközben Katusnak meséli az örömhírt, hogy szakácsversenyt rendeznek. A fiatal szakácsnő érthetően megőrül, amikor meghallja, hogy a verseny első díja száz arany lesz, amely összegből oda-vissza is meg lehet járni Amerikát. Még a második hellyel együtt elnyerhető jutalmat is vonzónak találja. Egy hajójegy Amerikába, ez is lehetővé tenné, hogy megkeresse ott élő szüleit. E két tény alapján azonnal rájön, ezt a versenyt neki találták ki. Igen, neki! Bár sokkal jobban, mint ahogy ő ezt gyermeken ártatlan jóindulatában el tudná képzelni.

Szegény Katus lassan a huszadik életébe lép, és olyan naivan, annyi lelkesedéssel készül, hogy megmutassa, milyen remek szakácsnő, hogy ez szinte elmesélhetetlen. A környék lakói már régóta tudják, hogy a lány mestere a szakmájának, de olyan más országosan elismertnek lenni, hogy ezért érdemes akár jelentős áldozatot is hozni. A siker reménye még azt is megérinti, hogy valaki ezért felkeressen egy pszichológust. Tőle megtanulhatná, hogyan kell megfelelő módon elviselni a hirtelen jött népszerűséget. Bizonyára megértik ezt az igényt azok, akik napjainkban ismernek olyan lelkiileg tönkrement sztárokat, akik összeroppantak a siker súlya alatt. Kár, hogy Katusunknak nincs lehetősége a megfelelő védelem elsajátítására, mert hiába keresi fel - naponta többször is U. Pszichológus Rókust, a kiöregedett szakácsot szakmai kérdéseivel, tőle nem kap ilyesféle tanácsokat.

Mint a kert felett átsuhanó szélben lengedező színes virágok a szorgos méhecskéket, úgy vonzza Katus képzeletét Amerika. Biztosan tudja, egyszer eljut oda, és szüleit mindenképpen megtalálja majd még abban a szinte lehetetlennek tűnő esetben is, ha a résztvevők várhatóan népes csapatában csak a második helyet sikerülne megszereznie.

Katus becsületes lány, ezért elhatározza, közli szándékát szíve választottjával. Egy szép napos délelőtt a szükségesnél egy órával hamarabb készül el az ebéd. A lány úgy dönt, hogy ebédig megbeszéli jövőjét Nándival. Ebből a célból felkeresi a nappali szobában egyedül tartózkodó legényt.

- Helló Nándi! - köszön a fiúnak.

- Helló, kislány! Rég találkoz-koztunk.

- Beszélgetnünk kell.

- Már én is kereste-telek volna - válaszolja megszokott nyelvböjtésével a grófi fiú.

- Hallottál a szakácsversenyről? Indulni akarok rajta, és ha megnyerem, elmegyek Amerikába, megkeresem szeretett szüleimet, úgy tudom, ott élnek.

- Én is úgy tudom-dom! Valamikor régen kihallgat-attam egy beszélgetést-ést apád és az én apám köz-özött, azóta tudom, hogy mi távoli rok-konok vagyunk. Én is azt tanná-ácsoltam volna, hogy menj el, keresd meg, ha nem len-ne rossz a lábam, veled tart-tanék. Így csak hátrál-áltatnálak. Ha akarod, megvár-várlak, mert úgysem kell nek-kem más lány.

- Köszönöm, hogy együttérezel velem, hogy megtartottad apám titkát, remélem, az enyémet sem árulod el senkinek.

- Kinek is mondhat-hatnám el? Ki hallgat meg enge-gemet? - kezd egy kicsit magáról megfélekedezni a jobb sorsra érdemes grófi csemete, de mielőtt a panaszlavina igazán elindulna, meg is szakad, mert az ifjú újra olyan fegyelmeztetnek tűnik, mint amilyenek Katus szereti.

- Egyébként- ként, jó ut-tat kívánok. Én semmi olyat nem fog-gok tenni, ami legkev-vésbé is árthatna-na neked, család-ádodnak, vagy agyterveid-idnek - mondja Nándi, majd mosolyogva egy gyengéd, de szerelemmel telt puszit lehel szerelme egyre piruló homlokára.

Szegény Katus lányos zavarában felrúgja a nappaliban csendben megbújó éjjeliedényt. Ezzel ad szemléltető leckét a férfinemnek, mi a különbség a nappali és az éjjeli között. Az előzőt ugyanis nem rúgta fel még senki sem.

- Ne izgulj, Katus! Az éjjeli-elit már én is felrúgta-tam zavarom-ba-ban az előbb, így nem volt benne sem-misem. A nappali-palit meg nekem sem sikerül-ült - így az ifjú gróf rövid időn belül immár másodszer mutatja ki nemes lelkét.

- Soha nem voltam még ilyen büszke a szerelmedre! Ha nem a szüleimről lenne szó, azt hinném, ágyúval sem lehetne mellőled elzavarni - vallja be érzelmeit könnyező szemmel a leány, majd egy félénk puszival támasztja alá szavai komolyságát.

Őszintén be kell vallanunk, néhány pillanatra engedünk a vágy éles szikénél is hatásosabb eszközével operáló csábításának, és hagyjuk az érzelmeket tisztai árvízként szétterülni, aminek következtében néhány helyen másodfokú árvízi készültséget rendelnek el a folyó mellett. Úgy gondoljuk, a megerősítésre váró töltések pontos helyének meghatározása nem tartozik jelen írásunk szorosán vett témakörébe. Ha valakit ez mégis érdekelne, annak ajánljuk figyelmébe a Petőfi rádióban délután két óra körül elhangzó vízállásjelentést.

Mi viszont ne hallgassuk tovább a két szerelmes beszélgetését, hiszen ez érdektelen is azon személyek számára, akik mélyen meg vannak győződve arról, hogy semmiféle szexjelenetről nem maradnak le, hisz történetünk nem legerotikusabb jelenetét kívánjuk elhallgatni. De miért is lennének ilyen babárok? Hisz meggyőződésünk, hogy a szex az élet legérdekesebb, de mindenképpen legtöbb gyönyört adó tevékenysége.

Mielőtt hosszú időre - lehet, hogy örökre - búcsút vennénk Nándi gróftól, mindenképpen szükséges pár szó ejtenünk róla. Ez bizonyára jól esik majd azon hölgyeknek, akik felismerték benne az értéket. Az utóbbi időben szépen javuló beszédhibája még mindig sokkal észrevehetőbb, mint a kora gyermekkorában bekövetkezett baleset miatt kissé megrövidült bal lába okozta pipiskedő járása. Véleményünk szerint lábának állapotától nyugodtan elindulhatna Amerikába. Katus még örülne is neki. Ő mégis inkább marad. Hogy miért? Mert az értékes emberek gyakran szenvednek kisebbrendűségi érzéstől, és a kihívások elől, botor módon visszavonulnak, mint csiga a házába.

A verseny napjáig már nem sok említésre méltó dolog történik Zagyházán, hacsak a kiskukta furcsa viselkedése nem számít annak. Nevezett személy munkaköri leírásának megfelelően a szakácsné beosztottja, aki feladatát köteles legjobb tudása alapján és előljárójának irányításával végezni. A verseny előtt már három héttel mondogatja, hogy ő tulajdonképpen szakács-családból származik. Apja a királyi udvarban volt kukta. Egy héttel később közli Katussal, hogy amíg új munkaköri leírása el nem készül, addig nem tisztít több zöldséget, mert az méltatlan tevékenység a Király Törpi nevű szakácskirály leszármazottjához. A verseny előtt egy héttel, úgy dél felé jár az ólomlábakon vánszorgó idő, amikor egy jól irányzott paskolást helyez el a mellette elhaladó, két kezében tisztítatlan zöldséget cipelő Katus leggömbölyűbb részére, miközben azt mormogja:

- De csinos vagy, kis csillagom! - Katus úgy meglepődik, hogy elejti a kosarat. Arca a főtt rák színét veszi fel, majd meglendül karja, és egy jelentős méretű pofon csattan a meggondolatlan kiskukta szemtelen arcán. Nos, erre mit is mondjunk? Az alig pelyhedző állú ifjú leül a tűzhelyre, persze nem tojást akart sütni, inkább a hirtelen feltámadt éjben a csillagok ragyogását akarja szemlélni. Alig néhány perc múlva kinyitja szemét, majd ekképpen szól:

- Katus, az a fényes csillag a holdtól nem messze jobbra, valóban az Esthajnalcsillag?

- Persze, az a neked való, a te igazi csillagod! - mondja Katus, akinek szűzies szívében már kihunyt a harag szikrája.

A tettegességig fajult eset aligha hoz izgalmat az unalommal telített emberi sorsokba. Annyi történik csupán, a férfinem egy újabb képviselője kap bemutatást, amelynek - a változatosság kedvéért - nem a nappali és az éjjeli a tárgyköre, hanem a nappal és az éjjel összekeveredésének káros következménye.

Azok számára, akik úgy vélik, éppen ideje volt a kiskukta megrendszabályozásának, van egy rossz hírünk. A nemek harcában egy nőtől megérdemelten pofont kapni, nem szégyellnivaló dolog. Még néhány sikertelen próbálkozás, és a férfit meglegyintető hölgyemény pillantásából valami ilyesmi lesz leolvasható: „Lám-lám, miből lesz a cserebogár? Ez már valami, kezd kialakulni a dolog! Már majdnem úgy csinálod, mint a nagyok! Azért lesz ez még jobb is!” Szegény kiskukta, a leírt eset után alig érthető szerelembe esik. Csak halkán szólunk, a ki tudja honnan szalasztott Woo Doo pap az egyetlen személy, aki azt hiszi, a szerelem valaha is érthetővé válik.

Katus, bár erről senkinek sem panaszkodik, furcsának találja, hogy a kiskukta újabban forró csókokkal jutalmazott visszalépést emleget személyével és a versennyel kapcsolatban, miközben igen finoman igyekszik pislantani a bal szemével.

- Talán szemészetre kéne menned! - javasolja jóindulattal a szép szakácsnő.

- Miért, te is oda jössz?

- Igen, mindig oda megyek, ha valami a szemembe megy, és pislogok, ha kell, ha nem - érkezik egy újabb igazolás hősnőnk nem mindennapi naivitásáról.

- És most van valami a szemedben? - reménykedik a kiskukta.

- Persze, hogy van! A tisztán látható értelem, és sok-sok csillogás - felel nevetve Katus, és nagy léptekkel otthagyja semmit sem értő beszélgetőtársát.

- Istenem, alig hiszem, hogy mindent, még a szakácsversenyen holnapután megszerzendő első helyemet is odaadnám egyetlen csókjáért. Mégsem kellek neki - panaszkodik az elkeseredett kiskukta, aki a tükör előtt megfeszíti behajlított jobb kezének izmait, és büszkén állapítja meg, nem lehet az, hogy feleslegesen fejlődik ilyen szépen bicepsze és tricepsze.

Habár hiába keresnénk a nagy eseményt megelőző jeleket, mégis itt van, végre eljött a várva várt nap! Kezdődhet a már beharangozott verseny!

Igen korán, már öt órakor kukorékol a kakas. Némi szerencséjére nem Csepelen lakik, így nem teszi balgamód kockára életét.

- Na és ha kukorékol, akkor mi van? - kérdezhetné bárki.

És mi tudjuk a választ: semmi különös, hisz, közreműködése nélkül is megvirradt volna.

VIII.

A hajnal első pajkos napsugarai még játékoságukat is elveszítik egy röpke pillanatra, amikor megpillantják az üresen kígyózó országutat. Nem halad rajta népvándorláshoz hasonló áradat Zagyháza irányába. Valami baj lehet! Megeshet, hogy a naptárban valaki valamit összekavart, mint tudatlan kérdezőt a még tudatlanabb válaszoló?

Csak Törpeváron akad egy kis mozgolódás. A nem véletlenül szabadnapos Király Törpi, a szakácskirály szépen kicsinosítja magát. Szépen, ha egyáltalán lehet vele kapcsolatban ezt a szót használni? Kockáztassuk meg bátran! Mi bajunk lehet belőle? Esetleg néhány évezred a purgatóriumban, más aligha, hiszen nem főbenjáró bűn ma már a jóindulat vezérelte enyhe túlzás. Persze, fenti eszmefuttatásból nem derül ki az a sajnálatos tény, hogy kis ember gyakran nagy orral jár. Valamikor régen, még kukta korában, egy szelet frissen készített melegszendvicset kellett megkóstolnia, mivel akkortájt egy elsózott étel miatt, éppen a méreten alulinak nemigen nevezhető orrát lógatta, megtörtént a szerencsétlenség. Beleharapott saját orrába. Ezen tettének ékes bizonyítékát, egy aranypérez nagyságú sebhelyet, azóta is büszkén viseli.

- Nem is ember az, aki életében legalább egyszer, bele nem harap nózijába! - szokta mondogatni a harmadik-negyedik pohár bor elfogyasztása után.

Az ötödik borospohár nemes tartalmának torkán való leengedése után - milyen érdekes - már semmit sem szokott szólni, hiszen büszkén viselt neve nincs az álmukban beszélők listájára felvésve.

Még nyolc óra sincs de a pajkos napsugarak már azon csodálkoznak, hogy nem látják a Zagyháza felé közeledő versenyzők hadát. Kár az időt siettetni! Mi se tegyük balgán, hiszen halad az magától is. Már a délelőtt felénél tatunk, amikor mozgást látunk az úton. Feltűnik a vendégek elő-, fő- és utóhada. Hányan is igyekeznek serényen a verseny színhelyére? Pontos számuk meghatározását akadályozza a nagy por, amit felverték a lábak és a nagy mocorgás, amit türelmetlenségükben elkövetnek. Nos, nem csigázva tovább az olvasók kíváncsiságát kijelenthetjük: a vendégek hadát - igen derekasan helytállva e nehéz feladatnak - Király Törpi, a szakácskirály egy személyben képviseli. Ő az egyetlen, akit nem is illet a felhívás, hiszen nem magasabb 101 centiméternél. Akit nem hívtak meg, mégis megy, akkor mások miért nem? Ez itt a kérdés, nem a lenni vagy nem lenni, vagy az enni vagy nem enni! Annál is inkább, mert hiszen mit egyenek azok az éhesek, akik már délfelé ellepik a környék egyetlen focipályáját abban a reményben, hogy a verseny alatt elkészült tetemes mennyiségű ételből nekik is csurran-cseppen majd valami.

A Zagyházára érkezett kis ember nagy orral bekopog a vár ajtaján, azaz nem az orrával kopog be, de az említett testrész még véletlenül sem maradt otthon, Törpeváron. Az ügyeletes, belépést vigyázó portások főnöke amint észreveszi a jövevényt, ekképpen szól:

- Maga a belépésre nem illetékes, mert a meghívás önt nem illeti, illetve semmi keresnivalója sincs itt.

Ezen jól sikerült beszéde után a főportás fogadja a beosztott portások őszinte gratulációját az imént elhangzott szónoki remekmű előadásáért.

- Jól megmondta neki, főnök! Magam sem tudtam volna ékesebben fogalmazni, pedig tőlem a múlt héten a fogadóban elnyerte havi fizetésem ez a gusztustalanul nagy orrú törpe - rázza meg a kiváló szónok fekete szegélyű körmökkel díszített kezét egyik lelkes, ám szerencsétlen szerencsejátékos beosztottja.

- Nem is mint szakácskirály, hanem mint apa jöttem a láthatásra. Igaz, hogy csak pszichológus jelenlétében látogathatom gyermekem, a kiskuktát, de letettem a szükséges vizsgát, én is pszichológus vagyok.

- Kár! Ha már a pszicho lóg, úgy mi nem köthetjük fel még egyszer, talán akkor alighanem be kell engednünk főnök, hisz a lógástól nincs eltiltva, csak a versenytől - vélekedik a vár egyik éber őre.

Az apró termetű szakácskirály, a háta mögött elhangzó rosszkívánságoktól egy keveset hívva, rövid időn belül már volt felesége előtt áll.

- Asszony, hol a gyermek? Elviszem magammal, mert oly erkölestelen helyen, ahova apját nem hívják meg a versenyre, nem maradhat!

- Te ember, megőrültél? Ő lesz a győztes! Miért vinnéd el? A verseny csak azért lett kitalálva, hogy ő nyerhesse meg! - tájékoztatja ex felesége a semmit sem sejtő szakácskirályt.

- Ez a gyerek? De vicces vagy! Szakácsversenyt ő, aki azt hiszi, abban hasonlít egymáshoz egy rántott szelet és egy rántott leves, hogyha elkészült, akkor egy hirtelen mozdulattal kell a tűzhelyről lerántani az edényt? A múlt hónapban is egy hirtelen mozdulattal a saját nadrágjába öntötte a félig kész, de egészen forró rántott levest - mosolyog a gyermekében, ki tudja miért, nemigen bízó apa.

- Nem komoly verseny ez, csak a fiad és Katus vesz részt rajta, úgy is lett meghirdetve, hogy ne legyen más részvevő. Két indulóból könnyebb kibundázni a második helyet, mint háromból. Ági grófnő a távoli Amerikába kívánja küldeni Katust, azért tervezte ki ezt az egész hercehurcát - ismerteti az asszony az olvasó előtt már ismert tényeket.

Magában megenyhül a kis ember, hisz úgy gondolja, így már minden érthető, de mivel a bölcsessége messze felülmúlja testének méretét - csak tudnánk, hogy fér el benne -, úgy gondolja, egy kis borraival ebből a helyzetből is kijár neki.

- Asszony, szólj az Áginak, vagy ad tíz aranyat, vagy keressen más nyertest, mert különben elviszem a fiam.

- Ne tedd ezt, lelkem jobbik fele!

Ha emlékszünk még néhány korábbi megnyilvánulására, be kell látnunk, hogy a volt feleség kétségtelenül igazat mond lelke jobb felének emlegetésével. Az aggódó anya még valami olyasfélét is rebeg, hogy várj te gazember, esetleg ennél valamivel kevésbé nyomdafestéktűrőt. Lényeg az, hogy a magára maradt szakácskirály megteheti az üres zsebei feltöltéséhez szükséges első lépést, mégpedig a nappaliban lévő értékek szemrevételezését. Ránézve a szeme elé kerülő éjjelire azonnal látja, hogy nem zenélő, és beépített értékmérője azonnal jelezi, nem kap érte még egy aranyat sem. A második tárgy már megtenné a magáét, a falon lévő kakukkos óra, de az meg méreteinél fogva alkalmatlan a vele szemben támasztott igény kielégítésére, hisz nem fér bele Törpi zsebébe. Talán az ezüst étkészlet megfelelné, de azt meg nem a nappaliban tartják. Rettenetes, hogy méretén kívül, még mennyi minden érinti hátrányosan az apró embert! Mégis, mintha a szerencse hirtelen mellé állna, néhány pillanattal azután, hogy befejezi a személyezhető ezüstcsengő zsebbe helyezését, megjelenik felesége.

- Itt a tíz aranyad, és ne is lássalak többé!

- Köszönöm szépen, előző életem megtalált szerelme - rebeg hálát Törpi, majd a pénzes zacskó felé nyúl.

- Ne fáradj! Úgysem fér a zsebedbe a csengőtől.

- Te rút banya! Ezt is sajnálsz tőlem? - méltatlankodik az aznapi láthatási jogáról az aranyak átvételével lemondó apa, miközben visszateszi helyére az elcsent tárgyat.

A szakácskirály hangulatát oly magasra emeli elégedettsége, hogy a kis ember lába alig ér le a földre, illetve a márvánnyal bevont padlóra. Amikor távozik, négyszer kell lépnie, hogy egy lépést előrehaladjon. De ne aggódjunk, éppen megfelelő időben érkeznek majd a fogadóba, hogy egy-két nyertes fogadással megduplázza aznapi jövedelmét. Szavainak közkinccsé tétele után, minden köszönés nélkül, rezzenéstelen arccal hagyjuk magára a „szakácskirályt”.

- Lehet, hogy öregszem, de valahogy nem visznek úgy a lábaim, mint néhány éve.

Majdnem meglepedkezünk az ártatlan leányról, aki miatt seregek jönnek, no nem Zagyházára mint szakácsversenyzők, hanem mint kóstolót remélő koldusok a falu futballpályájára. Kérdezhetnénk, szerencsétlen Katus hogyan fogadja a szakácsverseny elmaradását, de nem tesszük, mert könnyen utána tudunk nézni, csak be kell tekinteni a konyhába, és máris látjuk a beépített gépeket, üstöket, ha arra vagyunk kíváncsiak. Viszont azok, akiket nem vonz a régen volt konyhák berendezésének látványa, azok is tartsanak velünk bátran, mert akad ott egyéb látnivaló is. Két ember szorgoskodik csendben, derék hősnőnk meg a kiskukta küzdenek egymással és önként vállalt feladataikkal.

Katus egy egész marhacombot próbál újonnan beszerzett darálójával felaprítani. Igaz, hogy a marhacomb nem rugdalózik, de így is nehéz a gép etetőjébe tenni. Mondhatná egy képzett gasztronómus, hogy talán előbb késsel apróra kellene vágni. Azt hiszem, Katus is tudja, hogy ez lenne a könnyebb megoldás, de... Igen, elérkeztünk írásunk legszomorúbb részéhez. Be kell vallanunk az imádnivaló Katus egy különös tulajdonságát. Minden erőszakot gyűlöl, így kést, mint élet kioltására alkalmas fegyvert, semmi pénzért sem venne kezébe. Még a konyhában sem! Valószínű, hogy a nagy szakácsnő emiatt helyezi előnybe a daráló alkalmazását minden egyéb, darabolásra alkalmas eszközzel szemben.

Míg Katus a marhacombbal küszködik, addig a kiskukta is ténykedne. Ha eszébe jutna, hogyan kell elkezdni a női szeszély készítését. Csak arra emlékszik, hogy az apja mindig intette:

- Fiam, a nők szeszélyére mindig vigyázz, mert az férfiakat tehet boldoggá vagy boldogtalaná. Míg szerető, addig többször boldoggá, ha már feleség, akkor leginkább csak boldogtalaná teszi a természet koronáinak hányatott életét.

Szegény kiskukta, arra viszont nem emlékszik, hogy Katus mit mondott neki a nevezett édesség elkészítéséről. Csak annyi akadt fenn emlékezete szakadozó hálóján, hogy amíg a szép szakácsnő jó szándékkal oktatta, addig ő oktatója köpenye alatt megbújó izgató halmában gyönyörködött, amelyek egy-egy lehajlásánál elő-előbukkantak rejtekükből. Az egyetlen biztos következtetés, amit a fentebb ismertetett tényből megállapíthatunk, hogy a kiskukta elindult a férfivé válás rögzös útján. Különösen nagyot lép előre akkor, amikor megkapja újabb megérdemelt pofonját. A verseny során az emlegetett gömbök ismételt megfigyelésével kívánja előcsalni tudata mélyéről a megfelelő receptet, és ekkor történik a nagy tragédia. Akármilyen lelkiismeretesen is foglalkozik Katus a marhacomb darálásával, körülbelül a felénél tarthat, amikor feltűnik neki, hogy a kiskukta nem igazán a versennyel van elfoglalva. Nem dolgozik a konyhában, hanem mintha kizárólag a köpenyét nézné. A szép fehér köpenyét, amiről éppen most szakad le egy gomb.

- Csak nem engem bámul ez a kis kölk? Mit nézhet rajtam, nem tudom, de akkor is zavar! Azt hiszem, megkérdem tőle - gondolkozik magában Katusunk.

- Akarsz egyet a fejdre? - érdeklődik a megfigyelt objektum.

- Nem! Inkább kettőt a kezembe. - válaszolja a kiskukta, miközben két karját behajlítva az előrenéző ujjait meg úgy szorítja össze, mintha egy-egy dudát nyomkodna.

Ekkor csattan el az újabb pofon. Kifejtették álláspontunkat, hogy ez nem számít nagy tragédiának. Akkor viszont miért érdemel az eset külön említést Katusunk élettörténetének ismertetése során? Ekkor szeretett bele a kiskuktába? Nem, erről szó sincs, de ekkor borul fel a fiú valami csoda folytán mégis elkészült mesterműve, amivel megnyerhette volna a versenyt.

- Jól van! Én tudom, hogy a verseny meg van bundázva, de valamit akkor is le kell adnom a verseny végén! - suhan át a gondolat a pofontól erős bíborszínben pompázó fejben.

Néhány pillanatra a fiatal emberben néhány lépést hátrált a férfi, hogy újra helyet adjon, a már-már eltűnőben lévő gyermeknek.

- Azért tetted, nehogy én nyerjem meg a versenyt! Féltél, hogy jobb az én női szeszélyem, mint a tied - zokogja a fiú.

- Dehogya! Ne gondold rólam ilyet, én inkább visszalépek. Ezt kívánja a tisztesség!

- Mi ez a nagy lárma? - érdeklődik Ági, akit a kíváncsiság csal be a konyhába.

- Tönkretette a művemet!

- Én visszalépek a versenytől, hibáztam. - ismétli meg Katus korábbi ajánlatát

- Még mit nem, és utána majd itt maradsz nekem! - csúszik ki az ijedt mondat a főúri asszony száján.

- De miattam ment tönkre ellenfelem munkája. Büntetést érdemelek!

Nem könnyű a helyzet, egyik résztvevő számára sem. Katust büntudat furdalja tette miatt, a grófnőt a félelem marja, hogy Katus örökre itt marad, a kiskuktát meg a szégyen gyötri, hogy két nő is sírni látja.

- Nézzük csak, mi is történt az imént? - kérdi a grófnő.

- Mi bajunk lehet belőle? - érdeklődik az egyre inkább magához térő kiskukta.

- Ti ketten indultatok a versenyen, mindenki egyetért velem? - szól Ági grófnő riadtan, mert közben arra gondol, mi van akkor, ha még ebben sem tudnak megállapodni.

Lássanak csodát, senki sem mond ellent. E tény megnyugtató tudatában a beszélő egy nagy levegőt véve tovább folytatja mondanivalóját. De még mielőtt valaki mély levegővétele miatt felelőtlen költekezőnek tartaná a grófnőt, annak megnyugtatóására közöljük, hogy akciós áron vette a kínai piacon, persze éppen úgy garancia nélkül, ahogy az a nevezett helyen megszokott egyéb áruknál is.

- Ebből következik, hogy az első és a második helyezettnek járó díjat meg kell osztani - folytatja gondolatsorának kifejtését a zsűri egyetlen tagja.

- Én fellöktem a művét, de nem azért, mert félttem tőle - mentegetőzik a Szerencsészagú család jelenleg egy cseppet sem szerencsés vagy boldog tagja.

- Katus, te nem lehetsz az első, mert a gyanú árnyéka merülhetne fel valódi szándékaid felől. Ezért a második helyet érdemled.

- Én viszont el sem készültem a munkámmal - kezd visszatérni a férfi a kiskukta fejlődő testébe.

- Te viszont az első helyért járó száz arany harmadát átadod vetélytársnődnek.

- Ez nagyon bölcs javaslat - helyesel egyszerre a két résztvevő.

Így teremődik meg a lehetőség Szerencsészagú Katus részére, hogy elinduljon megkeresni Amerikában élő szüleit. Az már csak hab a tortán, hogy még harmincnégy arany is segítségére áll céljai eléréséhez. Tudjuk, igen sok érdekes elme észreveszi, hogy a harmincnégy nem a száz egyharmada, de amikor a három résztvevő megpróbálja elosztani az első helyezés nyeményét, már a harmadik órában rájönnek arra, hogy a feladat túl nehéz, így egyhangúlag fogadják el a kiskukta javaslatát, hogy Katusé legyen a problémát okozó egy arany.

Később a lány sokat gondolkodik a szakácsverseny körülményein, és rájön, hogy nem volt minden rendben körülötte, de úgy találja, mindez annyira saját érdekét szolgálta, hogy nem is igazán kíváncsi a pontos okokra és okozatokra. Abban azonban biztos, hogy ha majd egyszer megtalálja szeretett szüleit, akkor majd egy igazi szakácsversenyen is részt fog venni.

Most viszont készülődjünk mi is, hogy le ne maradjunk a Katus előtt álló nagy útról.

IX.

Csak néhány nap von emlékezést nehezítő fátyolréteget a szakácsverseny könnyen feledhető eseményeire. Könnyen feledhető? Ilyet is csak azért mondunk, mert egy pillanatra megfeledekezünk a foci pályán várakozó koldusok népes hadáról, akik a nagy nap körülbelül tizenegyedik órájára vesztik el teljesen türelmüket. Már délben elhangzik a fentebbi esemény közeli bekövetkeztére utaló szó:

- No! - fejezi ki spontán módon gondolatait egy türelmetlen koldus.

- Ehhez még túl korán van! - nyugtatják többen is.

Később, amikor egy újabb óra várakozás növeli a jelenlévők egyébként sem piskóta méretű étvágyát, újabb szokatlan dolog történik.

- Lehet, hogy éhen maradunk? Már én is ezt mondom, vagy inkább kérdezem?! - ekképpen nyilatkozik, az előbb még a türelemre intők táborába tartozó, méltán nagy tekintélynek örvendő koldus.

- Egy órát még várunk, utána menesszünk küldöttséget az Ágihoz és kérdezzük meg, minek rakta ki a hirdetést a vár általunk illemhelynek használt oldalára, ha nem kívánt minket is meghívni. Egyébként emberemlékezet óta utcabált is a mi jóllakatásunk érdekében szokás tartani megyénkben - nyilvánít egyértelműnek hangzó véleményt a koldusok választott királya.

Ne csodálkozzon senki azon, hogy egy király ilyen módon nevez egy egyszerű grófnőt, hiszen a közöttük lévő rokon kapcsolat ezt mindenképpen érthetővé teszi. Valóban alig hihető, hogy féltestvérek ők. Mindenesetre kapcsolatukban csak az biztos, hogy nehezen állapítható meg, melyikük szégyenkezik jobban rokonságuk miatt. Szerintünk, abban a kérdésben, hogy a másik személyével nem sok dicsekednivaló van, mindketten tökéletesen egyetértenek. Mivel e tárgykörben még a jó testvéreknél is szokatlan egyetértés mutatkozik, mi se rántjuk le a leplet a kényes részletekről. Elégedjünk meg annyival, hogy kapcsolatuk érdekfeszítő részleteire csak egy beosztott koldus mert rákérdezni hajdanán, de ő igen szomorú sorsra jutott. No nem megfeszítették, hanem visszavonták a vállalkozási engedélyét, céhe kitagadta, így feketén kellett koldulnia, hogy éhen ne halljon. Bizonyosan senki sem kívánhat magának ilyen jövőt, ezért inkább ne feszegessük mi sem e furcsa rokon kapcsolat pontos mibenlétét.

Amíg a koldusok derék királyáról ejtettünk néhány kéretlen szót, addig a kolduscéh népes csapatára köszöntött a nagy nap - egyre türelmetlenebbül várt - tizenhatodik órája.

- Az ebédnek még se híre, se hamva - fogalmazza meg a korgó valóságot egy igen türelmetlen asszony.

- Persze a híre vagy a hamva a lőtéri döglött kutyát sem érdekli. De az, hogy nincs ebéd, már kifejezetten irritál engem - fejezi ki magát választékosan a vak koldusok osztályába tartozó éles szemű és elméjű osztályvezető.

- Jól beszél, elég hangosan! - állapítja meg az előző felszólaló szomszédja, aki magában arra gondol: „Csak nem leszek olyan égetnivaló bugyuta alak, hogy rosszat merjek mondani egy ilyen fontos ember mégoly ostoba gügyögéséről!”

- Nincs más hátra, induljon küldöttség az Ágihoz, és legalább egy-egy tányér étel erejéig tisztázza a felmerült félreértés tényét - javasolja a kolduskirály.

Indítványát ellenszavazat nélkül, két tartózkodással fogadja el a fent nevezett úri gyülekezet, mert a süketnéma Joli néni nem egészen értve, mért kell evés helyet szavazni, eléggé el nem ítéhető módon nem adja le voksát. Megjegyezzük, a múlt héten viszont háromszor a keresetéből nem adta le a kötelezően beszolgáltatandó részt. Ezen titok elárulásával, bizonyítjuk nevezett hölgy negatív viszonyát a leadással szemben. Az, hogy a közösségi szellemmel össze nem egyeztethető szokása miatt még sohasem bukott le, nem ugyanaz a kategória, mint amikor előző nap a felé repülő kóbor kő elől mulasztotta el a lebukást. Azt hisszük, mindenki belátja, sokkal bölcsebb lett volna, ha legalább ez utóbbi esetben lebukik, vagy legalább a fejét húzza le. Ebben az esetben egészen biztosan nem kínozná ma úgy a fejfájása. A hitelesség kedvéért hozzuk nyilvánosságra, hogy egy félkezes koldusgyermek volt a véletlen hatásos eszköze.

Visszatérve korábbi gondolatmenetünkhöz, tartózkodik még a szavazástól Széphangú Ubul is, aki a szavazás ideje alatt a szomszéd falu jegyzőjének vonzó özvegyénél tartózkodik. Ki tudja, mily halaszthatatlan okból kifolyólag?

A célratorően megválasztott összetételnek köszönhetően alig hihető, milyen eredményes a küldöttség ténykedése. Az alattvalók szavazata természetesen a királyukat illetve, bár nem is volt több jelölt. Ugyan ki merte volna magát jelöltetni ellene? Jól tudjuk, a bátorság sokszor csak a veszély felismeréséhez szükséges szürkeállomány hiányának látványos megnyilvánulása. A koldusok ellenben valóban nem voltak ostobák. Aküldöttség az alábbi szerencsés dolgok világra jöttét harcolja ki mindenki számára, ha nem is korábbra, de legalább vacsorára:

- Egy jókora adag darált marhacomb.

- A megrendezett utcabálon egy pint bor, a tavalyi, alig ecetesedő grófi termésből.

A fergeteges sikerrel zajló rendezvényen egyetlen esemény szól bele döntően történetünk további menetébe. Bizonyára emlékszünk még a sokkal inkább az ökléről, semmint szellemi képességeiről híres, illetve hírhedt kártyajátékosra és idegengyűlölőre. Nos, ő már nem mai csirke, illetve kakas, de a kakaskodás még most sem esik távol szokásaitól. Az utcabálon - mindenki szerencsétlenségére - épp a kolduskirályba köt bele.

- Figyelj, idegen! Ebben a faluban te csak jelenthetsz minden idevalósinak - ezen könnyelmű szavak hagyják el a kártyajátékos megfontolatlan ajkát.

- Te eszetlen humanoid utánzat, ebből elég lesz! Hogy beszélsz a felséges királlyal? - szól egy kéretlen prókátor, majd nem kellően átgondolva tettét, megragadja a híres idegengyűlölő grabancát.

Minek is szépítenénk a dolgot! Igen komoly verekedés kezdődik a falusiak és a koldusok derék céhe között. Ezen a vidéken ilyen méretű verekedést csak a fogadóban láthattunk annak idején, amikor Elemér méltán érdemelte ki a dicső Szerencsészagú nevet, de akkor sem csatantak el akkora pofonok, mint amiket az utcabálon osztanak ki e terület elismert személyiségei. Nevezett ütések közül a legnagyobbat a sokkal inkább az ökléről, semmint szellemi képességeiről híres, illetve hírhedt kártyajátékos helyezi el a hirtelen rárontó öt ellenfél valamelyikének nem a szebbik hanem, a képes felére. A valóságban ezzel a személlyel kapcsolatban még a szép szó emlegetésének sincs létjogosultsága, nemhogy a szebbnek. Ezen kijelentésünk a pofon előtti helyzetet tükrözi. De utána... Nem is próbálkozzunk szépíteni a helyzetet! Bevalljuk, igen kevésbé tűnik vonzónak a sérült arc kétszeresre dagadt felének némi szivárványszínű véraláfutással elegyített vörös színe a másik oldal sápadtsága mellett. Ezen az ellentmondáson azonban valamit javít az ütés elszenvedése után azonnal megtett magas ívű hátraszaltó és a felső végtagok szakkönyvekben előírt módon történő test mellé szorítása.

Sajnos az eddig ismeretlen nevű idegengyűlölő összes kiosztott pofonja hiábavalónak bizonyul a svéd torna végső eredményéhez. A koldusok bizony pontozásos győzelmet aratnak a falu egész lakossága felett, hiszen a verekedés vége felé már a nők is Dobó Katica hősiességével küzdenek férjeik mellett a viadalban. Az egyetlen kivétel a falu harangozójának felesége, hiszen, amikor meglátja, hogy férje éppen szegény szeretőjét veri, a véletlen fanyar humorának köszönhetően siettékben saját urát üti le a kezében tartott sodrófával.

Nagy a vereség, és a nyertes ehhez mérten állapítja meg a győztesnek járó hadisarcot. A verekedés fő okozóját, az idegengyűlölőt a kolduskirály számúzi falujából, mivel így kívánja megelőzni a további összetűzéseket. Őszintén meg kell mondanunk, van logika okoskodásában. Persze ez nemigen érdekli azt, aki ezen gondolkozásmód miatt kényszerül háza eladására. Ennyi megpróbáltatás mellett „váratlan” szerencse, hogy a különben jó szándékú kolduskirály megveszi a szegény, menekülésre kényszerülő öreglegény házát, ahol főhadiszállást rendez be magának. A későbbiek során innen szervezi majd a koldusok áldásos tevékenységét a megyében.

Csak a hiteles kép kialakítása miatt jegyezzük meg halkán, hogy fél év múlva népes katonai küldöttség érkezik, hogy a seregből lassan eltűnő fegyelem fejlesztésének mesterfogásai felől szerezzenek elméleti és gyakorlati tapasztalatot. Fenti eset egyértelműen bizonyítja, hogy, már a sajtó tömeges méretű elterjedése előtt is terjedtek a hírek.

A sokkal inkább az ökléről, mint szellemi képességeiről híres, illetve hírhedt kártyajátékos és idegengyűlölő ezután kénytelen életének további részét otthonától messze, szintén idegenként leélni. Nem kis szerencse a tengernyi szerencsétlenségben, hogy a kolduskirály, aki maga is nagy szakértő a pofonok, öklösök osztogatásának területén, értékeli az ellenfél hősiességét. Ennek következtében hat koldus szerez magának harminc napon túl gyógyuló sérülést. Lábadózásuk idején lényegesen nő keresetük, mivel a szánakozás érzése arra sarkallja az adakozókat, hogy mélyebben nyúljanak zsebükbe. Talán ez is hozzájárul, ahhoz hogy kolduskirály enyhe erőszakkal megszerzett házáért az értékénél magasabb árat fizet.

Mivel a továbbiakban gyakran találkozunk majd a házából megfosztott jeles férfival, ideje lenne megismerni a nevét. Már csak azért is, mert ha történetünk során felmerül becses személye - persze nem a víz alól, mert életében nemigen járt ott -, ne kelljen minden alkalommal több, mint egy teljes sorral pontosítani, kiről is van szó. Nevezzük őt a mindenki által ismert hobbijára utalva nemes egyszerűséggel, Zsugának. A hitelesség kényes szempontjából, bármely kényes ízlésű személy számára megfelelő név lenne a Póker is, de nem feledkezhetünk meg a többi kártyajáték iránt érzett olthatatlan vágyáról sem. Az igazság az, hogy ő maga sohasem esett kétségbe, ha a szerencse befolyásolásának képességét egyéb, nem pókernek nevezett szerencsejáték során kellett gyakorolnia.

Másnap reggel a faluból üresen is szinte elviselhetetlen zajt árasztó szekér indul Zagyháza irányába. A bakon egy bekötött fejű helybeli ül, a kötés feltűnően takarja elálló füleit. Ki tudná megmondani, vajon miért? Csak nem a tegnapi verekedés miatt viseli az alkalmi tökfedőt? De bizony! A szekér szénával fedett hátsó részén szegény Zsuga indul száműzetésbe. Miért éppen a hatalmas kert közepén álló kastély bejárata felé? Mi dolga lehet ott a száműzött férfinak? Ez évtizedekig megoldatlan rejtély marad, és erősen megosztja majd a történelem kutatásával foglalatostkodó személyeket. Mi viszont sejtjük, nem Zsugának van ott dolga. Onnan vesszük fenti kijelentésünk megtételéhez szükséges bátorságot, hogy tudjuk, a kocsist Szerencsészagú Katus rendelte oda hajnali hat órára, és feltételezésünk szerint ezzel elég okot szolgáltatott ahhoz, hogy a kocsin száműzetésbe induló jeles férfi is a fent említett irányba tartson.

Mert bizony, az egyébként remek nő, nem átalotta elviselhetetlenül korán kelésre sarkalni szegény kocsis, nem törődve a másnaposságtól keletkezett könyörtelen fejfájásával. És mindezt csupán azért, mert a nap rettentően korai szakaszában szándékozott elindulni a messzi Amerikába. Teljesen úgy téve, mintha a későbbi órák balszerencsét hoznának egy másik kontinensre induló utazók számára.

Hallgassuk meg, mit mondana erről a Kocsisok Indokolatlan Koránkeltését Megbosszuló Forradalmi Munkástanács! Az nem mondana semmit elhamarkodottan! Előbb kérdezne.

- Vádlott, vajon milyen elvetemült szándéktól vezérelten keltette fel ilyen korán szegény másnapos kollégát?

- Kérem, én nem keltettem! Magától ébredhetett, mivel egyedül él, és az ébresztőórát még nem is találták fel. Az én szerepem csupán annyi volt, hogy hat órára hívtam magamhoz. Kérésem magalaposztta, hogy hosszú és jól fizető munkára kívántam igénybe venni szolgálatait. Egyébként egy szóval sem biztattam arra, hogy előző éjjeli a mulatás után hajnalban lefeküdjön egy órára aludni. Pedig ez volt az ok, amiért kialvatlanul ébredt - valahogy így hangzana Katus kétségbeesett, de jogosnak mondható védekezése.

- Miért nem későbbre rendelte magához?

- Mert türelmetlen voltam, nagyon indulni akartam. És végül, hat a szerencseszámom.

- Elég sajtóságos védekezés. Végül is munkát adott szegénynek, valószínűleg ki is fizette volna. Az összes számításba jöhető tényezőt figyelembe véve - különösen a Szerencsészságú Katus-féle méltán híres darált ételeket -, most az egyszer kegyelemben részesítjük - hangzana a megfontolt és némi szemrehányást is tartalmazó ítélet.

Mi se legyünk keresztényebbek a pápánál, szigorúbbak a Forradalmi Tanácsnál! Folytassuk tehát onnan elkezdett történetünket, hogy Katus üdvözöli Zsugát és a kocsis, majd felszáll nevezett közlekedési eszközre, amely elindul hosszúnak ígérkező útjára. Mégis néhány perc múlva megálló következik, mert a kocsi megérkezik a grófi vár parkjának díszes kapujához.

- Maga tényleg elutazik? - kérdezi a kapu őre.

Katus feláll, majd jól láthatóan kezébe fogja kicsinek nem mondható utazótáskáját, azt a fajtát, amely hasonlatos a kövér nőkhöz, ugyanis könnyű bele pakolni, de szégyen vele utazni.

- Kell ennél több, nem mond ez magának eleget? - ez van Katus szemébe írva, pontosan úgy, ahogy Tatjana írta levelében Anyeginnak.

Az igazság kedvéért jegyezzük meg, hogy Katusunk plágiummal aligha vádolható, hiszen ő nem hallhatott Puskin klasszikus művéről.

Még néhány fájó pillantás Zagyházára, majd a fiatal hölgy anélkül, hogy kettőnél több sikertelen kísérletet tenne arra, hogy felkapaszkodjon a szekérre, ügyesen helyet foglal a szekéren Zsuga mellett. A szekér, mintha csak a bognárműhely illatát siratná vissza, csikorogva elindul egy új élet felé, de mindenképpen egy, ezeryi varázsát két kézzel szóró, új világ felé.

X.

Mielőtt tovább folytatnánk a lassan kibontakozó cselekménysort, a végzetes félreértések elkerülése érdekében egy hirdetőt teszünk közzé. A szekér nem a saját új élete, hanem a Katusé felé indul, és csak a kikötőig tudja szállítani az utasait, mivel az óceán átszelése természetesen meghaladná - a szekerek között nem csekélynek számító - képességeit.

- Jó napot kívánok, Zsuga bátyám! - köszön illedelmesen Katus.

- Magának is kishagyomány! Csak nem utazik szintén, mint én? - érdeklődik a férfi.

- Alighanem, hiszen Amerikába szóló hajójegyem van.

- Akkor, ha nem haragszik, magával tartok. Mint apa és lánya úgy utazhatnak, mivel egyébként is úgy nézünk ki, meg aztán a szüleiket is ismertem és nagyra tartottam őket - jelenti ki Zsuga, aki nem riad vissza egy kis költői túlzástól.

Egyébként tényleg nagyra tartotta őket, különösen a lány apját. Erre a legjellemzőbb példa, melyet Katus kiskorában szokott emlegetni a fogadóban. Persze nem Katus szokta, hanem Zsuga.

- Hamiskártyás barátaim, Isten a tanúm, Elemér előtt meg kell emelni a kalapot, nehogy a szaga emelje meg!

Reméljük, mindenki előtt egyértelműen sikerült igazolnunk a nagyratartás tényét. Így nem csodálkozik senki sem, ha a lány, már csak a szüleire vonatkozó célzás miatt is, elfogadja a felkínált lehetőséget.

A későbbiek során majd meggyőződünk róla, hogy ez egy tényleg szerencsésnek mondható döntés. Persze csak kettejük részére. Mert azok a szerencsétlenek, akik útjuk során elfogadják a rendes családapának látszó Zsuga kártyázásra történő invitálását, a végzetesen bekövetkező jelentős anyagi veszteség miatt, a valóság talaján állva, nemigen tarthatók szerencsésnek.

Zsuga a bizalomért cserében az úton apróbb ajándékokkal és minden pénzt megérő bizalommal jutalmazza, a vakszerencse befolyásolásában képzetlen útítársát. Meg kell említenünk, történetünk idején nemcsak hazánkban, hanem az ismert világ jelentős részén is nagy kockázattal jár a falu határánál nagyobb távolságra indulni.

Történetünk hősei már közel jártak az ország határához, amikor Zsuga éppen unaloműző kiselőadást tart Katus részére, aki időnként helyeslően bólogat, mintha minden kiejtett szót értene. Közben pedig a szüleivel történő találkozásról álmodozik. Mi is a kis előadás tárgyköre? Ezt csak Katus tudná megmondani, ha a legkevésbé is figyelne rá. De ez nem is nagy probléma, hiszen előreláthatóan nem ezen múlik a boldogságuk! Elég a pillanatnyi elmélázásból, haladjunk hát tovább!

Egy út menti kis fogadó előtt három fehér köpenybe öltözött férfi ütlegel egy fekete bőrű férfit, aki különös, idegenszerűségét fennen hirdető ruhát visel.

- Itt az alkalom, hogy jóvátégyek valamit korábbi hibámból! Egyszer talán én is ilyen idegen leszek Amerikában, mint ez a bokszos képű itt. Még ha addig élek is segítsek neki! - gondolja a derék kártyás, aki távol falujától, ismerőseitől, már nem igazán nevezhető idegengyűlölőnek.

Amiképp illik, a gondolatot tett követi. Zsuga fiatalos lendülettel ugrik le a szekérről, majd hihetetlen sebességgel vágat a dulakodás helyére. A kívánt helyre érve köszönés és bemutatkozás helyett néhány jól irányzott pofont helyez el a fehér köpenyes harcosok képes felére.

Nem akármilyen nyaklevesek azok! Az elsőtől még az ég is elsötétedik, a napsugarak félénken bújnak egy vastag szürke felhő mögé. S miután egy egész óvoda fél óráig éneklí a „Süss fel nap, fényes nap” dalt, mernek előjönni. A második pofon alaposan átrendezi a harcművészet-ről alkotott elképzeléseket. Erről a kiérdemelt pofonról a szenvedő alany később így mesél barátainak:

- Addig nem gondoltam, hogy egy nagy pofon csattanása után az ég összeér a földdel, közvetlen a fejem felett, és olyasmi történik, ami még soha nem esett meg velem. Jól elverték, úgy, ahogy én szoktam elverni a felügyeletemre bízott ápolókat. Különben, most végiggon-dolva szegény, gyakran ütlegelt személyek a helyzetét, nos, nem irigylem őket a pofonok pótolhatatlan íze miatt.

A három köpenyes személy összesen csak két pofonra tart igényt. Nem hiába ők mindnyájan egy bolondokháza legkevésbé sem bolond ápolói. Így érthető, hogy megelégedve a részükre kiutalt ütleg mennyiségével, nyomban szédületes iramú vágta-ba kezdenek. Ezek után mit bánják ők a magát Woo Doo papnak és varázslónak nevező szökött ápoló további sorsát, rohannak inukszaktáig.

- Amiért segítséget nyújtottál e szokatlan helyzetben, ingyen felfedem előttetek a jövő titkát - ajánlja fel a vissza nem térő lehetőséget hőseinknek a feketére suvickolt férfi.

- Előbb a hölgynek - udvariaskodik Zsuga.

- Katus megtalálja Amerikában a szüleit, majd egy kis csalódással a szívében, végleg haza fog térni.

- És én? - érdeklődik a hölgy kíváncsi útítársa.

- Maga a kártyajátékon alaposan meggazdagodva fog hazatérni, és összebarátkozik a koldus-királyal, még rokoni kapcsolatba is kerül vele. Ketten fogják vezetni a koldusok szépen fejlődő céhét - folytatódik a jövendőlés.

- Köszönjük a szép jóslatot. De megmondaná, kik voltak ezek a férfiak és miért inzultálták önt? - érdeklődik a neves szakácsnő. Neve ugyanis van neki, Szerencsészagú Katus.

- Ezek különböző pozíciót betöltő ápolók voltak egy igen jeles intézetből, a diliházból, és engem akartak oda visszavinni - válaszolja az egyre kevésbé Woo Doo papnak látszó személy.

- Miért akarták visszavinni? Csak nem ön is...? - támad fel hirtelen a félelem az ifjú hölgyben.

- Ne féljen, kisasszony, én valóban ártalmatlan vagyok. Még gyermekkoromban kerültem Dél-Amerikába, mert anyámtól egy Woo Doo tudományban jártas fővarázsló és főpap rabolt el. Persze, ez kissé sablonos leegyszerűsítése az akkor történt dolgoknak. Mindenesetre a derék fővarázsló a későbbiekben igényes atyai nevelést adott nekem, Ő tanított meg szakmája mesterfogásaira. Csupán egy követelményének nem tudtam csak megfelelni, túl fehér volt a bőröm színe, ez pedig elfogadhatatlan a főleg fekete hívőkkel rendelkező vallásban. Ezért találtam ki a cipőkrém önök által is látható módon történő alkalmazását. Ez olyan jó ötletnek látszott, hiszen általa hitem papja lehettem. De hazatértem Magyarországra, és itthon a bolondokházába kaptam beutalót, persze nem csak a cipőboksza miatt. Ámbár, túl hosszú lenne, ha a részleteket is elmesélném. Visszatérve a cipőkrémhez, jobb bőrfesték az, semmint sokan gondolnák! Egyébként most a szülőfalumat keresem, el kell jutnom oda, mielőtt visszatérek Panamába, úgy, ahogy azt megígértem. Az adott szót mindig meg kell tartani, mert a bolondokházánál lényegesen rosszabb egy megfogant Woo Doo-átok - fejezi be hosszúra nyúlt vallomását a most már újra papnak látszó személy.

- Akkor mégis lehet valami a jóslatában?! - csillan fel Katus szeme.

- Én nem mondhatom meg magának, hogy mit gondoljon - mondja visszafordulva a kezével integető, lábával egyre távolodó, feketére festett férfi.

A fenti kitérőben leírt erőszakos jelenet ellenére Katus teljes biztonsággal járja be Európa jelentős részét, sőt a hosszú utazás még földrajzi ismereteit is jelentősen bővíti.

Akkor mit szóljunk Zsuga tudásának gyarapodásához? Ő már sokszor nem is igényeli Katus fordítási segítségét a kártyajáték közbeni kommunikációhoz. Mindenképpen az utazása során elért sikereihez számítható az orvosi és jogászdiploma is. Egyformán embert próbáló feladat mindkét okmány megszerzése, mert ehhez a pusztán szerencse nem elég. Kell hozzá más is, például egy kevés rábeszélő-képesség, amely ahhoz szükséges, hogy a két frissen végzett egyetemista a nyereség reményében a pókerjátékon tegye fel diplomáját. Nos, a boldogtalanok felteszik, és mi nem lepődünk meg azon, hogy ott is felejtetik Zsuga örömeire, hiszen a száműzött hamiskártyás és idegengyűlölő seperi be azokat jogos nyereseményként.

Jaj! Mit nem mondunk? Hol van már a hontalanban járó Zsuga idegengyűlölete? De hol is lenne, amikor a világ tele van az őt anyagilag támogatni vágyó, kártyázni szerető idegenekkel!? Bizony, bizony meg kell becsülni az ilyen jótét lelkeket!

Pontosan ötödször újul meg a telihold mióta hőseink elhagyták otthonukat, amikor egy igen fontos állomáshoz érnek. A kétszeres doktor és a szüleit kereső nő az Amerikába tartó hajók kikötőjében nézhetnek szét. Megfelelő tájékozódás után kiderül, hogy négy napjuk van a következő hajó indulásáig.

Mit is lehet tenni négy nap alatt? Egy világot teremteni semmiképpen, és csak kivételes alkalommal lehet egy-két diplomát megszerezni, ám e hosszú időszakot átaludni még elismert hétalvóknak sem sikerülne, így nekünk sem, pedig van már kellő gyakorlatunk a semmittevésben. Ellenben, Fortuna asszony támogatásával ez idő alatt tekintélyes összegű kártyanyereseményhez lehet jutni. Talán egyetlen olvasó sem rágja körmét rövidre azon izgulva, hogy Zsuga észreveszi-e a helyzetben lévő lehetőséget, és rátalál-e egy célnak megfelelő kártyateremre? Nos, hamarosan egy kaszinóban látjuk viszont a két utazót, mert Katus meg mi egyebet is tehetne? Elkíséri útitársát a lerobbant külsejű szerencsebarlangba.

Az épület előtt egy derék kidobó áll, aki időnként bedob egy felest, hogy feldobja unalmas munkáját. Két úriembernek látszó egyén halad el előtte, akiket udvarias kalapemeléssel és hangos szóval köszönt.

- Van szerencsém újra itt látni önöket, bíró úr, rendőrfőnök úr!

És valóban van szerencséje, hogy nem a bíróságon találkozik az urakkal, hiszen e fontos emberek nem biztos, hogy a három bankrablás sikeres elkövetőjét kellőképpen tisztelnék benne. Bár ki tudja? Előfordult már ennél nagyobb csoda is az emberiség történetében! Mégis mit keres a sikeres bűnöző a kaszinóban?

- Csak néhány garast - ahogy mosolyogva szokta emlegetni barátai előtt.

Viszont a beavatottak pontosan tudják, hogy némi információt is gyűjt munkahelyén.

Mi viszont térjünk vissza hőseinkhez, akik a két úriembertől néhány lépéssel lemaradva térnek be a kidobó által vigyázott szórakozóhelyre. Nem nagy meglepetés, hogy a zord ajtónálló nem emeli meg előttük kalapját, mint az előbbi esetben, de mindenki tévedhet!

Nem az otthoni fogadó képe köszön vissza jól ismert honfitársainkra, amikor cseverészve belépnek a kártyaterembe. Több tucat asztalnál folyik különféle kártyajáték, köztük olyanok is, amilyekkel még Zsuga, az érdemes kártyaszakértő sem találkozott soha. Magyarhon általunk ismert játékosok viszont nem olyan fából van faragva, hogy ily szokatlan helyzetben ne

ismerje ki magát. Addig sétál a teremben, amíg megtalálja a kis asztalkát, amely körül póker-játékosok élik ki kártya iránti olthatatlan szenvedélyüket. Mindenféle vallatási eszközökkel történő ijesztgetések nélkül is bevalljuk, hogy a játékasztalkát nem túlságosan bizalomgerjesztő figurák ülik körül. Még az igényesen öltözött, úriembernek látszó ifjú tekintetén is ijesztő közöny tükröződik, ami jócskán ront arcának vonásain. A másik két kártyás közül viszont nehezen lehetne kiválasztani azt a személyt, akivel a másikinál szívesebben találkozánk egy néptelen sikátorban. Mert ki tudná megmondani, mi a visszataszítóbb, a varratlan ruha, vagy egy-egy sérülés után gondosan varrt, ám nem teljesen begyógyult sebhely az arcon?

Még szerencse, hogy nem a sikátorban vagyunk, hanem egy viszonylag tisztának tekinthető kártyaszalonban, itt talán valamivel biztonságosabb. Ennek ellenére a szomszéd asztalnál ülő személy a kóbor kutyákat emlegetve egy rézpénzért könyörög. Bizony sok pénzt adna legfrissebb veszteségéből, ha a megadott helyen, kettesben lehetne szívtelen kifosztójával.

Katus és kísérelője viszont az előbbi asztalnál foglal helyet, Zsuga ülöt, míg hösnönk állót, közvetlenül kísérelője mögött.

- Kisasszony, tudja mi a legfontosabb teendője, amíg ott áll? - érdeklődik előzékenyen az egyik ellenszenves játékos.

Majd miután Katus kíváncsian néz feléje, tovább folytatja szívhez szóló monológját.

- Csak tartsa a száját, jó erősen, mert felénk a gibicnek C.U.S.S. - ha érti, mit akarok mondani.

- Haver, te is értsd meg, hogy én mit akarok mondani! Ha még egyszer így beszélsz egy hölgygel, velem gyűlik meg a bajod! - száll be a megkezdett magasröptű társalgásba a fiatal kártyajátékos.

- Hé, most gagyarászunk, vagy verjük a blattot? - adja tanúbizonyságát „ékesszólásának” a harmadik kártyajátékos.

Ilyen előzmények után indul meg a valóban sorsdöntő játék. Az első percek puhatolózással telnek, mindenki igyekszik felmérni a másik gyengéjét. De akad kivétel is, hiszen a két anti-patikus egyén - tévedés ne essék, egyik sem volt sem Anti, sem patikus vagy gyógyszerész! Régóta ismerik egymást, és teljes joggal tekinthetők szövetségeseeknek is az alábbi ismérvek alapján:

1. Megegyeztek abban, hogy a többi játékost együtt kopoulosztják meg.

2. Abban is megállapodtak, hogy a haszonból fele-fele részben osztoznák.

Bár nem egyeztek meg benne, de mindkét személy biztosan tudja, hogy amennyiben tervüket siker koronázza, úgy a társát is feltétlen szükséges kijátszani, pusztán a becsületkódex miatt.

Ahogy múlnak a percek, úgy emelkedik a tétek összege, és úgy fogy Zsuga pénze. Már több órája folyik a játék. Katus kísérelője az utolsó fillérjét is felrakta az éppen most folyó játékra. De valahol a lelke mélyén érzi, hogy sajnálatos módon nem nyerhet, pedig jelentős summa üthetné a markát. Egy egész vagyon lesz e parti győztesének a jutalma. Derék kártyásunk egyre biztosabb benne: blöffje nem jön be, lapja meg gyenge.

Mit tegyek? - teszi fel magának a kérdést Zsuga.

Eszébe jut múltja, a kis falu, a fogadó, Szerencsészsagú Elemér jellegzetes szaga, a lánya. Ez nem meglepő, hiszen itt áll mögötte. Érdekes, egész úton egyszer sem érezte rajta a család jellegzetes illatát. Lehet, hogy ő nem is Szerencsészsagú? Mikor született, még az volt, tanú rá a szülésznő. Zsugának úgy tűnik, mintha valaki azt mondta volna, csak ha elpirul, akkor lehet érezni, hogy méltó nevére. Én biztosan kibírnám a szagát! Az apját sokszor éreztem a fogadóban, de valahogy rám nem hatott különösebben. Itt idegenben a többiekre az újszerűség erejével hatna, talán a lapomat is kicserélhetném, mire magukhoz térnek. Mindez, mint egy gyorsvonat a nyílt pályán, úgy suhan át Zsuga gondoktól redőzött homlokán, mélyen a tudat legalsóbb szintjén. Majd a gondolatot tett követi.

- Katus, azt súgta nekem ez a jóképű fiatalember, hogy te olyan szép lennél, ha nem lenne ilyen kócos a hajad - mondja ravaszkodva a kétségbeesett kártyás.

Nos, a számítása bejön! A váratlan dicséretre az ártatlan lány arca hirtelen elvörösödik, sőt még a szégyen pírja is égeti, tovább fokozva a hatást. Szégyenkezik amiatt, hogy ennyi férfi előtt kócosan jelent meg, ezért ijedten kap hajához, hogy rendbe szedje rakoncátlan fürtjeit.

A mozdulat felénél, mint amikor szélvihar vág rendet az érett búzatábla felett, úgy hullnak, no nemcsak a férgesek, hanem szinte mindenki, aki a teremben van. A lány bár nem érti a kialakult helyzetet, mégis tudja, hogy segítenie kell. Izgatottan néz körül a teremben keresve, ki szorul a leginkább segítségére. Zsuga ezalatt kiválogatja a legjobb lapokat az asztalon lévő pakliból. A fiatal kártyás döbenten ül. Ilyet még nem látott! Egy gondolat villan át agyán, most mindent hagy menni a maga útján, aztán majd, amint lehet, megszerzi ezt a lányt. Mennyi kincs, mennyi lehetőség, és ő sokkal többet is kihozna ebből, mint a lány bugyuta társa. Tíz percig tartó általános gyengélkedés után mindenki szinte egyszerre tér magához.

A sebhelyes arcú folytatja megkezdett mondatát:

- Megadom a tétet, és visszahívok száz aranyat - mondja látszólag közönyösen, miközben a szája szélét harapdálja.

- Ez nekem sok! - jelenti ki somolyogva a fiatal kártyás, miközben le sem veszi szemét a lányról.

- Nem ezt tenni vétek! Hogy ne érjen szégyen, én tartom a tétet - jópofizik a szakadt ruhás kártyás.

- Megadnám, és vissza is hívnék, ha lenne miből - sóhajt Zsuga.

- Ha meg nem sértem, én adok kölcsön önnek a játék végéig - javasolja a kockázat nélkül is biztosra menő, elegáns játékos.

Tessék-lássék módon történő szabadkozás után Zsuga elfogadja a felajánlott segítséget. Még néhány tétemelés, ami után kétezer arany hever az asztal közepén. Igen, ekkora summa üti a markát a szerencsés nyertesnek. Vajon ki nyer? Kire mosolyog Fortuna istenasszony? Ki lesz vagy kik lesznek ettől a naptól kezdve a vagyonos emberek közé sorolva? Izgalmas, ez az eldöntésre váró kérdés!

A bennünk meglévő idegi feszültség hatására a körmünket kezdenénk rágni, amikor eszünkbe jut, hogy ez a meccs már meg van bundázva. Persze ki is nyerhetne más, mint a szegény, hontalan Zsuga?

Valóban ő nyer. A szokatlanul nagy kártyanyeremények után rendszeresen felmerül a lazító testmozgás iránti olthatatlan vágyakozás. Ez történik ebben az esetben is. Katus az általános verekedés megkezdésekor a női mosdóban intézi folyó ügyeit. Mármint hideg folyóvízben próbálja csillapítani arcának forróságát.

Hősnőnk kilép a mellékhelyiség enyhet adó rejtekéből, és mit lát? Zsuga meg a fiatal kártyás egymásnak vetett háttal állják a szalon többi tagjának pusztító erejű rohamát. Jár a kezük, mint a cséphadaró, hullanak körülöttük az emberek, mint búzaszemek az érett kalászból. Mégis, a sok lúd előbb-utóbb disznót győz. Ha nem történik valamilyen változás elhullnak legjobbaink a hosszú harc alatt.

De nem, ez nem lehet igaz! - sikít egyet a még mindig piros arcú Katus, majd ijedtében a szeme elé kapja kezét.

Ezzel eldől a küzdelem, és vele együtt a szalonban tartózkodó emberek sokasága is. Amikor a nagy tudású szakácsnő leveszi a szeme elől a kezét, két embert lát csak állni a talpán, az utazótársát és új barátját, a fiatal kártyást.

Meglepetésre az utóbbi szólal meg először.

- Nincs itt már semmi keresnivalónk! Akár mehetünk is - javasolja kissé elmélázott arccal.

- Mi történt itt? Mért van, hogy mindenki fekszik? - kérdezi ijedten a jóindulatú lány.

- Semmi fontos, csak egy kicsit elfáradtak szegények - „sötétíti” fel útitársnőjét a szerencsés nyertes.

- Errefelé gyakran megesik az ilyesmi. Alighanem az éles levegő teszi - próbálja a lány naivitását kihasználni a fiatal kártyás.

Itt az ideje, hogy eláruljunk valamit a történetünk további részében jelentős szereppel bíró személy eddigi életéről.

Csallóvári Árpi a becsületes neve. Vele kapcsolatban el kell ismerni, hogy a neve képviseli legjobban e nemes emberi tulajdonságot. De, ezen a területen is akad némi szépséghiba, hiszen Szigetvári Árpádként jegyezték be a plébánia apakönyvébe. Nem tévedés! Az egyenjogúság nevében anyakönyv távollétében az apakönyvben rögzítették várt születését. Mi volt a távolmaradás oka? A kis Árpi születésekor az anyakönyv már egy teljes éve jól megérdemelt gyesen volt. Téved, aki azt gondolja, hogy nem eshet teherbe egy könyv! Hiszen számára igenis terhes volt munkája, mi sem bizonyítja ezt jobban, mint az a tény, hogy kihasználva az anyák számára törvény biztosította lehetőséget, fontos munkáját félbeszakítva gyesre ment.

Árpi a kártyázás közben elkövetett kisebb-nagyobb ügyeskedése miatt cserébe kapta a Csallóvári csúfnevet. Persze ő kezdetben megpróbált tiltakozni ez ellen, de mintha vízzel próbált volna égő olajat oltani. Ez adta az ötletet, ha már így nevezik, akkor legalább tegyék azt két l-lel, akkor nem lesz annyira sértő.

Árpi szülei vagyonának ismertetése egyetlen gyermekük megszületéséig az első tételnél ér véget, ami - ha valakinek kételye lenne a vagyon mibenléte felől - az értelmező szótárban a becsület szónál lelhet fel. Ahogy nőtt a gyermek, úgy fogyott a korábbi vagyon. Hiszen az a különböző játékszalokban maradt, onnan viszont cserébe áradt a pénz a családhoz egészen addig, amíg senki sem kívánt játszani a lassan felcseperedő ifjúval. Ekkortájt kezdték emlegetni az új - általunk is ismert - nevet.

Nem annyira kétségbeesett szülei unszolására, mint azon tény hatására indult külföldi útra, hogy környezetében már nem akadt több kártyatársra. De miért is játszott volna bárki egy olyan emberrel, aki ellen még a vak véletlen - más esetben igen hathatós - segítsége sem eredményezi a megkockáztatott pénz megtartását? Nyerésről meg ne is beszéljünk!

Árpi elkeseredve járta a világot. Időnként jelentős összegű támogatást küldött haza idősödő szüleinek. Régóta nem okozott neki örömet a számára semmi kockázatot sem nyújtó, mások által szerencsejátéknak nevezett időtöltés. Sajnos, számtalan jó tulajdonsága mellett még egyet, speciel a takarékoskodni tudást, a sors megtagadta tőle, ezért feltett szándéka, hogy nagy vagyonnal térjen haza, és bőkezű adakozásával szerezzen magának újra becsületet, mind távolabbi esélynek tűnt. Egészen a két idegen játékkeremben történő feltűnéséig. A remek elme rögtön tudta: most vagy soha! Itt a kivételes alkalom, ez a lány aranyat ér! Micsoda szépség és micsoda képesség!

- Milyen szerencse, hogy születésemről fogva alig érzem a szagokat - villant át Árpi agyán az értékes gondolat, amint megérezte a lányban rejlő korlátlan lehetőséget.

Árpi nem is figyel, merre megy a két idegennel, amikor Zsuga hangja visszahozza a jelenbe a jövő szépségeiben lubickoló kényes képzeletét.

- Katus, te menj előre, nekem néhány szót kell váltanom az új barátunkkal - jelöli meg a szükséges lépést Katus hű kísérelője szép védenca számára.

Lehet, hogy Katus megérezte, nem bölcs dolog ellenkeznie, hiszen Zsugában érdemes megbízni, de lehet, hogy egyéb okok miatt, mindenesetre az alábbi szavakkal búcsúzik a kis társaságtól:

- A legjobbakat kívánom!

- Én is mindkettőnknek - válaszol félig őszintén a fiatalember.

Persze a saját magára vonatkozó rész a kívánság őszinte fele, hisz mit bánja ő, mennyi jó éri hősnőnket.

Ahogy a lány háta mögött csattan a zár, a két férfi egymásra néz, kaktuszként szúrós tekintettel próbálják kikutatni a másik rejtett gondolatát.

- Tudom, hogy maga nem szédült meg, ahogy a többiek. Miért hagyta, hogy csaljak? Miért adott kölcsönt nekem, és miért állt mellém a verekedésben? Egyébként, köszönöm mindezeket a barátságosnak tekinthető lépéseket!

- Egy cseppet sem ezért a köszönetért, inkább a távlati terveim miatt tettem mindezt.

- Ha a terveiben az van, hogy pénzt adok magának, akkor felejtse el gyorsan, mint féllábú ember a reggeli gátfutást!

- Nekem nem a pénze, hanem a lánya kell!

- Van ugyan egy keresztlányom otthon a faluban, de az még csak nyolcéves, mit is akarhatna attól? - csodálkozik Zsuga.

- Én erről a szerencsészagú teremtésről beszélek, aki az imént búcsúzott el öntől.

- Honnan tudja a vezetéknevét? A neve egyébként Katus.

- Egyébként Katus?! Szép név!

- Nem, Szerencsészagú!

- Ki, én? - most Árpira kacsint a közelben ólálkodó meglepődés.

- Nem, a lány. Szerencsészagú Katus, ez a neve.

- Arra gondoltam...

- Most dicsekszik? Maga gondolkodik? Még ilyen! - hitetlenkedik Zsuga.
 - Hú de viccesnek tetszik lenni! De mit szólna újabb száz aranyhoz?
 - Kapnám vagy adnám? Igen jelentős különbséget vélek a két megoldás között felfedezni. Ha kapom, akkor egészen jól hangzik azoknak az aranyaknak a csengése - fejezi be filozófiai eszmefuttatását az idősebb kártyás.
 - Kapná, ha segítene összeismerkedni a lánnyal, majd lelépne csendben, mint én tavaly fizetés nélkül a nizzai kaszinóból.
 - Mivel ebben az esetben lenne elég pénzem, hogy akár tízszeres áron visszavásároljam a házam a kolduskirálytól, érdekel az ajánlata.
 - Kolduskirályt mondott? Őt ismerem! Amikor elindultam külföldre, egy aprócska ügy miatti verekedés során találkoztam becses személyével. Döntetlenre állt a köztünk dúló harc, amikor barátságosan így szólt:
 - Kevés ember tudott ennyiszor megütni, és eddig kevés ember bírta ki kettőnél több ütésemet, hármat pedig eddig még senki sem. Legyen döntetlen a harcunk - javasolta a király.
 - Én elfogadtam a felajánlott eredményt, meg barátsága zálogául a grófi gyűrűjét. Biztosan elsimulnak a maguk között megbúvó ellentétek, ha átadja neki gyűrűjét, üdvözetemmel és őszinte jókívánságaimmal együtt. Ezt a lehetőséget is odaadom magának, ha segít összejönnöm a lánnyal.
 - Mit akar tenni vele? - támad fel váratlanul a lelkiismeret Zsugában.
 - Eljegyzem.
 - Nem tudom, akarhatok-e ilyen rosszat ennek a becsületes, naiv lánynak.
 - Csak nem azt akarja mondani, hogy annyira naiv, hogy nem tud rendkívüli képességéről? Tudja mit? Akkor feleségül is elveszem! Csak előbb anyagilag jól összeszedem magam - fedi fel Árpi távolabbi célját.
- Ilyen körülmények között születik a megállapodás a két derék kártyás között, aminek következtében a fiatalok Amerikába indulásának napján az alábbiak történnek.

XI.

Mivel hőseink nem tudják, hogy ők csupán epizódszereplők az élet színpadán, ezért küzdenek, hogy elérjenek valamit, amit csak írói fantáziánk adhat meg nekik. De vajon kik is a szereplők? Katus, Árpi, Zsuga, akik még nem is sejtik, hogy egy komolytalan írás hősei, így nincs értelme könnyeknek, szívszorító érzelmeknek. Ha viszont igaz kijelentésünk, nézzük meg, hova is vezetnek az érzelmek! Katust és Árpit Amerikába, Zsugát vissza, fatornyos falujába. Megjegyezzük, hogy nem hanyagságból nem említettük eleddig azt a fatornyot, hanem azért, mert a nemsokára hazatérő kártyás fogja csak elkészíttetni a helybeli áccsal. Hajdanában egy érzelmileg gyenge pillanatában ígérte meg, hogy minden költséget áll. És különös módon nemcsak ezt állja majd, hanem a szavát is.

Mi viszont kalandozó őseinkhez hasonlót tettünk! Eljutottunk az óceánig, ahol magunkba szívjuk a nagy sós víz illatát, majd figyelmünket újra hőseink felé fordítjuk. Néhány röpké perc, és indul a hajó, többek között a fiatal párral. Addig viszont még el kell búcsúzniuk a kapcsolatukat erősen egyengető korosodó úrtól, aki minden jel szerint kilépni készül az életükből.

Használjuk ki az irodalmi művek által nyújtott lehetőséget, és hallgassunk bele életük eme fontos eseményébe!

- Szegény Zsuga bátyám! Valóban nem jön velünk? - érdeklődik Katus egészen elérzékenyülve.

- Azt hiszem lányom, jó kezekben hagylak, mert a vőlegényed igazán beleváló srác. Biztos vagyok benne, hogy még találkozunk!

Míg Zsuga beszél, Árpi lepillant kezére, mintha csak Katust keresné benne, majd elmosolyodik.

- A kolduskirályt meg üdvözlöm, hogy a nyaka nyúljon meg a kellő időben - szól a boldog vőlegény, miközben a bal karját Katus hófehér vállán pihenteti.

- Biztosan örülni fog e furcsa kívánságnak? - érdeklődik kíváncsian a menyasszony.

- Ha egyszer felakasztják a bitófára, biztosan örülne, ha e jókívánság valóra válna - magyarázkodik a vőlegény.

- Nem vagyok egy érzelmes alkat... - kezd bele mondanivalójába Zsuga, miközben gyengéden meglegyint egy figyelmetlen kifutófiút, aki véletlen a lábára lépett.

Csendesen jegyezzük meg, aznapra ez volt a fiú utolsó futása, mert ugyan minek is futkározna az, aki úgy dönt, félnapos kábulatban fogja kipihenni lassan lejáráó munkaidejének eddigi fáradságait.

Mi viszont nem a kifutószakma emberre gyakorolt hatására hangoltuk érdeklődésünket, hanem...

Hanem mire is? Már a C... nevű gyógyszerre irányuló gondolat is megteszi hatását, eszünkbe jut, hogy is fejezi be a búcsúzó Zsuga korszakalkotó mondanivalóját.

- Tehát. Nem vagyok érzelmes alkat, de ha még egy kifutó nekem jön, rosszabbul jár, mint az előző! A fenébe, elejtettem a mondanivalóm vezérfonalát! Nem láttad? Hirtelen nem találok a lábam körül. Azt hiszem, nem megy nekem a líra. Legyetek boldogok! - utolsó szavai közben a szónok megpróbálja kitörölni szemeiből a gőzhajó kéményéből kilövellő füstoszlop könnyfakasztó emlékét.

Ebből a kis jelenetből is látszik, még az igazán edzett férfiak is elgyengülnek néha, ha a szavak alkalmazására kerül a sor. Lehet-e csodálkozni fenti kijelentésünkön annak, aki tudja, a szó olyan veszélyes fegyver, amely a járatlan fegyverforgatókra gyakrabban szül bajt, mint a hallgatókra? Aligha!

Kísérjük fel a hajóra a fiatal párt, várjuk meg, amíg elindul ideiglenes úszó otthonuk Amerika felé! Nézzünk át a hajó korlátján! Egy darabig még látjuk a távolodó parton integető Zsugát. Azt viszont már nem látjuk, hogy félórával később, a közeli kocsmában a második pohár bor után átrendezi a berendezést, majd néhány vendég fogorát. No, nem a régi duhaj kedve tér vissza, hanem az iménti elérékenyülése utáni hangulatát óhajtja újra az arany középút felé téríteni. Másnap viszont a fent nevezett út helyett már a hazatérésre alkalmasat részesíti előnyben.

Mivel fenti tetteivel lassan kilép a látókörünkből, ezért tájékoztatjuk mindazokat, akik némi szimpátiával kísérték nevezett úriember életét, hogy igaza lesz a Woo Doo papnak hazatérő kártyásunk további sorsát illetően. Valóban gazdagon érkezik haza, visszakapja házat, és a kolduskirályal együtt vezeti a kéregetők nagy és elit céhét.

Mint hűtlen szerető, egy kis lelkiismeret-furdalással telve, térünk vissza a fiatal párhoz. Némi halk, bocsánatkérés-szerű szavak elrebegése után ígéretet teszünk, hogy most már egy darabig hűségesek leszünk hozzájuk.

A lelkes integetés után a két fiatal elindul megkeresni a kis hajófülkét, ami fő tartózkodási helyük lesz, amíg meg nem érkeznek álmaik helyére, Amerikába. De addig sok víz fut el a hajótest alatt. Mivel az ember társas lény, nézzünk szét, kik is lesznek hőseink társai a nagy utazás során. Sajnos, az első szétnézés nem vezet eredményre, mert a legénységen kívül senkit sem látunk! A második tényfelmérő kísérletünk már eredményesebbnek bizonyul. Megállapítjuk, hogy egy teherhajón vagyunk. A gaz Ági ilyen helyre vett jegyet a verseny második helyezettjének! Ám ez nem retenti el Árpit, hisz ő egy gáláns vőlegényhez illően, még ide is követi választottját. Az igazsághoz tartozik, hogy az említett vőlegénynek, igen jelentős kiadásai voltak az utóbbi napokban, kártyaveszteség, Zsugának tett ígéretének teljesítése. És az eljegyzés költségeiről még nem is beszéltünk! Most szeretnénk időben megnyugtatni mindenkit, hogy a nevezetes eljegyzés részletei nem vesznek el a feledés mindent elfedő ködébe, így annak részletei nemsokára ismertetésre kerülnek.

Míg Katus a szüleiről álmodozik, Árpi a legénységgel snóblizik, így nyújtva tagjainak segítséget, hogy a következő kikötőig ne kelljen azon törni a fejüket, hogy mit kezdjenek fizetésükkel. De ez a játszadozás a nagy rutinú Csallóvári Árpinak (így két el-lel) csak amolyan ujjgyakorlatnak számít. Valamivel komolyabb elfoglaltságot jelent számára a tengeribetegségbe esett menyasszony ápolása. A körülményeket súlyosbítja, hogy hősnőnk újra ellenállhatatlan kedvet érez a daráláshoz. Igen sajnálatos eseménye az utazásnak, hogy a személyzet fizetését vissza kell adnia a derék vőlegénynek ahhoz, hogy a tengerészek ebédjét Katus ledarálhassa a magánál hordozott tábori darálóval. Ezen a napon a hajón az ebéd egy kettévágott zsemlebe tett sült húspogácsa. A szakács az étel kiosztása után gyorsan a szobájába szalad, és várja a jól megérdemelt verést úgy, ahogy máskor is szokta, egy-egy elsózott, odaégett étel után. De lassanak csodát, elmarad az aznapi verés.

- Valami furcsa dolog történhetett! Megnézem, mi lehet az! - gondolja a jeles hajószakács, majd egy bátor lépéssel elindul szobájából megkeresni a matrózokat, abból az okból kifolyólag, hogy tájékozódjon, miért is késik a szokásos, jól megérdemelt fenyítés.

Már az első matrózzal történő találkozás során nagy meglepetés éri, mert az leborul előtte, és az alábbi szavak hagyják el száját:

- Egy nagy szakács, mint ön, aki ilyen remek étel elkészítésére képes, bocsásson meg szerény személyemnek azért, hogy valaha elégedetlenségemnek adtam hangot és botor módon kezet emeltem rá!

A második matróz, akivel a kissé megzavarodott szakács találkozik, egy hirtelen mozdulattal megragadja... a szorgos, hagymaszagú kezet, majd őszinte tisztelete jeléül egy csókot lehel rá. Nem tudjuk felsorolni a legénység hálálkodásainak minden furcsa megnyilvánulását, de a következményekkel foglalkozunk még egy kicsit. A derék hajószakács elhatározza, hogy nyit Amerikában egy kifőzdét, ahol nagy sikerű ételét fogja árusítani. Mivel a hajó neve, ahol ez az étel először készült, Hamburg, erről nevezi el a később világsiker arató ételt. Hálátlan a sors! Nemzedékekkel később már csak mi tudjuk, hogy a hamburger megalkotásához Katus darálóhoz való kötődése adja meg a kellő ösztönzést.

Ha valaki Árpit sajnálva úgy véli, túl nagy árat fizet Katus szenvedélyének kielégítéséért, mikor visszaadja a személyzet elnyert bérét, az bizonyára megfélekedezik arról, hogy a teljes út megtételéhez tetemes időre van szükség. Aki viszont erről nem feledkezik meg, és ismeri Árpit, bizton tudja, hogy a pénz nem sokáig húzza majd a személyzet zsebét. Igen, újra snöblizni kezdenek a hajó pihenő idős alkalmazottai és az unatkozó, dörzsölt vagány. Az eredmény viszont nem lehet senki előtt sem kétséges.

Útjának egyharmadát teszi meg egy Európába tartó gőzhajó, amikor szembetalálkozik hőseinket szállító járművel. Ebből a tényből minden navigációs tudás nélkül is ki tudjuk számítani a Hamburg helyzetét. Alighanem tervezett menetvonalának kétharmadánál járhat.

De vajon mi történik, amikor két hajó szembe találkozik egymással? Ahogy az általában lenni szokott a fedélzeten lévő átintegetnek a másik hajó utasainak, ám a teherhajón lévő még nem veszik észre a közeledőt. Katus és Árpi egymás kezét fogva áll a hajó orránál. Hősnőnk kivételesen most is szüleire gondol, míg Árpi azon töri a fejét, hogy tudná bármikor elérni, hogy menyasszonya a megfelelő pillanatban elpiruljon. Arra már van ötlete, hogy mivel érhetné el a kívánt hatáshoz szükséges kézelést. Ekkor veszi észre a közeledő gőzöst. Egy darabig nézi, majd amikor elég közelinek véli, integetni kezd, ezt a tevékenységét rövid idő alatt átveszik a fedélzeten tartózkodó személyek. Csak Katus mélyed el továbbra is gondolataiban. Éppen első találkozását éli át szüleivel, immár vagy nyolcvanadik alkalommal.

- Te nem köszönsz nekik? - mordul rá a vőlegény.

Katus elpirul, majd zavartan felemeli kezét. Néhány pillanat múlva a fedélzeten már csak ő és vőlegénye integet. A gőzös és a Hamburg bő fél napig egymás körül kering, ennyivel megnövelve a szükséges menetidőt. Ezt nem csak emberi mulasztás okozza, hiszen mindkét hajón két órán belül mindenki visszanyeri eszméletét. Viszont három óra telik el addig, amíg a megzavarodott iránytűk újra normálisan tudnak működni.

Árpi ugrál örömeiben, minden apró részlet ki van már dolgozva, csak azt kell még kívánnia, amíg szárazföld lesz a lába alatt, onnan már csak rövid idő szükséges a Föld legnagyobb vagyonának felhalmozásához. Micsoda öröm, micsoda lehetőség! Alighanem mindkettőnek megvan a realitása.

A személyzet és az utasok semmit sem értenek a hirtelen rájuk törő kókadtság, majd az utána következő, alig elviselhető fejfájás valódi okából.

Egyedül Katus érezi úgy, hogy mindent ért. Ahogy a kikötői kártyateremben megtapasztalta, errefelé sem ritka eset, az éles levegő! Ez okozott rohamot, vagy úgy is mondhatnánk, hogy balesetet. A lány viszont, jó szívének megfelelő módon, hideg vizes borogatással próbálja a hirtelen nagyra növvő fájdalokat enyhíteni, miközben ezt a kis dalt énekeli:

„Remegő levegő
mily édes,
és mily éles
éles, vagy...”

Oly sok sikkkel és oly sok bájjal teszi mindezt, hogy Árpiban felébred a korábban mélyen szunnyadó férfiasság érzése.

- Szép menyasszonyom! Azt hiszem, meg kellene ünnepelnünk ezt a nagy napot! Menjünk a kabinunkba és fogyasszunk el egy kis lélekfrissítőt!

- Igazad van! Ma olyan elviselhetetlenül hiányoznak rég látott szüleim.

Árpi magában tisztán látja, hogy a sors - Katus személyében - nem csak anyagi jólétének megteremtőjével áldotta meg, hanem egy akaratgyenge bábbal is, akinek a jövőben az lesz egyetlen feladata, hogy beteljesítse párja minden vágyát. Amint megérkeznek a kabin idegen tekintetét távol tartó rejtekébe, Árpi megkezdi támadását a lány szüzessége ellen. A második üveg alkoholtartalmú itóka elfogyasztása után Árpi csillogó szemekkel szól menyasszonyához:

- Katus, azt hiszem, komolyan el kellene gondolkodnunk arról, hogy tudnánk szorosabban egymáshoz kötni sorsunkat.

- Árpi, én nem vagyok gyanakvó alkat, de felmerül szűzies lelkemben a kérdés: csak nem arra gondolsz?

- De, arra! - közli Árpi fénylő szemmel, miközben szép lassan elkezd levenni magáról ruhadarabjait.

- Bizony meleg van itt, kedvesem - ért egyet a szűzies menyasszony.

- Bizony, bizony - helyesel Árpi.

- Nos, kedves vőlegényem, valóban megérdemled, hogy megosszam veled legnagyobb értékemet, a szüleimről magamban hordott emlékeket. Tudod, ők nagyon kedves emberek, te is imádni fogod őket. Először az édesapámról mesélek neked. Ne haragudj, hogy megkérdem, miért is tolod le a nadrágodat egy ártatlan hajadon előtt?

- Pontosan azért, hogy ne maradjon sokáig az - válaszol Árpi.

- Csak nem gondolod, hogy engem, a szüleim megkérdezése nélkül, ilyen dologra rá tudsz venni?

- Miért ne? Én sem kérdeztem meg a szüleimet az imént, hogy levehetem-e az alsónadrágomat!

- Te jó ég! Most látom csak, hogy ilyet nem láttam még! Ha nem öltözöl fel azonnal, akkor hozom a darálóm, és ledarálom azt a szokatlan látvány nyújtó kinövésedet.

Rosszul ismeri Csallóvári Árpádot, aki azt hiszi, hogy az alkohol mámorától erősen áthatva elvétené az ezután követendő helyes utat. Nem, ez az ő esetében kizárt, mert még ekkor is

helyesen méri fel ezen kijelentés dollárban kifejezhető következményeit. Ennek alapján meghozza a legoptimálisabb lépést, azonnal felöltözik, és a kabin másik végén üresen várakozó ágyára fekszik, majd azonnal elszenderedik.

Halk horkolására olvadozni kezdenek a közelben úszkáló jéghegyek, de ezzel is a hajó és menyasszonya biztonságát szolgálja. Gondoljunk csak a Titanicra! Ki hitte volna az előző jelenet után ezt a gondosságot? Hát ilyen az igazi szerelem!

A sikertelen kísérlet következményeként annyi változik csupán, hogy Árpi másnap reggeltől kezdődően az addig szokásos reggeli és esti puszit nem a lány arcára, hanem a kézfejére adja. De érzelme csöppet sem lett hidegebb, mint amilyen korábban volt, és ez olyan biztos, hogy erre még ellenségeink is bátran mérget vehetnek. Mindezek ellenére a továbbiakban úgy turbékolnak boldog fiataljaink, mint a galambok. Ki ettől, ki attól boldog, amíg a hajó óvatos sietséggel el nem éri a lehetőségek hazájának még távolinak látszó partjait.

XII.

Amíg a hajó megérkezik Amerikába, mi szálljunk le az idő könyörtelenül száguldó vonatáról, hogy ígéretünket teljesítsük, és néhány tétova lépést tegyünk Katus élete legjelentősebb eseményének megismerése felé. Nevezetesen az eljegyzésére gondolunk.

Az eljegyzésnek az a legfontosabb oka, hogy Katus nőnek, míg Áрпи férfinak született. Az is nyom valamit a latban, hogy kölcsönös szimpátia alakult ki közöttük. A férfit a nő képességei ejtették rabul, míg a nőt a férfi kisugárzása, ami gondosan takarja tényleges szándékait. De ez még nem is biztos, hogy elég lenne a fiatalok egymásra találásához, ha nem működne közre a szerencse is, pontosabban a körülmények véletlenszerű összejátszása. A körülményekhez jelen esetben a két férfi megegyezése szolgáltatja a keretet.

Emlékszünk még arra, amikor Katus háta mögött becsukódik az ajtó és a két kártyás magára marad? Azt viszont már se nem láttuk, se nem hallottuk, hogy a furcsa eseményektől elkábult lány - blúzának levétele során - kétszer is megbotlik a szőnyeg rojtjában. A ruhadarab szűk nyaka megakad Katus komoly méretű fején. De a jó végül elnyeri méltó jutalmát, és fél óra elszánt küzdelem után máris enged a szűk ruhadarab. Hősnőnknek ezek után már nem marad más dolga, mint illő mosakodás elvégzése után, hódolni kedvenc időtöltésének. Ez az időtöltés, talán nem meglepő módon, a szüleivel történő találkozás rég várt perceiről való álmodozás. De valahogy képzeletében minden másképpen alakul, mint egyéb napokon szokott. Állandóan belopakodik kényes gondolataiba a fiatal ifjú, ami zavarja, mert nem tudja, mire vélni ezt az újszerű állapotot.

- No, majd ha hazajön Zsuga, megkérdezem tőle, ő biztosan meg tudja magyarázni nekem mi lelt engem - nyugtatja meg magát a szépreményű és még szebb külsejű ifjú hölgy.

Néhány perc múlva, miután sikeresen eladta a lányt az idegennek, hazaér Zsuga. A lány, aki alig bír kíváncsiságával, máris kérdéssel esik neki.

- Maga olyan sokat látott már a világból, bizonyára megismerte minden titkát!

- Azt hiszem, mindet nem, mert különben nem éltem volna életem olyan fenemód nagy szegénységben - válaszol őszintén a kérdezett útitárs.

- Azt viszont tudnia kell, mitől tolakodik egy fiatalember képe állandóan szüzies képzeletembe, már-már kiszorítva onnan kedves szüleim képét, ami nemkívánatos állapot.

- Lányom, ez a szerelem aranymadara, amely törekeny válladra szállt. Az teszi az emberrel, hogy kifordítja a megszokás szürke, ragadós karmai közül, hogy egy még fájóbb csapdába csalja - ekképpen tart oktatást a szerelem rút természetéről az öreglegény.

Katus meg csak hallgat csendben, más programja úgy sem akad estére, randevúja sincs. Sőt, éppen ebben mesterkedik útitársa, hogy legyen. Ahogy alacsonyan szállnak a felhők a magas hegy felett, és ahogy nem kell nagy lendület legurulni a lejtőn egy labdának, nos ily egyértelműen könnyű dolga van Zsugának. A hálóját még elő sem veszi, máris fogva van az emeletes madár. Alul Katus, a kis veréb, vállán meg a szerelem madara. Mily csodálatos látvány! Érthető a férfi öröme amiatt, hogy még el sem kezd dolgozni, munkája máris el van végezve.

- Zsuga bátyám, mondja meg őszintén, mit gondol, találkozunk még valaha a szimpatikus kártyással? - kérdezi a lány kissé elmerengve.

- Arra a foltozott képűre gondolsz, ott a kártyateremben?

- Még mit nem!

- Talán arra a szakadt ruhásra, aki a mai nyereségéből sem vesz magának új gúnyát a régi helyett?

- Ne csinálja ezt velem, Zsuga bátyám!

- Annyira nem csinálok veled semmit, hogy ha húsz évvel ezelőtt nekem valaki azt mondja, hogy kettesben alszom egy szép és vonzó lánnyal, és még gondolatban sem nyúlok hozzá, nos, akkor jogos felháborodásomban azzal a hazudós alakkal olyat tettem volna, hogy a falu bölcse azóta is együtt emlegetné nevemet az első Szerencsészagúéval. Hiszen egyetlen apróbb pofonom következménye külön fejezetet érdemelt volna ki a „Baleseti sebészet” című egyetemi tankönyvben. - mentetetözik a gondolataiban kis időre újra fiatal férfivá váló lakótárs.

- Én arra a jóképű fiatalemberre gondolok, aki a verekedésben kiállt mellettünk - árulja el féltett titkát az égővörös színben pompázó bombázó.

- Holnap találkozom vele, bemegyünk a városba és megvesszük a „Hogyan kártyázzunk becsületesen?” című kézikönyvet. Mindketten elkártyáztuk már kenyereink jelentős részét, mégis van mit tanulnunk e témakörben. Ha akarsz, velünk jöhetsz.

- Jaj, ne vicceljen már kend mindig!

- Ha nem akarsz, nem kell - esik kétségbe Zsuga.

- Engem itthon sem tudna hagyni! Az előbb csak a kártyatudásával kapcsolatos megjegyzésére reagáltam.

Ha bármely jelenlévő részéről akadna mondanivaló, bizonyára ez a beszélgetés is tovább folytatódna. Ám Katus képzeletében épp most osztozkodik a rendelkezésre álló első helyen a fiatal kártyás és a szülei. Zsuga pedig szemét lehunyva újra fatornyos falujának utcáját rója. Hazagondol..., aminek következtében a lány szó nélkül kinyitja az ajtót és néhány ablakot abból a nemes célból, hogy megfelelő huzat alakuljon ki.

Másnap elindul a két világhíró, hogy találkozzanak honfitársaikkal. Megbeszélés szerint a piac melletti „Matróz” kocsmában történik meg a nagy esemény. Furcsa név ez egy kocsmának, hiszen az sohasem tartozott hajó legénységéhez. Ám a helyzetet árnyalja, hogy néhány látogatójának valóban nem idegen e vízhez kötődő foglalkozás. Be kell vallani őszintén, a törzsvendégek többségének a vízzel kapcsolatban az a véleménye, hogy inkább dolgozik viharos hullámain ringatózva, semmint hogy tiszta, alkoholtartalom nélküli állapotában megkóstolja azt. Igaz, ez a kijelentés sem egyértelműen fedi a valóságot, hiszen jelenleg három kofa képviseli a szomszédoltani kívánó törzsközönseget, akik a vízzel kapcsolatban még a ringatózást is megengedhetetlennek tartják. Mindenesetre, ha nevezett vendéglátóipari helyiségben elakad a beszélgetés, olyankor újra és újra előkerül egy hálás téma. Vajon honnan kapta a kocsmát a nevét? Sokan arról rebegek borgőzös regét, hogy a tulajdonos tevékenykedett hajdanán e romantikus pályán, mások arra teszik le voksukat, hogy a helyiségben lévő zenegép három matrózdala a névadó szülő. Mi viszont fogadjuk el a név eredete miatt kialakult verekedés győztesének véleményét, hogy a felszolgálólány egyetlen blúza a név keletkezésének fő okozója. Annál inkább higgyük el szavait, mert a tegnapi esti svéd torna nem kellő gondossággal eltüntetett következményeiből ítélve, nem érdemes ellentmondani nevezett személynek.

Aki belép a kocsmába, akaratlanul is megakad a szeme a másfél mázsás, szőke copfos felszolgálótündéren. Mosolygós arca majd kicsattan az egészségtől, aminek legszembeötlőbb következménye, főtt rákra emlékeztető pirossága.

Három új vendég helyet foglal egy asztalnál.

- Ha nem bánjátok, rendelek valamit magunknak. Ti mit isztok? - kérdezi Zsuga.

- „ ” - érkezik a fiatalok néma válasza, akik tudomást sem vesznek a körülöttük zajló világ eseményeiről.

- No, ebből sem lesz pletyka - érti meg a sokkal inkább az ökléről, semmint szellemi képességeiről híres, illetve hírhedt kártyajátékos, de már nem is annyira idegengyűlölő a néma válasz lényegét.

- Először is, egy stampedli fűtülős barackpálinkát kérek magamnak - kezdi rendelését a felszolgálópulthoz lépő Zsuga.

- Én meg egy kis fülmosást, mert eddig egy szavát sem értettem - néz meglepetten vendégére a copfos tündér.

- Annyit tán csak megért, hogy inni szeretnék?

- Akkor kezdetnek mért nem rendel valami italt? Gondolom, magának a sör is megtenné, talán attól biztosan tudna fűtülölni, bár a fűtülőt, azt továbbra is magának kellene biztosítani, hiszen én nem tartok magamnál olyasmit - humorizál a felszolgálóhölgy.

- Jól van, adjon valami erőset! Fiatalok, ti mit kértetek? - néz Zsuga Katusra, majd Árpira.

A két fiatal továbbra is csak egymást nézi. Most sem hallják meg a kérdést.

- Semmi baj, tudok én inni egyedül is - suhan át a nagy kártyás agyán a korszakalkotó gondolat.

- Figyelj, szivi! Nem akarlak sürgetni, de ismertem olyan embert, aki tíz percnél hamarabb is el tudta mondani, mit akar kérni tőlem. De ha a testemre gondolt szelíd dorgálásom hatására, ennyi idő alatt már meg is tudta bánni elhamarkodott szavait - csicsereg a tőle elvárható kedvességgel a helyiség remekbe szabott felszolgálónője, miközben barátságosan kacsint Zsugára.

- Jó, akkor egy féldecit kérek abból az italból, amiből az imént magácska is fogyasztott.

- Nem lesz az neked erős? - évődik a szőke copfos.

- Nem lehet az olyan erős, mint egy valódi fűtülős.

- Maga egészen jó fej lenne, ha nem jönne mindig elő a fűtülőjével - bosszankodik a felszolgálótündér.

- Tudja, az egy híres gyümölcs pálinka a hazámból, és semmi köze ahhoz a dologhoz, amire maga gondol - védekezik Zsuga.

- Kár! Már azt hittem, végre van itt egy igazi férfi! - gondolja csalódottan a másfél mázsás szőkeség, miközben kiméri a kért italt.

Egyébként, mi mást is tehetne az erős nemzeti tudattal megáldott férfi! Kénytelen olyan italt inni, amilyen van! Nem habozik sokáig a derék kártyás, egy lendülettel lehajtja kapott italát, majd helyet foglal a fiatalok asztalánál.

- Ha kértetek valami innivalót, azt is én fizetem - ígéri Zsuga.

Könnyen teheti, hogy ilyen nagyvonalú lépésre szánja el magát, hiszen úgyis otthon hagyta a pénztárcáját, ám előtte gondosan elmagyarázta Katusnak:

- Itt, e távoli földön jobb, ha mindenki mindig magánál hordja pénzét, mert ki tudja, milyen emberek vannak itt, idegenben.

Ebből a kijelentéséből kihallatszott, hogy nem sokáig lesz ő már idegen, hiszen maholnap úgyis hazamegy. De előbb még dolga van. Segítenie kell, hogy a fiatalok gond nélkül egymáséi lehessenek.

De térjünk vissza a röpke pillanatra hűtlenül elhagyott kocsmába. Zsuga ajánlata után még egy negyedórát vár, hátha egy kicsit késve esik le a tantusz asztaltársainak, és valamelyikük válaszol majd barátságos meghívására, de hiába. Majd neki esik le a nevezett érme: ő itt útban van. Ezért kivezeti magát a kocsmából, és magányosan elevez melegebb vizekre. Körbejárja a várost, az életéből két vagy három órát rááldozva, aminek következtében igencsak úrrá lesz rajta az elviselhetetlen szomjúság.

- Betérek újra a Matróz kocsmába, valaki csak meg tudja mondani, mennyi ideig voltak itt a fiatalok - gondolja magában.

De nem kell semmit sem kérdeznie! Ismerőseit a kis asztalnál ülve találja. Áрпи kezében tartja Katus kezét, mindketten a mennyekben járnak, ahol megtalálni vélnek valamit, ami hiányzott életükből, ki a gazdagságot, ki rég látott szüleit.

Zsuga egy kicsit elkeseredik, mert csiszolt, két diplomát is szerzett elméjével azonnal rájön, hogy a szerelmesek nem fizették ki a fogyasztását, és mivel más pohár nem volt előttük, csak az övé, rögtön tudja, itt valamit tenni kell. Mindjárt rendel magának egy újabb italt, mivel belátja, hogy Katusra és Árpira jobb, ha csak számlája kifizetésénél számít.

- Gyermekeim, nem is zavarnám meg a szín pompás virág szirmaként nyiladozó szerelme-
teket...

Idáig jut Zsuga mondanivalójában, amikor a fiatalok hirtelen elengedik egymás kezét, majd zavartan néznek szét, mint akik attól félnek, valamilyen illetlen dolgot követtek el.

- Nem kellene titkolóznotok a világ előtt, ha kapcsolatokat legalizálnátok és eljegyeznétek egymást.

Ravaszul megtervezett mondanivalója után a korosodó férfi a fiatalokra veti figyelmes tekintetét. És aki vet, az arat is. Zsuga örömmel nyugtázza, hogy javaslata hatalmas sikert arat, hisz nincs semmi ellenkezés.

- A hallgatás beleegyezés. Javaslom, tartsuk meg holnap az eljegyzést, mert holnapután én hazamegyek, ti indultok Amerikába. Illendőbb lenne, ha közös utatokat már jegyespárként tennétek meg.

Nehéz lenne megmondani, kinek tetszik jobban a javaslat, Katusnak vagy Árpinak, minden-
esetre a copfos felszolgálólány - alig titkolt - könnyeit törölgeti.

- Te Lajos, te alkohalista állat, csak most tolod ide a képed? Hol voltál az utóbbi két hónapban? - kérdezi a kocsmába imént belépett élettársát.

- Bizony kedveském, én már el is felejtettem, hogy az élet ilyen szép is lehet! - sóhajt fel a terem túloldalán tartózkodó halaskofa, bár nem lehet tudni, pontosan miről is beszél.

- Amilyen idegenes a külseje, olyan jól beszél - csatlakozik a társalgásba a kofa asztalánál helyet foglaló fonottkosár-árus, aki ettől kezdve kellő kitartással, egész este Zsuga felé kacsingat.

Zsuga javaslata némi tartózkodással lett elfogadva, hisz ketten is - Katus és Áрпи - tartózkodik a szavazástól, ők továbbra is csak egymást nézik. Innentől Zsuga veszi át a kezdeményezést. Magához inti a csinos matrózblúzban feszítő hölgyet, hogy feltegye a legfontosabb kérdést a másnapi eljegyzéssel kapcsolatban.

- Szoktak errefelé kártyázni a kocsmákban?

- Addig, amíg fel nem bosszantanak, és ki nem dobom őket - érkezik a pirosposzsgás felszólónő őszinte szava.

Erre a válaszra magunkba omlunk. Egy pillanat alatt az egész életről alkotott elképzelésünk veszi fel a szétszórt rom alakját. Lehet, hogy nem mindig az erősebbnek van igaza? Sietve elhessegetjük magunktól ezt a túlon túl újszerű elképzelést, azzal az ürüggyel, hogy folytatnunk kell a megkezdett történetet.

- Persze ha a férjed is segít mind a hét öccsével, akik kifejezetten ütészállók, szerencsésükre, akkor esetleg kitehetsz engem - gondolja a magabiztos Zsuga, majd alig észrevehetően mosolyogni kezd, és most már hangos szavakká formálja mondanivalóját. - Eljegyzést tartanánk itt holnap délután, ha lesz egy szabad asztal!?

- Azt hiszem, szerencsésük van! Holnap műsoros estét tartunk, a főnök akkor ünnepli első hajótörésének huszadik évfordulóját. Foglalhatok egy jó helyen lévő asztalt három személyre, ha csak ennyien lesznek.

Zsuga a válaszra olyan jókedvre fakad, mint akinek ötöse lett a lottón.

- Akkor holnap jövünk!

- Na végre, hogy észrevettél! - mondta a mosoly eredetét rosszul felmérő, minduntalan kacsingató fonottkosár-árus, majd asztalától felállva hőseinkig imbolyog.

Szegény Zsuga, még semmit sem sejt a végzetként közeledő megpróbáltatásból, így az oly váratlanul éri, mint a nem várt hidegzuhany.

- Szép hercegem, itt táncolni is lehet, benyomom a zenegépbe a „Tengerészek de merészek” kezdetű dalt, csak ropj el velem egy táncot!

A megszólított férfi felnéz, majd arcán elhal a mosoly, amit gyomorbajosok képén megfigyelhető fájdalmas kifejezés követ. Néhány percig szegény öreglegény levegőt is alig kap a szeme elé táruló látványtól. Csukjuk be a szemünket, képzeljük el egy kiemelkedően kevés esztétikai értékkel rendelkező hölgyet! Nem jó! Az így elképzelt nő még mindig túl gyönyörű a fonottkosár-áruhoz képest.

- Jól van, arany pofi! Nem hittem volna, hogy ilyen szégyenlős vagy! De nem sürgős, én tudok várni, holnap úgyis találkozunk! - ígéri a mosolygós, enyhén elpiruló hölgy, miközben visszalibeg a helyére.

Bár nem füllentettünk, mégis védekeznünk kell, mert tudjuk, hogy azok, akik egy időben látnák az enyhén ittas matróna vánszorgását és egy tárgyat, amint éppen libeg, nos azok igen lényeges eltéréseket fedezhetnének fel a két cselekmény között. Idő szűke miatt csak a legszembe-, illetve fülbetűnőbbet emeljük ki. A libegő tárgy minden második lépése nem jelezné hangos koppanással, hogy éppen a falába ér földet.

Azt nem lehet mondani, hogy főszereplőinkre nem hatna elemi erővel az imént végződő jelenet, hiszen az öreg kártyás percekig gutaütéshez közeli lelkiállapotban tartózkodik. Árpí alig bírja elfojtani gejzirként kitörni vágyó nevetését. Katus útitársa arcán rángatózó izmokat figyel, miközben boldogság tölti el fiatal szívét.

- Bizony, ilyen látványt nyújthat kívülről az, akinek korosodó vállára a szerelem aranymadara száll - gondolja magában.

- Lehet, ez csak egy rossz álom. Holnapra biztosan felébredek! - nyugtatja magát Zsuga.

- Az lehet, de az a nap akkor is igen emlékezetes lesz - jósolja a nevetéstől rázkódó vőlegény, aki kivételesen nem a szélvészként közeledő gazdagságra gondol.

Másnap reggel, a kis bérelt lakásban nem Katus ébred fel elsőnek. Sőt, azt is mondanánk, hogy utolsóként nyitja ki szemét, ha nem szeretnénk elkerülni, hogy e szép napon a leendő menyasszonyt valamiben is az utolsók sorában emlegessük.

Hősnőnk, amint az álom kábító karjaiból magához tér, erősen gondolkozni kezd azon, hogy vajon mi is hiányzik neki? Esetleg a szülei!? Ők is, ez természetes! Ám két nap múlva indul feléjük a hajó, ezzel nincs mit kezdeni. Akkor mi lehet az átkozott hiányérzet tárgya? Amíg kétségbeesetten keresi a választ, addig szívesen sétálna fel-alá kis szobájában, de nem tudja beakadt hálóruháját kiakasztani a sezlon törött rugójából, és ez visszafogja a mozgásban. Ám szárnyaló gondolati megmutatják szívének vágyát. Már tudja, egy jó félórás darálásért egy teljes évet adna az életéből, mondjuk az elsőt. Hiába néz szét szobájában, semmi darálni valót nem talál. Reményéből pirinyót sem veszve, a konyhába indul. Nem hiába! Aki keres, az lehet kincskereső is, és ritkán még találhat is valamit. Szerencsészagú Elemér és Magdus szépményű lányával az utóbbi esik meg. A konyhában rálel Zsugára, aki az asztalnál ül, előtte egy pakli kártya, jobb keze kinyújtott ujjával bal kézfejeére éppen egy erőset üt, miközben ezt mormogja:

- Majd adok én neked, már megint csaltál! Te meg megint valami darálnivalót keresel? - egészíti ki mondanivalóját a monológjában megzavart kártyás, amint észreveszi a közeledő lány szemeiben tükröződő olthatatlan vágyat.

Né gondolja senki, hogy a hajdanán csak „sokkal inkább az ökléről, mint szellemi képességeiről híres, illetve hírhedt kártyajátékos és idegengyűlölő” állandó jelzővel megtisztelt férfiú agyának szürkeállománya kezdett el szédületes gyorsasággal osztódni, így érve el, hogy tulajdonosa a hamis kártyázáson kívül még a gondolatolvasás nemes területén is kimagasló eredmények elérésére lett képes. Nem, a fentebbi jelenség sokkal inkább útitársnője egyszerű, könnyen kiismerhető természetének köszönhető.

De térjünk vissza a derék zslugáshoz, aki választ sem várva felveszi a pakli kártyát az asztalról, utána hosszasan elgondolkozik, hogy megpróbálja-e befolyásolni a vakszerencsét a lapok kiosztásánál, de közben eszébe jut a „Hogyan kártyázzunk becsületesen?” című kézikönyv első fejezete, és mivel nem tétre megy a játék, azonnal ki is próbálja az abban leírt javaslatot. Megpróbál nem csalni. Nem ő tehet róla, hogy első kísérlete sikertelennek bizonyul. Egészen véletlenül húzza ki felülről a második lapot, az pedig, hogy minden kártyát ismer mindkét oldaláról, azért van, mert még nem volt ideje egy nem cinkelt kártyacsomagot beszerezni. Ezek után megértjük elégedetlenségét a pasziánszjátékkal szemben, hiszen milyen játék az, ahol az ember mindig nyer, mégsem kap érte egy fillért sem?

Zsuga elégedetlenül teszi el kártyáját méltó helyére, oda a szíve fölé. Eljegyzés ide vagy oda, lehet, hogy szükség lesz rá. E jól begyakorolt mozdulat után felnéz, észreveszi útitársnője reménytelen toporgását asztala mellett.

- Majd a vacsorám ledarálhatod, a fogaim már úgysem a régiek.

Katus, Zsuga ígéretétől megnyugodva hozzákezd külalakja rendezéséhez. Sietnie kell, hiszen alig öt óra van hátra a nagy esemény kezdetéig. Ahogy hősnőnk egyre mélyebbre jut a tisztálkodás és szépítkezés elképzelhetetlenül mély fertőjében, mind több Szerencsészagú ősz kezd sírjában egyre gyorsabban forogni és esik kétségbe az elkorcsosodott leszármazott miatt. Ki látott már olyat, fürdeni, megmosni a végtagok tövét? Mert ők biztosan nem! Nem is lehet ennél mélyebbre süllyedni, gondolja a sok propellerként forgó ősz, miközben szögsebességük a nulla és a végtelen között lehet valahol félúton.

Mi viszont, akik modern emberek vagyunk, megértjük a fiatal hölgy erőfeszítését a szépítkezés erősen nőies területén, miközben az a néhány száz óra jut eszünkbe, amit már a kocsiban ülve töltöttünk el, saját feleségünkre várva, akinek a nagy út előtt már csak egy apró mozdulat hiányzott külalakjának elfogadható szintre hozásához.

Amikor a menyasszony már majdnem elkészül művével, jönne egy lendületes alkotásban a belépő. De ez sajnálatos módon elmarad, hisz nálunk az átesés következik. Ugyanis az érkező Árpinak nem sikerül gond nélkül átlépnie a küszöböt, hiszen lába megakad abban. Téved, aki emiatt azt hiszi, hogy Árpi amolyan életét átcseltlő-botló ember lenne. Ennek a bemutatásra kerülő esésnek az oka egészen máshol keresendő, de ez mindjárt ki is derül a vőlegény szavai-ból.

- Ha tudom, hogy ilyen szép is tudsz lenni, akkor a pénzed nélkül is eljegyeznék! - szakad ki belőle az őszinte vallomás.

- Milyen tréfás vagy ma! Hiszen nincs is pénzem! Ezt a műesést is azért mutattad be, hogy megnevettesd? Egészen olyan volt, mintha tényleg megbotlottál volna a küszöbön - lelkesedik a kissé naiv menyasszony.

Egy kicsit igazat kell adnunk Árpinak! Nem abban, hogy gondosan titkolt érzéseit majdnem teljesen őszintén tárja menyasszonya elé, hanem abban, hogy menyasszonya legszebb ruhájában, kellő alaposággal kikészítve valóban megragadó látványt nyújt. Be kell vallani, minden idők legbájosabb Szerencsészsagúja áll meghatottan leendő vőlegénye előtt.

Zsuga ránéz a csinos lányra, majd saját magára, és ekképpen fejezi ki a szemére ható inger következményeit:

- Hogy fel kell vennem a szebbik zakómat, az már egyszer biztos, hogy meg kell borotválko-znom, az valószínű, hogy meg fogok fésülni, az sem tűnik túlzásnak, ahogy elnézek téged, lányom - nyilvánít véleményt az idős kártyás.

Miután Zsuga is elvégzi az általa megjósolt tevékenységeket, hőseinknek nem marad más tennivalójuk, elindulnak a kocsmába. Az úton nem történne semmi említésre méltó esemény, ha eltekintenénk a három közúti baleset említésétől, amelyek a szép nőn megakadt szemek miatt történnek. Két gyalogos lép száguldó lovas kocsi elé, egy kíváncsi ló viszont lábát töri, amikor a mintegy egy lábnyi mély kátyúba lép.

Már szépen gyülekezik a Matróz kocsmá úri és kevésbé úri közönsége. Ott van többek között a matrózblúzos felszolgálóhölgy hét öcsével egyetemben, bár heten együtt sem jártak ki nyolc osztályt. A legkisebb öcsnek olyan széles a válla, mint egy háromajtós szekrény kitért szárnyakkal. A kofák társadalmát, a már megismerteken kívül, a fonottkosár-árus nővére is képviseli. Ő már nem árul semmit, hiszen régen nyugdíjas, előtte viszont a testét árusította, főleg az olyan vak kuncsaftok részére, akik nem tudták e csúfság művészi fokának teljes mélységét átlátni. A tulajdonos is ott pompázik a néhányszor már elázott kapitányi egyen-ruhájában, időnként besegítve matrózblúzos alkalmazottjának eladni a tombolákat, kidobni az idő előtt lerészegedőket, vagy hangosabb zenélésre ösztönözni a szerződött zongoristát.

Szeretett hőseink növelik magyarságunk miatt érzett büszkeségünket, mert isznak annyit, mint a többiek, érzik magukat olyan jól, mint a teremben bárki. Pedig az ő feladatuk a bonyo-lultabb, hiszen a vőlegény zsebéből előkerülő jegygyűrűket is fel kell húzni a megfelelő ujra.

- Nem vagyok a szavak embere - kezd bele Árpi ünnepi mondókájába.

- Sem a csalás nélküli kártyajátéké - kotyog közbe Zsuga.

A vőlegény - kissé bosszúsan - asztaltársára néz. Persze, ez nemigen veszi el a jelentős mennyiségű szeszfogyasztástól eredő remek kedvét.

- Mindenki magából indul ki! - érkezik a szellemesnek szánt válasz.

Be kell vallanunk, ez imént hallott szavak aligha vetélkedtek Kasper vagy más híres kísértetek létükből adódó szellemességével.

- Csak vicceltem. Itt már viccelni sem lehet - véli az ital csalóka mámorában lubickoló öreglegény, akit egy kissé idegesít a megjátszott érzelem vezérelte pátosz, ami a vőlegény szavai-ból egyértelműen kiérezhető.

- Nos, akkor folytatom eljegyzési mondókámat! Tied az ásó, enyém a kapa, Zsugáé a nagyharang, ha még egyszer beleszól... - idáig jut a derék vőlegény.

Bekövetkezik az igazi rémálom, amikor a tulajdonos egy kis csendet kér. Csend lesz, és ő bejelenti, amit akart. Többen utólag már azt akarják, bár ne akarta volna, de ne fussunk az események elé, inkább hallgassunk!

- Bizonyára mindenki ismeri a kofatársadalom három gráciáját, akik ma is megjelentek körünkben! Nos örömmel jelentem be önkéntes felajánlásukat: egy-egy matrózdal eléneklése után ők és a kocsma kedvenc felszolgálója kánkánt fognak ellejteni a férfinép nagy örömeire.

Idáig ér a tulajdonos bejelenténivalójának ismertetésével, amikor a két kártyás egyszerre érti meg, mi történt itt, és mi fog még itt történni. Mi történt? Durván megszakították az ünnepi beszédet, nem egy pillanatra, de véglegesen. Mi fog itt történni? Az nyomban látszik, amint a négy nő a terem közepén ásító térből lép.

- Ezen a négy fertelmes banyán túlórázzon órákig a megyei vallató hóhér! - fejezi ki ellenvéleményét szinte egyszerre és majdnem azonos szavakkal a két megsértett honfitársunk.

Nem is lenne baj, ha csak ennyi maradna a megsértett személyek száma, de megsértődik a matrózruhás szépség hét öccse is. A törzsközönség kedvenc felszolgálójukat ért méltatlan hátbatámadás miatt veszíti el józan ítélőképességét. Csak egy idegen matrózokból álló, háromtagú társaság csatlakozik véleményével az ígért műsor elhalasztását igénylő hőseinkhez.

Csoda nagy jóstehetség nem igényeltetik ilyen előzmények után ahhoz, hogy a bekövetkező eseményt már előre a megfelelő néven tudjuk nevezni. Ez az esemény az általános tömegverekedés névre hallgat, ha ugyan hallgat az valamire. De nem! A később kiérkező rendőrség is hiába mondja, hogy hagyják már abba, mert baj lesz! Kit érdekel egy ilyen fenyegetés, ha már az első kapott pofon után is erős nagyothallási tünetek lépnek fel nála, és meg kell mondani, a háromtagú matróztársaság valamint két hősrünk is jelentősen osztoztatja pofonjait.

Sajnos itt kell bevallanunk, hogy szegény Katusunk már nem állja meg olyan derekasan a helyét a rárohanó amazonokkal szemben. Némi szerencse azonban az ürömben, hogy parókat visel, így elég kevéssé viseli meg haját, hogy egyszerre hét-nyolc kéz tépi, szaggatja. Akármilyen naiv is szegény pára, ebből rögtön rájön, hogy bántani akarják. Már e gondolatra is elpirul. Soha életében nem találkozott még az erőszak ilyen fenyegető megnyilvánulásával, ezért tanácstalanul emeli fel kezét, mint aki azt kérdezi: most mit tegyek?

Ezzel a mozdulattal minden eldőlt, előkerül a csodafegyver. A kocsma romokban, a vendégei a földön hevernek.

- Okos vagy Katus, itt alighanem ruhát kaptunk volna! - esik a találgatás bűnébe a vőlegény.

- Ez igaz, de húzzunk innen, és vigyük ezeket a szerencsétlen matrózokat is, mielőtt a rendőrök kiérkeznének! - javasolja Zsuga bölcsen, hisz nagy tapasztalattal bír az efféle ügyekben.

- Nem tudom, ki bánthatta ezeket a szerencsétleneket? Remélem, nem mi? - kérdezősködik Katus, miközben az ájultan fekvő emberekre mutat.

- Hova gondolsz Katus? Már hogy tettünk volna ilyet!? Biztosan az éles levegő teszi, de most ne tüsténkedj, mert sietnünk kell! - mondja Árpi, miközben Zsuga segítségére siet.

Miután a két derék férfi a három matrózt a kocsmától legalább négy sarok távolságra lévő park biztonságot kínáló rejtekébe helyezi, megtárgyalja a lehetséges további lépéseket.

- A legfontosabb lépés a minél előbbi lelépés lenne! - bölcsekedik Zsuga.

- Csatlakozom az előttem felszólalóhoz! Csak az a baj, hogy hajónk indulásakor, mi már csak a dutyi tengerre néző ablakaiból integethetnénk, ha a ramazuri miatt az a lökött tulaj feljelentést tenne ellenünk. Erre a kocsmában keletkezett kár miatt meg van minden esély - osztja meg véleményét a többiekkel, gazdag jövője bekövetkeztét féltő boldog vőlegény.

Itt jegyezzük meg, hogy joggal lehet boldog, hiszen a népszerű, matrózruhás felszolgálónő két-két öccse éppen egy-egy karját feszítette, amikor az addig semmit sem csináló hetedik öcs készült a gyomrára erőt kifejteni hatalmas, 50-es méretű bakancsával. Ez a cselekmény napolódott el Katus közbelépésével. Pontosabban kezének felemelésével.

Zsuga átérezve a gondolat okozta fájdalmat, hogy ő sem élvezheti otthon meglévő vagyonának életszínvonalára kifejtő jótékony hatását, ha börtönbe kerül, ezért az alábbi javaslatot teszi:

- Tudod Árpi, nem vagyok a felelőtlen pénzszerzés elkötelezett híve, de jobb lenne a tulajdonost valamilyen formában kárpótolni, különben elhalaszthatjuk tervezett utazásunkat!

- Pontosan mire is gondolsz? - érdeklődik a megszólított egyén.

- Próbáljuk összeszámolni az általunk okozott kárt! - javasolja Zsuga.

- Tegyük azt!

Milyen furcsa az élet! Ember tervez, Isten végez. Hőseink jóindulatú szándékuk ellenére sem valósítják meg tervüket, hiszen már az első tétel értékelésénél is jelentős véleménykülönbségek adódnak köztük. Nem könnyű eldönteni, kinek a számláját terheli az összetört kocsmapult, amit az egyik öcs döntött fel a Zsugától kapott pofon következtében. Hiába próbálják a választ kikerülve a második tételt számba venni, itt sem egyértelmű a helyzet, mert ezt ugyan Árpi törte el, de egy cseppet sem saját jó szándékából, hanem egy erős ütés elkerülése céljából ugrott hátra, pontosan a tükörnek.

- Ez így nem fog menni! - vonja le a következtetést a korosodó agglegény.

Igaza van, vissza kell menniük, és a tulajdonost magukkal cipelni a parkba, aki a friss levegőn korábban magához tér, mint a többiek a kocsmában.

- Mi történt, leszakadt a mennyezet, vagy csak a csillagok költöztek be szeretett kocsmámba? - érdeklődik a derék, derékfájós kocsmáros.

Néhány másodperc is eltelik, mire megérti, hogy pénzt kínálnak neki, és még néhány perc szalad az előzők után, mire az is tudatosul benne, hogy romokban heverő kocsmájáért akkor sem kap többet, ha feljeleníti hőseinket. Végül is egy zacskó aranyban kiegyezik velük. Amit talán, nem meglepő módon nem a tulaj fizet ki a félbeszakadt eljegyzési szertartásért cserébe, hanem később az ő zsebének terheli nevezett fizetési eszköz tetemes súlya. Bár Árpi kéri, hogy

az őt ért sérelmet is vegyék figyelembe a pontos kártalanítási összeg megállapításánál. Indítványát a többiek nem fogadják el.

Végül is éppen időben születik a megállapodás. A helyszínre érkező rendőrök a kocsmába lépve, a még mindig terjengő szerencsészag miatt csatlakoznak a kocsmá törzsközönségéhez, és ugyancsak álmra szenderülnek. Persze nem olyan mélybe, mint az előző csoport. Ahogy a kocsmáros teli zsebbel belép a helyiségbe, tanúja lehet a rendőrök ébredésének. Elsőként a parancsnokuk tér annyira magához, hogy egy kérdés feltevésére is alkalmasnak találja magát. Él is a kínálkozó lehetőséggel.

- Hol vannak a verekedők? Érdekes, mintha az előbb még verekedés lett volna itt! De ha nem volt, akkor tán trópusi vihar fejtette ki cseppet sem áldásos hatását?

- Ezredes úr, ne törődjön semmivel! Inkább fogadjon el csapatával együtt, fejenként egy-egy üveg italt! Ezt most vagy a szolgálat után átvehetik. Engem semmi kár nem ért, így feljelentést sem eszközölök - nyilvánítja ki egyértelmű kérését a kocsmá tulajdonosa.

Mit is tehetnének a rend őrei? Elmennek békével. És mit tesznek vajon a kocsmá törzsvendégei? Egy darabig azon elmélkednek, mindez hogyan történhetett? Abban egyetértenek, hogy az idegenek társaságában lévő nő fantasztikus volt. Egymaga eldöntötte a harcot.

- Azt hiszem, erre a nőre inni kell! - javasolja a legszomjasabb törzsvendég.

Érdekes módon egy-két ellenfelet érintő megjegyzés után, szinte mindenki csatlakozik az iménti felszólalóhoz. Végezetül az éj további részében igen komoly mennyiségű elfogyasztott ital járul ahhoz, hogy ezen a helyen szállóigévé váljon egy igen eredeti mondás:

- Ha nem fogod be a szád, megemelem a karom, mint az idegen dáma az eljegyzésén!

Igaza van annak, aki a matrózok állapota felől érdeklődik. A parkban ők is magukhoz térnek, majd hosszas vitába keverednek egymással azon tárgyban, vajon mi okozta hirtelen jött gyengeségüket?

- Talán öregsünk.

- Vagy nem bírjuk már a piát?!

Ez a két leginkább értékelhető hozzászólás hangzik el, ami nem is csoda a tengerészek által elfogyasztott pálinka mennyiségének és az átélt események ismeretében.

A későbbiek már ismerjük. Árpi és Katus elindul a lehetőségek hazájába, míg Zsuga kis falujának irányába vezérli határozott lépteit.

XIII.

Bizonyára emlékszünk még arra, hogy Szerencsészagú Katus és vőlegénye, Csallóvári Árpi felszáll a Hamburg nevű hajóra és elindul az ígéret földjére, a lehetőségek hazájába, Amerikába. Persze mind a ketten más-más céllal. Ki a szüleit óhajtja megkeresni, ki saját jól megérdemelt vagyonát. A fiatal pár maga mögött tudja az öreg kontinens egyre távolodó partjait, valamint a tengeribetegség cseppet sem vonzó állapotát. Árpi immár másodszor is elnyeri a személyzet összes fizetését. Ne csodálkozzunk azon, hogy unja magát, ezért ajánl fel öt aranyat annak a matrónak, aki először kiáltja el magát, hogy föld.

Alig hangzik el nagyvonalú ígérete, egy értelmes matróz máris elkiáltja magát:

- Föld!

A messzi hangzó kijelentést hallva, többen is érdeklődni kezdenek, vajon merre is látható, mire az előző felszólaló ismételten tanúbizonyságát adja éles elméjének:

- Az óceán mindkét partján, bár az sajnos innen aligha látszik, erre majd három-négy nap múlva nyílik reális esély. De az öt arany akkor is jár, mivel megfeleltem az összes kiszabott feltételnek, ami nem tartalmazta, hogy a földet látni is kell, amikor kiejtem.

- Igazad van, itt az öt arany! Most viszont már tíz aranyat adok annak, aki először pillantja meg Amerika partjait, és ezt hangos kiáltással jelzi is - teszi meg újabb ajánlatát Árpi.

Megteheti, hiszen meggyőződése, amiben később sem csalatkozik, hogy előbb vagy utóbb úgysis visszanyeri az elvesztett összeget.

Néhány nap múlva két matróz beszélget a fedélzeten:

- Még alig keltem föl, de... - idáig jut a nagyothalló matróz hangosra sikerült elbeszélésében.

- Persze Jimmy, föld bizony! Te nyerted meg a tíz aranyat. De akkor sem értem, hogyan vehetted észre hamarabb, mint én, pedig be sem löttem rendesen magam, ahogy máskor szoktam - bosszankodik egy másik matróz a hajókosárból.

Mi viszont, a legnagyobb sajnálatunkra, sohasem fogjuk megtudni, mi is történt akkor, amikor Jimmy felkelt, ellenben megtudjuk, hogy a Hamburg hamarosan Amerikába érkezik. Még néhány óra, és az ifjú jegyespár a lehetőségek hazájába ér. Mindketten igen erősen remélik, hogy lesz lehetőségük megvalósítani terveiket. Ebből a szempontból Árpi van könnyebb helyzetben, mert sokkal egyszerűbb feladat egy tömött bankot találnia céljai megvalósítására, mint a kontinensnyi országban megtalálni két, rég látott embert.

Katust hirtelen elfogta a kétségbeesés: ha véletlen elmennének egymás mellett az utcán, ráismerne-e a gyermek a szüleire és fordítva? Ez a korosodó, jól öltözött hölgy és úr, akik elhaladnak az alig egy órája az új ország földjét taposó hőseink mellett, azok is lehetnének Katus szülei.

Azok is! Ismerősnek tűnik számukra a lány a vőlegényével, azért nézik meg annyira. Csak egy kis lökés hiányzik, hogy megszólítsák és megkérdezzék, honnan ismerik őt? De amikor egy utcai tolvaj nekik szalad, és megkönnyíti Elemért a pénztárcájától, a benne lévő majd száz dollárral egyetemben, akkor derül ki, hogy nem ilyen lökés hiányzott. Ezek után, már nem meglepő módon, szép lassan távolodik a lány régóta vágyott szüleitől. Ki tudja, megtörténik-e még valaha ez a várva várt találkozás?

Ahogy közelednek az első nagyobb bank felé, Árpi úgy véli beteljesülni céljai elérését. A fiatalember legszívesebben belépne a bank hatalmasra tárt ajtaján, hogy ott némi előleget vegyen fel a még be sem fektetett tőkérére. De még nem végzett el minden előkészítő művelet ahhoz, hogy elkezdődhessen a megállíthatatlanul közelgő jövő.

Árpi már a hajóút alatt megtanította Katust arra, hogy amikor a bankba lép, hangos „Uff” szóval köszönjön, ahogy ez egy jól nevelt, külföldről jött menyasszonyhoz illik. A lány először kicsit furesállotta, hogy mindenkinek másképpen illik köszönni. Az meg, hogy köszönéskor a jobb kezének ujjait ökölbe kell szorítani és derékszögbe behajtott karját fel kell emelni, kifejezetten mókásnak tűnt előtte.

Árpinak terve sikeres végrehajtásához még arra is szüksége van, hogy a megfelelő összegű pénz átvétele után kellő gyorsasággal, minél messzebbre jusson a jószíviuen adományozó intézménytől. A feladat elvégzésének érdekében a maradék pénzt az utolsó fillérig egy lovas szekérbe fekteti, kis részét annak megvételébe, nagyobb részét meg a bak alá.

Ezek után rábeszéli menyasszonyát, hogy a széles karimájú kalapját vegye fel, ami jócskán takarja helyes kis pofikáját, hiszen így illendő ez az első itt töltött délután. A vőlegénynek eszébe jut a közeledő síszezon, majd ennek megfelelően magára húz egy sísapkát. Aki még sohasem volt síelni, talán nem is csodálkozik azon, hogy a szükségesnél mélyebbre húzza le fején, jócskán eltakarva az arcán tükröződő elszánt kifejezést.

Az ifjú pár éppúgy néz ki, mint aki bankrablásra készül. Nem véletlenül, hiszen arra is készül, legalábbis a hímnemű tagja. A kissé naiv Katus a szerelemtől elvakulva még a szokásosnál is kevésbé gyanakvó. Különben is, ki gyanakodna egy olyan magával ragadó szélhámosra, mint Árpi? Behízelt modora és gondosan, az utolsó szóig kidolgozott hazugságai jól takarják valódi szándékát.

Amikor hőseink a bankba lépnek, szembetalálkoznak a hajószakáccsal, aki éppen az első „Hamburger sütőde” megnyitásához kapott hathatós anyagi támogatást a pénzügyektől. Annál kevésbé csodálkozunk a furcsa nevű vendéglátóipari egység létrehozásának szándékán, minél inkább emlékszünk a Hamburg nevű hajóra, és az első ízben ott készült, darált húsból álló ‘ételkölteményre’.

A találkozás fennkölt érzésétől vezérelve Árpi agyán átsuhan egy gondolat: „Hogy az a magasságos, elnapolhatom az egészet, hisz most könnyen lebukhatok.” Mégsem teszi ezt!

Majd meglátjuk, bölcs volt-e elhatározása, mert minden döntés következménye egyszer visszahull elkövetője fejére, különösen, ha nem ugrik időben félre, ahogy ezt az a bevert fejű egyén magyarázta, aki az előbb egy megköpködött lópatkót próbált szerencsehozásra ösztökélni annak magasba dobásával.

Amikor a nagy tervekkel megáldott, és ettől a perctől fogva nem kártyásnak, hanem bankrablónak nevezhető férfi szétnéz, máris tudja, lépnie kell! Ezért megáll, és félhangosan odasúgja menyasszonyának:

- Köszönj, Katus!

- Jó napot kívánok! - engedelmeskedik a szüleiről álmódzó lány.

- Kata, mondd: Uff! Úgy, ahogy tanítottalak, te buta!

- Uff! - mondja a lány, miközben a tanult módon emeli fel karját és ökölbe szorított kezét.

Ne csodálkozzunk azon, hogy hősnőnk elpirul, hiszen kellemetlen helyzet az, amikor valakit figyelmeztetni kell a különben tényleg furcsa és idegen köszönési módra. Egyébként szegény Katusnak a buta szó sem tűnik elég kedvesnek, hiába mosolyog rá egyfolytában vőlegénye.

Felesleges lenne csodálkoznunk bármin is, hiszen a bankban lévő személyek is elfelejtik meglepődésüket a furcsa köszönés miatt, amikor eléri őket a lány által akaratlanul bevetett csodafegyver hatása. Minek is próbálnánk a szemünk előtt játszódó esemény következményeit szépíteni? Megint éles lesz a levegő, aminek következtében hőseinken kívül mindenki mély, eszméletvesztéshez erősen hasonlító állapotba zuhan.

Szegény jó szándékú Katus a mosdóba siet, azzal a céllal, hogy zsebkendőjét megnedvesítse, majd vizes zsebkendő alkalmazásával próbálja a szegény ájult egyéneket visszahozni a körülöttük zajló valóvilágba. Ez idő alatt a lány vőlegénye jó néhány ezer aranynak megfelelő dollárral könnyíti meg a bank szükségesnél nagyobb készpénzkészletét.

- Gyere, Katus! Ezek a szegény, lassan ébredező emberek ilyenkor már magukra hagyhatók, hála a te eddigi hathatós segítségednek! - mondja Árpi, miközben szeme végigfut a kezében tartott teli táskákon.

A maradásnál kétségkívül bölcsebb dolog gyorsan elszelelni, ami nem is okoz különösebb gondot Árpinak és bájos jegyesének, a közelben parkírozó lovaskocsinak köszönhetően.

Szép komótosan keresztülhajtanak a városon, majd az országút porát hosszan felkavarva jutnak el a szomszéd városig. Ott keresnek egy szállót, végül kibérelik a legszebb lakosztályt.

- Mit gondolsz, Árpi, hogy találhatnám meg a szüleimet? Olyan tanácstalan vagyok, nem tudsz adni egyet? - érdeklődik Katus kétségbeesetten a nemrég elfoglalt lakosztályukban.

- Szülőt? Nekem is csak kettő van, és nem is rendelkezem velük! De ha tanácsra gondolsz, én feladnék valamelyik újságban egy hirdetést, hogy száz dollárt kap, aki segít elkerülni rég látott szüleimet. Ha ennek ellenére mégis hiányoznának, nem csinálnék semmit, csak egyszerűen hazamennék szülőfalumba!

- Milyen tréfás vagy ma, mint aki váratlanul pénzhez jutott. De az ötleted a hirdetéssel kapcsolatban, mégis jól hangzik! Ezt fogom tenni! - lelkesedik a lány.

Még délután felkeresi a helyi újságárust, akitől megtudja, hogy őt az roppant csinosnak találja. Katus nem kifejezetten az újságáros női nemmel kapcsolatos ízlésvilágára volt kíváncsi, ezért gyengéden figyelmezteti:

- Fiatalember, ne essen kétségbe, hiszen minden komoly igyekezet nélkül találhat magának megfelelő párt az állatkertben is, de talán bölcsebb lenne, ha addig sem zaklatná az újságok iránt érdeklődő hölgyeket, mert meglehetősen erős és verekedő vőlegénnyel rendelkeznek! - tanácsolja Katus felháborodva.

Mi azért tudjuk, hogy Katus a lelke mélyén egy fél dollárért sem adná oda az élményt, hogy felkeltette az újságáros érdeklődését. Mindezzel hatásosan szemlélteti a női lélek felfoghatatlan mélységét. Ugyanakkor a férfilelek magasságát viszont az újságáros szemlélteti, aki mély hajlongások közepette kér elnézést, majd közömbös hangon ad felvilágosítást a hirdetésfeladás lehetőségéről, miközben az alábbi gondolatok telepednek meg elméjében: „Honnan jöhetett ez a vidéki liba, hisz még egy jó szót sem lehet mondani neki anélkül, hogy a szerelemtől elvakulva a nyakamba ugorjon.”

Most, hogy mind a két nem egy-egy jeles képviselőjétől megkaptuk a kielégítő oktatást a megfelelő ismerkedési szokások tárgyában, kövessük Katust a hirdetésfelvevő helyre! Egy kis boltban találjuk magunkat, ahol egy ötven körüli, alacsony, és nagyon kopaszodó emberkével találjuk magunkat szemben.

- Miben állhatok rendelkezésére? - érdeklődik udvariasan a férfi.

- Ne ha-hallgasson rá, ki-kissasszony! Ez az ember nem ál-állandó al-alkalmazott. Csak a hirdetések ve-eszi fel az új-újság részére - mondja egy kissé korosodó amazon, akinek dadogásáról Katusnak rögtön gróf Zagyházy Nándi jut eszébe.

- Milyen jóindulatú férfi, ő biztosan nem mondana olyat egy hölgynek, hogy: „Buta” - gondolta Katus.

Ez különben igaz is! Nándi a buta szó helyett minden bizonnyal előnyben részesítené az ostobát. Mindenesetre a menyasszony egy rövid időre régi otthonára gondol. Egyébként ez a tény és a lány izgatottsága amiatt, hogy a hirdetés elvezetheti szeretett szüleikhez, magyarázattal szolgál a feladandó két hirdetés szerencsétlen megfogalmazására. Olvassuk el hamar, hogyan is szólnak a hirdetések!

1. 100 dollár jutalomban részesül az, aki felvilágosítást tud adni szeretett szüleimről. Nevük Szerencsészzagú Elemér és Magdus, bő tíz éve Magyarországról jöttek. Értesítést várom Szerencsészzagú Katus, Szelídkelet város, Vak Bölény szállodájában. Minden péntek este 18-20-ig otthon vagytok.

2. 100 dollár jutalomban részesültök, kedves szüleim, ha megkerestek. Itt vagyok a vadnyugaton! Utánatok jöttem! Vár benneteket Szerencsészzagú Katus, Szelídkelet város, Vak Bölény szállodájában. Minden péntek este 18-20-ig otthon vagytok. Szerető lányotok. Csak emeljétek fel a karotok és én nyomban rátok ismerek!

- Várjon egy kicsit, kisasszony! - mondja a feltörni készülő nevetés elfojtásával küszködő emberke, majd sietve elhagyja a helyiséget, hogy a raktárban kedvére kinevethesse magát.

Ott találkozik az imént látott, amazontermészetű feleségével, aki elolvassa a két hirdetést, és szintén víg nevetésbe kezd. Szegény Katus meg vár, komolyan aggódva amiatt, hogy csak nem jött valami közbe, ami megakadályozná a hirdetése feladását. Nem, közbe nem jött semmi, csak a férfi jön ki fél óra múlva, még mindig oldalát fogva a nevetéstől.

- Csak nem ütötte meg magát, vagy talán a mája fáj? - érdeklődik a naiv, de jószívű Katus.

- Ó! Csak a feleségemen mosolyogtam egy kicsit. De magának rövid időn belül annyi szülője lesz, hogy a fele is sok még egy igazán nagy gyermek számára is - mondja a nevetéssel küszködő kis emberke.

- Nekem kettő is elég lesz! - tiltakozik Katus, aki semmit sem sejt a vészesen közeledő jövő viszontagságaiból.

Hősnőnk kifizeti a hirdetés árát, majd távozik, azzal a komoly meggyőződéssel egyetemben, hogy ilyen állandóan nevető emberrel még soha az életében nem találkozott. Igen csodálkozna, ha tudná, hogy a derék férfiú a város legkomolyabb polgára, amit egy oklevél is igazol szobája falán. Hogy a jeles férfiúnak a szülők számára vonatkozó következtetésben mennyire volt igaza, az nemsokára kiderül.

A következő nap reggelén a fiatalok korán kelnek. A menyasszony reggelire darált kacsát készít Szerencsészagú módra. Reggeli után Áрпи elbúcsúzik, és majd csak négy óra felé tér vissza, hogy menyasszonyával meglátogassanak egy bankot azzal a céllal, hogy némi készpénzt vegyenek fel. Ez a tevékenység része lett mindennapi életüknek, a környék bankosainak nagy bánatára, és még nagyobb anyagi veszteségére.

De mi még csak a harmadik, Amerikában töltött nap ismertetésénél tartunk. Katus úgy dél felé rájön, valami meglehetősen hiányzik neki, ezért elindul az ismerős újságáros felé, hogy egy lapot vegyen tőle, hisz veszi a lapot, aki veszi a lapot. Nem mintha arra számítana, hogy már ebben a számban megjelenik hirdetése, csak unatkozik, és vőlegénye hazaérkezéséig valamivel el kívánja tölteni az időt.

- Ajánlom figyelmébe ezt a színvonalas újságot, egy érdekes rablásról írnak benne. Nagyon izgalmas és szórakoztató! - kínálja portékáját az újságáros.

- Jó, nem bánom, maga olyan erőszakosan tudja kérni a nőket!

- Csak nem a múltkori esetre gondol? - kérdezi mosolyogva a férfi, akinek hirtelen eszébe jut első találkozásuk, és félelem jelenik meg arcán.

- Jól van, ne essen úgy kétségbe maga csacsi, csak vicceltem! - mosolyog Katus, akinek gondolatai szintén az előző nap eseményein járnak.

Mivel hősnőnk úgyis azzal a szándékkal jött le az utcára, hogy újságot vegyen, a továbbiakban nem sokáig kéretti magát, és enged a rámenős újságáros hatékony rábeszélésének. Majd vesz még más egyebet is a közeli boltban, némi élelmet, tisztító- és tisztálkodószereket. Legnagyobb sajnálatunkra, ez utóbbiakban semmit sem írnak a nagy bankrablásról, sem a nagyvilág egyéb eseményeiről, ezért nem is ezekből olvas fel magának visszatértekor, a kissé elfáradt menyasszony.

XIV.

Amint a Vak Bölény szálloda szobájának ajtaja becsukódik az unatkozó Katus háta mögött, két lehetősége marad; vagy elkezd főzni, ahogy ez egy szakácsmesterséget folytató hölgytől elvárható, vagy azonnal kezébe veszi az imént vásárolt Szelídkeleti Hírmondó című újságot, és hozzálát tudása fejlesztéséhez. Nem tagadható, Katus az utóbbit választja, így hamarosan érdekes ismeretekkel gyarapodik. Mindjárt az első oldalon megtudja, hogy: „Aki a Korsó diszkontban egyszer már vásárolt, az másnapról órákig regélhet a sör olcsó áráról.” De ezzel még nem merül ki az emberi kultúra jeles terjesztőjére nyomtatott ismeretforrás. A lap arról is beszámol, hogy a közeli megyeszékhelyen furcsa bankrablás történt. A rendőrség értetlenül áll a történetekkel szemben. A bankban, mintegy varázsütésre eszméletét veszítette minden ott tartózkodó személy, és mire a személyzet magához tért, több mint tízezer dollárnak veszett nyoma. A szakértők szerint, úgy fest a dolog, mintha a levegőbe valamilyen ismeretlen eredetű altatószer került volna.

- Ó, de ostobák! Még azt sem tudják, hogy errefelé éles a levegő! - gondolja értetlenkedve Katus, akinek figyelme máris megakad a helyi nőegyletről szóló érdekes cikkre.

Amíg szeretetre méltó hősnőnk újságolvasással tölti idejét, addig alkalmas a pillanat, hogy utánajárjunk, hogy mit csinál Áрпи. A vőlegény titkait kifürkészni induló szondánk, számunkra teljesen érthetetlenül egy fényes pókerklub felé közeleg. Ki gondolta volna, hogy itt kell keresni a derék vőlegényt, akit minden józan ész szülte gondolat ellenére itt találunk. De tovább mélyül megdöbbenésünk azon tény észrevétele után, hogy nem kártyával a kezében találjuk, és ennek nem az, az oka, hogy éppen az osztó keveri lapjait. Derék kártyásunk egyszerűen nem játszik. Miért is játszana napi néhány száz dollárért? A bankból Katus segítségével mindennap tízezreket kap vissza nem térítendő hitelként. A szalonba kizárólag információszerzés céljából jár, hiszen ide igyekeznek a környék bankárai is, hogy hódoljanak két kedvenc szenvedélyüknek, a játéknak és az iszogatásnak. Aki iszik, sokat beszél, így Áрпи a szerzett információkkal könnyen el tudja dönteni, másnap melyik bankba érdemes betérni, hol lesznek hozzá jobb szívvel, hol kínálnak neki nagyobb összeget a bőkezű alkalmazottak.

Katus számára eljön a lehetőségek napja! Estére várja, hogy történjen valami. Jobb esetben szülei jelentkezzenek, kevésbé jó esetben hírt kapjon felőlük. Amíg megjönnek az első hirdetésre jelentkezők, Katussal együtt lapozzuk tovább a Szelídkeleti Hírmondót, ahol az alábbi rövid hír olvasható.

„A rendőrség értetlenül áll a folyamatosan emelkedő számú bankrablásokkal szemben. Egyre terjed az Uff köszönési forma, mióta egy Katus nevű fiatal lány először alkalmazta. Egyesek szerint Uff Katus feltűnésével egy időben kezdődött a bankrablás sorozat, de a rendőrség mindezt csak mendemondának tekinti, mivel nincs erre semmilyen bizonyíték.”

Hősnőnk számára egy-két dolog homályos a híradásban, amit nem ért, ezért a szokott időben hazatérő vőlegényétől próbál ezekre választ kapni.

- Áрпи, azt olvastam, hogy terjed az Uff köszönési mód, mit gondolsz, miért? - így szól a lány első kérdése.

Egy minőségi szélhámos bankrabló nem esik könnyen zavarba egy ilyen kérdéstől, ezért azonnal válaszol:

- Ez azért van, mert folyamatosan nő a jól nevelt, külföldről jött menyasszonyok száma. Mindennap ezrek és ezrek jönnek a lehetőségek hazájába, természetesen ezek között szép számmal akadnak olyanok, akiknek az adott köszönést illik használniuk - hangzik a megnyugtató válasz.

- Akkor miért emlegetik Uff Katát, lehet, hogy az én lennék?

- Az, az igazság, hogy ezt eddig inkább a Nyugati parton használták, én is ott tanultam, de azt hittem, hogy amíg Európában voltam, addig eljutott idáig is. Most viszont kicsit büszke vagyok, hogy közreműködhettünk ennek a szép köszönési formának a Keleti parton történő elterjesztésében - nyugtatja meg menyasszonyát a vőlegény.

- Már értem! De miért rabolnak bankot az emberek?

- Ennek változatos oka lehet! Van, aki azt próbálja visszalopni, amit tőle elloptak, másoknak ez az egyetlen lehetőségük, hogy emberhez méltóan éljenek, másokat vonz a kihívás, a veszély. Én például... - akad el a szava a becsületes vőlegénynek.

Mivel Katus semmit nem vesz észre az elszólásból, a férfi folytatja kis monológját. Ezzel a tettel mi is elveszítjük az esélyt, hogy megismerjük, Áрпи a lelke mélyén hogyan is vélekedik a bankrablásról, milyen mentséget talál magának bűneire? Mert talál magának mentséget, ez minden mozdulatán, mondatán látszik.

- Tudtad, hogy itt Amerikában vannak híres rablók is? Olyanok, akiket egy egész ország ismer és tisztel. Persze, róluk a rendőröknek és a bíróknak más a véleményük. Kérlek, készülj egy kicsit gyorsabban, ha vissza akarsz érní, mire jönnek a szüleid - fejezi be Katus tájékoztatását, a kérdés nagy, bár kevésbé elismert tekintélye.

Érdekes módon a derék volt kártyás nem is ragaszkodik ezen a téren elismeréshez. Megelégszik szakértésére alapozott bőséges jövedelmével.

- Áрпи, még nem is kérdeztem, miért megyünk mindennap bankba? - kíváncsiskodik tovább a mindenáron beszélgetni kívánó menyasszony.

- Ez a mi munkánk, azért vagyok egész nap távol, hogy megtudjam, melyik bankba érdemes aznap betérni, és mennyi pénzt érdemes onnan kivenni.

- Nem kell előbb betenni, hogy ki lehessen venni?

- Napközben adom oda a kártyajáték közben megszorult bankvezetőknek.

Jól látja a kedves olvasó, a többnyire túlsúlyos bankemberek nem a kényelmesre párnázott fotelokba szorulnak meg, vagy bele, sokkal inkább a jelentős, pontosabban a maguknál tartott összegnél nagyobb veszteségeik miatt kerülnek olyan helyzetbe, hogy elkél nekik a segítség. És ilyenkor Áрпи valóban ad rövid lejáratú hitelt. Emiatt kártyás körökben egyre többen illetik őt „Majd Az Áрпи Ad” névvel. Persze a baráti kölcsön összege alig éri el a napi bevétel néhány százalékát. Mindenesetre ez elég ahhoz, hogy a kártyások előkelő társaságában jelentős népszerűsége tegyen szert. A népszerű emberek iránt viszont nagy a bizalom, így hősünk az általa adott gyors segítségnél sokkal többet érő ismeretekhez is jut. Egyébként efféle kiadásait időnként vissza is fizetik neki, ami jelentősen csökkenti vállalkozása működtetéséhez szükséges befektetés összegét.

- És mi ezzel pénzt keresünk? Jaj de jó, akkor el tudom majd tartani szüleimet, ha szegénységben találom őket! - lelkesedik Katus, miközben megismeri vőlegénye napközben üzött tevékenységének szelídebb oldalát.

- Keresetünk egynegyede a tied, azzal szabadon rendelkezhetsz. Azért csak a negyede, mert nekem is vannak kiadásaim, és amíg együtt vagyunk, úgy sincs jelentősége annak, hogy ki mennyit kap az osztozkodásnál - jelenti ki a nem túl anyagiás vőlegény.

Képzeld el, szegény Katus, mennyit kapna, ha a vőlegénye anyagiassága fordítottan lenne arányos becsületességével!

- Természetes, mi már úgyis örökre együtt maradunk - gondolja Katus.

Először ki is akarja mondani ezt, de eszébe jut, mi van akkor, ha a szülei számára nem lesz majd elég megnyerő a vőlegénye, ezért csak magában suttozja:

- Hacsak a szüleim mást nem kívánnak tőlem!

Amíg hőseink eztán következő beszédes hallgatását hallgatjuk, ők megérkeznek az aznapra beütemezett munkahelyükre.

A bank tele van pénzel, amely arra vár, hogy megismerhesse a páncélszekrényen kívüli életet, és tele van ügyfelekkel is, akik semmi rosszat nem sejtenek még hőseink megérkezésekor.

- Uff! - köszön Katus magától, miközben kezét a megfelelő módon felemeli.

- Ma már ő a negyedik, aki Uff Katust játszik - közli a rideg tényeket közönyösen a pénztáros.

- Valami baj van! Ez a liba nem pirult el - gondolja Árpi, majd szinte gondolkodás nélkül teszi meg a szükséges intézkedést. - A másik kezéd emeld fel, te buta!

Katus pirulva teljesíti vőlegénye felszólítását. A teremben tartózkodók is a tőlük elvárható módon teljesítik soron következő feladatukat: mély álomba zuhannak, mert mintegy varázs-ütésre úgy gondolják, ideje lenne kipihenni a hosszú és fárasztó nap minden viszontagságát! Elhatározásuk következménye a kikötőig hallatszó, különböző hangnemben történő horkolás.

Miközben Katus azon csodálkozik, hogy süllyedhetett olyan mélyre, hogy annyi ember előtt másodszor is butának nevezik őt, szerencséjére éppen akkor válik élessé a levegő, és így nem kell tovább szégyenkeznie a reá meredő tekintetek miatt.

Egy, csak egy legény marad talpon a vidéken. És az most nem Toldi Miklós, hanem Árpi, aki begyakorlott mozdulattal emeli ki a pénztárban lévő több tízezer dollárt.

- Gyere, Katus, menjünk, ne tátsd itt a szád! - kezdi a beszélgetést a dolgát végzett bankrabló.

- Nem szeretném, ha még egyszer butának neveznél! - követelőzik a menyasszony öntudatosan, de mindez nem akadályozza meg abban, hogy teljesítse vőlegénye utasításait.

Talán azért nem ellenkezik, mivel vésszesen közeleg a hirdetésben megadott idő, és még viszonylag távol járnak a Vak Bölény szállodától. Bankrablóink alig lépnek ki az utcára, amikor feltűnik az első kedvezőtlen előjel, amely az est további eseményeire utal. A sors hírnöke két öregedő csöves képét öltötte magára. Nem tudjuk magunkba fojtani a látvány szülte megjegyzésünket: ennél szebb képet is láttunk már bőven életünk során!

- Figyelj, légy a feleségem ma estére! Szép összeget kereshetnék vele! - javasolja az egyik.

- Nem zavar te állat, hogy valaha férfi voltam? - háborodik fel a másik.

- Nem! De azért ne túlozz! Különben is, csak néhány órára kellene eljátszani egy szerető anyát.

- Anyád!

- Nem, csak egy egyszerű magyar anyáról lenne szó. Jól fizetnek érte - folytatja a megkezdett rábeszélést az egyik csöves.

Ennyit hallanak hőseink az érdekesítő párbeszédéből, ám közben egyre határozottabban ébrednek bennük a felismerés: a szálloda előtt várakozó népes embercsoport minden tagja a hirdetésre jött!

- Katus, itt vannak a szüleid! Igen sajtós, hogy legalább kétszázan vannak - mosolyog különös jókedvében a vőlegény.

Érthetetlen, hogy örülhet valaki száz apósnak és száz anyósnak. Csak nem akarja értékesíteni őket? Nyilvánvaló, hogy ettől az ötlettől ijed meg Katus is, és ezért hagyják el az alábbi kétségbeesett szavak szép ajkait.

- Az nem lehet!

Nem is, hiszen nem kétszázan, de legalább ötszázan várnak arra, hogy annyi év után újra lássák Magyarországon hagyott Katus nevű lányukat. Bár közülük sokan nem értik, hogy mitől szerencsészagú valaki, de ez a lényegtelen apróság nem rontja el a várva várt találkozás örömét.

- Itt adnak a két kar felemeléséért száz dollárt? - érdeklődik egy szakadt külsejű hajléktalan.

- Igen, de csak akkor, ha sorra kerülsz! Előbb az éhesek kapnak. Én három napja nem ettem! - ad tájékoztatást egy vékony fiatalember a tömegből.

- Ha még vársz két órát, mit számít az a két naphoz képest? Én viszont már két órája nem ittam semmit, ha még ezután is ennyit kell várnom, akkor egészen kijózanodom, ami nem fordult elő velem, mióta a lábam a földig ér - világít szorult helyzetére egy korhelynek látszó egyén.

- Szerintem az lenne a leghelyesebb, ha a férfi karok ereje döntené el a kérdést - javasolja az országos szkanderbajnok.

A legelsőnek érkezett pár hiába gondolja, hogy érkezési sorrendben kellene a száz dollárt kiosztani, ők nem szólnak semmit sem, mert némák szegények. A második pár sem szól semmit, mert ők viszont nagyon gyávák.

Amíg néhányan az elsőbségről fejtik ki véleményüket, addig a sor közepén akadnak olyanok is, akik megpróbálnak felnőni a feladathoz. Ők olyasmiről folytatnak beszélgetést, hogy kell kiejteni azt, hogy Szerencsészagú, és mit jelenthet ez a furcsa név. Mások az iránt érdeklődnek, melyik földrészen van Magyarország, mert ők száz dollárért sem lesznek néger, ha történetesen Afrikában lenne. A már ismerős Woo Doo pap szerint viszont:

- Az sem lenne nagy baj, mert remek cipőfestéket árulnak innen két utcányira, az ott kapható termék mindenből négyert csinál, aki arra gondol, hogy Magyarország Afrikában van - javasolja mosolyogva a rég látott úriember. Lehet, hogy jutalékot kap a forgalomból?

Mivel a fentebbi javaslatra csak néhány pár indul cipőkrém beszerezni, mindenképpen Katusnak kell szólnia a felmerült helyzet tisztázására:

- Mindenki rakja fel a két kezét, és aki a legtávolabb tudja a feje felett tartani, az kap ötven dollárt.

Szegény lány, azt hiszi, hogy néhány másodperc múlva eldől minden, illetve mindenki, valószínűleg így is történne, ha a szülei is a pályázók között lennének.

De csak annyi dől el, hogy valaki a sorban élénk tiltakozásba kezd:

- Protestálok a félkarúak hátrányos megkülönböztetése ellen - hangoskodik valaki, miközben zakójának egyik ujja bánatosan lifeg teste mellett.

- A félkarúaknak elég az egyik kezüket feltartani! - ad igazat becsületes hősnőnk az imént felszólalónak.

Amikor már harmadszor jön elő a szálloda halljában terpeszkedő kakukkos óra figurája, hogy figyelmeztesse a halandót az idő kérlelhetetlen múlására, akkor még mindig ötvenen tartanak ki a kézfentartás mellett. Ebből már Katus is rájön miért nevetett a kis ember meg a felesége a boltban. Tehát semmi csodálkoznivaló nincs azon, hogy szegény Katus elkeseredetten vonul a szobájába, ám előtte némi bánattal az arcán ekképpen szól a portáshoz:

- Itt az ötvenes, fizesse ki belőle a nyertest!

Amikor viszont a kakukk negyedszer szólal meg, a szálloda előtt már csak a Woo Doo pap tartja magasba karját:

- Derék portás, jöjjön már, és hozza ki az ötven dolláromat, előtte azonban szóljon a kis-asszonynak, hogy beszélni szeretnék vele!

A portás elhatározza, hogy segít ennek a rokonszenves bokszos képűnek, mert úgy talán hamarabb elmegy, és ezzel hozzájárul ahhoz, hogy a fáradt szállodai alkalmazott némi szunyókálással pótolhassa napközben elvesztett energiáját. Néhány másodperc múlva a hotel bejáratának komor öre udvariasan bekopogott hőseink szobájába.

- Kisasszony, jöjjön ki, megvan a végeredmény!

- Mi, itt vannak a szüleim? - kiált fel Katus.

- De csak az apja, ezért csak ötven dollárt hozzon!

- Szegény anya! - sóhajt öltözködés közben a jószívű gyermek.

Az illendő ruhába bújt Katus kinyitja az ajtót, lelkében arra várva, hogy rég látott édesapját találja mögötte, de csak a portás áll előtte.

- Hol van az édesapám?

- Kint a kapu előtt biztosan megtudja.

Katus erre sietve a kijárat felé indul. Az üvegajtón kíváncsian kitekintve egy igen ismerős, fekete cipőkrémmel összekent embert lát, aki két magasra tartott kezével lelkesen integet felé.

- Látja, Katus? A többiek már rég elmentek, az én kezem viszont még mindig a magasban van! Igaz, már két hónapja nem tudom leereszteni őket! A felajánlott ötven dollár elég lesz ahhoz, hogy eljussak Panamába, ahol a Hujhuj Mégolytéboly nevű Woo Doo főpap és fővarázsló leveszi majd rólam a rontást, és csak ezek után tudom majd rendesen használni a karjaimat.

Szerencsétlen Szerencsészagú lány, milyen fájó, amit átél! Könnyen a tévedés ingoványos talajára téved, aki azt hiszi, hogy a jószívű teremtésnek a gyógyulásra vágyó férfi keservei okozzák a megrázkódtatást. Nem, erről szó sincs! A beteljesületlen reményt jól láthatóan követi a mérhetetlen nagyságú csüggedés.

- Drága Katus, nincs oka szomorkodni, végül is jó hírt hoztam! Amikor a szellemvilágban jártam, hogy megkeressem furcsa betegségem gyógyszerét, egy szédült tekintetű szellemmel találkoztam. Ő még csak néhány órája hagyta el e sápadt sárgolyót, de nem tűnt túlságosan

fontosnak, amit mondott, azért mégis jó, hogy figyeltem rá. Mivel biztosan tudom, hogy magát érdekelni fogja, elmesélem hát részletesen, mit hallottam tőle.

- Tudja, ilyenkor éjfél felé, amikor a szüleim helyett egy furcsa alakot találok, akinek a keze, mint két szálfá mered az ég felé, és nemrég nyúlt le ötven dollárral, akkor valószínűleg oltárira érdekel, hogy mit akar mondani - jön ki sodrából az eddig báránytürelmű Katus, és már fordulna is meg, hogy magára hagyja a papot szellemvilágában.

- Menjen csak nagysága, ha nem akar hallani a szüleiről!

- Biztos, hogy jól hallottam? A szüleimet emlegette? Ha igen, folytassa csak tovább érdekfeszítő történetét! - fordul vissza kíváncsian Katus.

A pap készségesen engedelmeskedik:

- Ez nem lehet! Ezt nem hiszem el! Ez nem lehet! Ezt nem hiszem el! - ismételte a zavarodott tekintetű szellem.

- Mi a baj? Bele kell törődni az elkerülhetetlenbe! Előbb vagy utóbb mindenki idejön. Nincs is mit sóhajtozni efelett - próbáltam vigasztalni.

- De az a szag, még most sem hevertem ki egészen.

- Miről beszél? - érdeklődtem.

A szédült szellem folytatta a megkezdett történetét:

- Földi életemben egy szolid, rendes besurranó tolvaj voltam. Csak attól loptam, akinek volt. Mindenféle erőszakot kerültem. Gondos előkészítő munkával sikerült elérnem, hogy olyankor mentem lopni, amikor a háziak nem tartózkodtak otthon. Sajnos az utolsó alkalommal hiba csúszott a számításba, a tulaj tetten ért. A nyitott pánccsaszekrény előtt álltam, és egészen véletlenül kifele rámostam az abban találtakat. Hátam mögött megszólalt egy hang:

- Még egy mozdulat, és felemelem a kezem!

- Nem szükséges, nincs is nálam fegyver, elég, ha addig nyugton marad, amíg befejezem, amit elkezdtem - válaszoltam.

- Nem fejez be semmit, mert felemelem a kezem! - jött elő megint ugyanazzal a nótával a háziúr.

- Jól van! Emelje csak, mit bánom én, de hagyjon dolgozni! - válaszoltam meggondolatlanul.

Nos ez volt az utolsó mondat a földön, ami elhagyta a számat. Még láttam, ahogy a felesége bejön a szobába, ránéz feltartott kezű férjére, majd rám, és szánakozva csak ennyit mond: „A szerencsétlen.” Igaza volt! Már néhány órája itt vagyok a boldog vadászmezőn, és mégsem tudtam teljesen kiheverni a sokkot. Különben sem győzők csodálkozni. Ilyen hatásos fegyvere van, és nem övé az egész világ!

- Itt ért véget a szellem beszámolója. Mivel mindjárt tudtam, hogy kinek a házat tartotta alkalmasnak szegény betörő, hogy katasztrófálisnak tartott anyagi helyzetén javítson, ezért kérdéseket tettem fel a furcsán viselkedő, majdnem károsult úriember és felesége személyével kapcsolatban - állítja a Woo Doo varázslatok elismert tekintélye.

- Egyébként miből gondolja, hogy ez engem érdekel?

A férfi csak áll és mosolyog, szemében egy adag jóindulatú biztatás: „Nem olyan nehéz, rájön erre magától is” - ezt olvassa ki belőle beszélgetőpartnere, aki egy pillanatra elhallgat, majd...
- Megvannak a szüleim! - sikít fel Katus örömeiben.

XV.

- Most még nem, de innen már csak egy kis türelem szükséges, és valóban meglesznek. Mielőtt ide jöttem megpróbáltam felkeresni őket, sajnos egyiküket sem találtam otthon. Visszont a címüket meg tudom adni. A szomszédjaik talán mesélhetnének róluk valami hasznosat - fejezi be mondanivalóját a boxos képű Woo Doo pap.

Katus örömeiben egy ártatlan csókot lehel a jó hírt hozó férfi homlokára.

- Jobb ízű és illatú cipőkrémet is használhatna! - javasolja teljes őszinteséggel, miközben megpróbálja ajkait megszabadítani a rátapadt fekete krémtől.

- Igaza van, a banánaromával dúsított sokkal jobb lenne, de elég ritkán szokták a bőrömet vagy a cipőket csókolgatni, így eddig nem is gyártottak ilyet. Különben lehet, hogy csak egy ötleten múlik? Különösen az illatos cipőkrém gondolata ragadta meg a fantáziámat - húzódik vissza gondolataiba a Katus által nemrégén még örültnek tartott férfi.

Miután a Woo Doo pap és varázsló felvilágosítja hősnőnk, hogy merre laknak szülei, a banán ízű és illatú cipőkrém hasznosításán elgondolkodva távozik Katus életéből és jelen írásunk lapjairól. Akiket érdekel további sorsa, azokat tájékoztatjuk, hogy a kapott ötven dollár segítségével sikerül levetetni magáról az átkot, és újra leeresztheti karját. Első cselekedete az erőteljesen kopásnak indult cipőkrémréteg helyrehozása lesz, ami olyan sikeresnek bizonyul, hogy született kapucínerszínű bőre ellenére a közeljövőben megválasztják Amerika legfeketébb színes bőrű férfiának. Ezzel a címmel jelentős összegű pénzjutalom jár, amiből megvalósíthatja tervét, a banán ízű és illatú cipőkrémet. Sajnos azt mindenki képzeletére kell bízunk, hogy milyen sikerrel, és milyen Woo Doo-trükk alkalmazásával. Ám nincs semmi jóvátehetetlen baj, a Boszorkánymester Vendel című kötetünk erről a titokról is lerántja a leplet.

Katus alig várja a reggelt és azt, hogy Árpi elinduljon felderíteni, melyik bankot látogassák meg zárása előtt. Magára maradt hősnőnk - izgalmanak levezetése céljából - ledarálja a hűtőben található összes ételt, bár az ötliteres üveg lecsónál akad egy kis gondja, de végül ezt a feladatot is sikeresen megoldja. Ezek után nem marad más lehetősége mint az, hogy ismerőse eligazítása szerint, elinduljon megkeresni régen látott szüleit. Nem kell messzi utazásra készülnie, hiszen jóformán a szomszéd falu a Woo Doo pap által megnevezett település.

Alig három óra utazás múlva a távolsági vonat furcsa helyre érkezik. KIPUSZTULOK-FALVA - hirdeti egy tábla az állomáson. Igaz, a „kipusz” szórész jól láthatóan később került odapingálásra, de így kifejezőbb, hisz egyszerre tükrözi a falu korábbi nevét és mostani sorsát, amit az üres utcák látványa kellőképpen nyomatékosít. A hajdan több ezer lakosú falut történetünk idejében már csak néhány százan lakják.

A helység lakosainak elvándorlása majd tíz évvel ezelőtt kezdődött, amikor a szerkesztő úr itt talált magának lakhelyet. Mivel az új lakos jelentős építkezésbe kezdett, és ezzel munkát adott a falu lakosainak, az említett visszaesés átmeneti fellendülés után következett be.

Később, valami érthetetlen ok miatt, az állatok elkezdtek hullani. Egy-egy be nem azonosított járvány során a háziállatok ezrei pusztultak el. Sajnos a megyei főállatorvos minden igyekezete ellenére sem tudta kideríteni az állatok pusztulásának valódi okát. Így érthető, hogy miért vált lehetetlenné ezen a vidéken a nyereséges állattartás. Elég sajtóságos módon még a növények sem fejlődtek úgy, mint valaha. Mindezen ismeretek birtokában egy percig sem

csodálkozunk a népesség rohamos csökkenésén. Inkább azon lepődünk meg, vajon minek köszönhető, hogy a falusiak közül senki sem jött rá, miért vált hirtelen élessé a levegő, miért alakultak ki a tömeges ájulások. Fejlődésének igen korai szakaszában jutott Tulokfalva a szellemvárosi - pontosabban „szellemfalusi” - állapot szélére, ezen a területen viszont még New York egyes kerületeit is megelőzte.

Minderről persze Katus semmit sem tudhat. Talán ezért lepődik meg újra és újra a kihaltnak látszó üzletek, utcák látványán. Lassan megérkezünk utunk végállomásához, egy, a tulajdonosának gazdagságát hirdető ingatlanhoz. A kertkapun lévő csengőt megnyomva a lány reménykedik, hogy tetteivel réglátott szüleinek jelzi érkezését. Sajnos a türelmes várakozással eltelt idő után megismételt jelzés sem hoz eredményt. De hogy is hozhatna? Most akad csak meg derék hősnőnk szeme a kapun elhelyezett kis papírcédulán, amelyen az alábbi mondat hirdeti írójának mondanivalóját: „Elemér! Itthon hagytad a kulcsod, a barátnőmnél megtalálász, ha délnél hamarabb jönnél haza. Magdus.”

Mit lehet csinálni több mint egy óráig? Elolvasni a Szelídkeleti Hírmondó múlt heti számát, annál is inkább, mert az megint Uff Katusról közöl cikket, és egyébként sem kapható frissebb szám. Mivel a téma nagymértékben hősnőnkéről szól, szokásunktól eltérően az érintett írást teljes terjedelmében közöljük olvasóinkkal:

„A szédületes Uff Katus! avagy
ki mentheti meg államunkat?

A Szelídkeleti Hírmondó hírontó szerkesztője utánajárt az állam közvéleményét erősen érintő kérdésnek, mi igaz a sorozatos bankrablásokból? A válasz igen sajtóságos: a hír sajnos az utolsó szóig igaz, így nem kacsza. Pedig milyen jó volna legalább egy kacsza Tulokfalva üres baromfióljaiban!

Egyértelműen le kell szegeznünk, hogy bennünket a sorozatos bankrablások, és az azok folyamán fellépő körülmények az említett falu sorsára emlékeztetnek. A tegnap lezajlott bankrablás során, amikor egy fiatal hölgy érkezett lovagjával a Szakramentó Bankba, és az egyre terjedő Uff köszöntéssel üdvözölte a jelenlévőket, a faluban történeteknek megfelelően alakultak az események. Az emberek hirtelen mély álomba szenderültek. Felébredésük után három dolgot állapítottak meg:

1. A bankot kirabolták.
2. A Katusnak hívott fiatal hölgy a lovagjával együtt távozott.
3. A pénztáros kedvenc kalitkában tartott aranyhörcsöge a Tulokfalván kipusztult állatoknál megfigyelt tünetek megléte mellett költözött át egy jobb világba.

A fenti tényekből viszont lényeges következtetéseket lehet levonni. Lassan államunk is Tulokfalva sorsára jut. Az egyre gyakrabban és erősebben bekövetkező álmok miatt a teljes állatállomány kipusztul majd! Úgy látszik, az álmokor valamilyen okból kifolyólag két embert megkímél az elalvástól. Nem kizárt, hogy nekik valóban közük van a rabláshoz, de ennél a kérdésnél sokkal érdekesebb és fontosabb az, hogyan képesek ellenállni a kórnak. Vajon az ő tapasztalatuk megmenti-e a pusztulásra ítélt országunkat a hamarosan bekövetkező tragédiától? Amennyiben közük van a bankrabláshoz, a szükséges tudás ellenében adományozzuk nekik az eddig elrabolt pénzt és adjunk amnesztiát tetteikért! Még mindig fontosabb államunk sorsa, mint az, hogy két, valószínűleg bűnöző egyén megkapja méltó büntetését.

Az igazság kedvéért említjük meg, hogy Európában, Magyarországon élt egy furcsa család, akinek tagjai hasonló tünetet tudtak előidézni. Szerénységem tiltja, hogy eláruljam, milyen kapcsolatban állok az adott családdal, annyit azért mondhatok, hogy igen valószínűtlen, hogy az ő kezük, illetve hónaljuk állna az ügy háttérében. Mindenesetre az biztos, hogy az ő esetükben a kar felemelése hozzájárult különös képességük előidézéséhez. Elgondolkodtató, hogy a terjedő Uff köszönéshez miért kell a kart megemelni, miért így terjedt el?

Ezek a kérdések és tények persze el lehet gondolkozni, de ez az álomkór terjedését nem késlelteti, ezért mindenképpen Uff Katus és társa segítségét kellene igénybe venni addig, amíg nem késő!

Már csak egyetlen dolgot kell megcáfolnunk! A híresztelések ellenére sem igaz, hogy a Szakramentó Bank világtalan portásának elrabolták volna a villásvacsoráját. Ezt annál inkább határozottan kijelenthetjük, mert azt a rablás előtt fél órával elfogyasztotta. Nem rabolták el a villáját sem, ami sokkal puhább lévén a húsnál, igen nagy kockázatnak volt kitéve. Végül azt is meg kell állapítanunk, hogy szerencsétlen portás műfogsora sem esett a rablás áldozatául, habár sokan azt gondolják, hogy műfogsor ide vagy oda, az mindegy. Természetesen nem mindegy, és a műfogsor inkább oda, mármint a portás szájába, mint az én számba, mert nézetem szerint nem tartozik az élet három leggusztusosabb tárgya közé, így amíg lehet, inkább ne ide. Visszatérve szegény portásunkra, a vacsora nem is ízlett neki. Ennek az, az oka, hogy nem a villát ette meg a felesége főzött helyett. Mindenesetre jobban járt volna, ha élete párja vagy két darab hamburgert csomagolt volna be számára, hisz várhatóan ez lesz a jövő évszázad legnépszerűbb étele.”

Idáig jut Katus a cikk olvasásában, amikor egy pillanatra felnéz újságjából, a templom tornyában lévő órára, majd elgondolkodik. Igaz, csak néhány másodpercre, mert a hirtelen rátörő fejfájás figyelmezteti, hogy ne kezdjen erejét meghaladó vállalkozásba. Hősnőnk megérti a figyelmeztetést, és azonnal elindul a megadott címre, hogy ellenőrizze, hazatért-e a háziúr, aki már biztos, hogy az édesapja. A kertkapun nem találja a kis cetlit, ebből minden fejtörő gondolkodás nélkül azt a következtetést vonja le: „Nincs itt a cédula!” A filozófia mélységét idéző gondolat után a tett következik, vagyis a csengetés. Meg is lesz az eredménye. Nyílik a lakás ajtaja, kilép rajta egy, a negyvenes éveit koptató, jóvágású férfi.

- Uff! Kata vagyok, apám! - köszön meghatódva a lány.

- Uff, de ne akarja, hogy én is felemeljem a karom. Nem biztos, hogy szerencsés lenne. Egyébként az ön által használt köszönésnek apám végű változatával még nem találkoztam. Miben állhatok rendelkezésére? - érdeklődik némi jóindulattal a férfi.

- Tényleg nem ismered meg a lányodat, Szerencsészagú Katust?

- Rögtön felemelem a karom, ha tovább bosszant!

- Ugyan apa, én régen megszoktam a szagod, az nekem nem árthat.

- Maga akarta!

Megtörténik! Ezzel kiveszik az utolsó állat is Tulokfalván. A bajt fokozza, hogy egy vándor madárraj éppen a kérdéses időben húz el, azaz próbál elhúzni a település felett. Mit ne mondjunk? Nem sok sikerrel. Nem ismerjük pontosan a szerencsétlenül járt állatok számát, de a helybeliek, miután felébredtek a hirtelen rájuk törő mély álomból, órákig tartó munkával távolítják el a szegény, pórul járt madarak földi maradványait.

Katus csak áll, szemét könny lepi el.

- Ez hiányzott nekem, ezért érdemes volt átkelni az óceánon, végre megtaláltam ifjúságom rég elfelejtett illatát! - sóhajt elégedetten a boldog lány.

- Lányom, tényleg te vagy az? Mondd, emlékszel még az első intődre? - teszi fel kérdését a ház ura.

E kérdéstől és persze a választól reméli az apa, hogy megfosztja őt az egyre fogyó, de mégis még mindig meglévő kételytől.

- A darálásra gondolsz? Most is szeretek darálni. Nem véletlenül javasoltad nekem, hogy a Zagyházi grófokhoz menjek szakácsnőnek.

- Egyetlen lányom, gyere csak, hadd csókoljalak meg!

Katus a boldogság pírjával az arcán apja nyakába kapaszkodik.

- Micsoda nap és két szerencsészag! - mondaná a kor nagy költője a fenséges jelenetre, ha a műveivel szemben megmutatkozó érdektelenség miatt nem hagyta volna már régen abba a versfaragást.

- Lányom, ezzel a mozdulatoddal újabb néhány óra alvást utaltál ki Tulokfalva otthon tartózkodó lakosságának. Gyere be, anyádat is köszöntsd! - mondja a megtalált apa, a régen látott Szerencsészagú Elemér személyesen.

Két, boldogságtól a mennyekben lebegő, testével a földön lépdelő ember tart a ház felé. Egyikük nagy örömeiben még meg is botlik a küszöbben. Az ízlésesen és jelentős összegből berendezett nappaliban egy korosodó, ám még mindig vonzó nő tartózkodik. Megjegyezzük, hogy a lebukás veszélye nélkül, valós korából nyugodtan letagadhatna akár több órát is. Szép szemében valami furcsa szomorúság tükröződik, pont olyan, mintha elvesztette volna egyetlen leányát.

Micsoda véletlen? Egy röpké pillanat, és kérdések nélkül is tudja, megérkezett, itt van a lánya! Rég nem látott mosoly suhan át értelemtől sugárzó homlokán, majd felpattan és a belépő lánya nyakába borul.

- Mindig tudtam, hogy az életben még legalább egyszer viszontlátlak! Álmodtam is rólad, hogy egy meghirdetett szakácsverseny következményeként hajójegyét nyertél, majd elindultál Amerika felé - zokogja a boldog anya, mialatt lánya arcát csókolgatja.

- Anyám, nem hittem volna, hogy a sors ekkora örömet tartogat számomra! Ez életem legszebb napja! - mondja a boldogság könnyeit törölgető Katus.

- Édes kislányom, milyen csinos nő lett belőled! Biztosan az ujjaid köré csavarod a férfiakat! - kapcsolódik a beszélgetésbe Elemér.

- Te vén szamár! Ne mondj már ilyeneket! - inti le szokása szerint Magdus a férjét.

Nincs is itt mit keresnie idegen, fürkésző tekintetnek, mert kit érdekelne, hogy ki mit ver le kissé suta mozdulattal, mert miközben a pohárért nyúl, egy rég látott arcon felejtí tekintetét. Az sem igazán érdekelhet bárkit, hogy hányszor állja útját a hátraforduló közlekedőnek a hirtelen gonosszá váló ajtófélfá. Az egymásra találás pillanataiban hagyjuk magára a családot, bízva abban, hogy tagjaik maradandó sérülés nélkül megússzák a rég várt találkozást! Mi majd csak akkor térünk vissza hozzájuk, ha újra a szavakra kerül a sor. Akkor Katussal együtt mi is megtudhatjuk mi történt az élet mindent elsöprő viharában, a szülőföldjétől messzire sodródott házaspárral. Addig viszont idézzük fel kedvenc utcaseprőnk második leggyakrabban kiejtett mondatát!

- Az a mindent elsőprő vihar a seprúm mellől egyszer már engemet is egy íróasztalhoz seperhetne!

Azt gondoljuk, hogy a derék seprőkezelő szakember távolról sem takarítás céljából kívánt a fent nevezett bútordarab közelébe kerülni. A két szülő közül vagy Magdus a talpraesettebb, vagy csak ő tér hamarabb magához a boldogság okozta bódultságból, mindenesetre ő kezd bele történetük elmesélésébe.

XVI.

Minden a Szerencsészagú család jellegzetes tulajdonságával kezdődött. Ez szédített meg annyira, hogy apádhoz menjek feleségül. Nem azért, mintha megbántam volna, de emiatt kellett téged elhagynom. Apád egy olyan családból származik, ahol igen gyakran megesik, hogy tagjainak testszaga az átlagosnál jóval erősebb. Ebből több, az emberi nemet érint jó és még több rossz dolog következett. Magyarország régi nagy királya például az életét köszönhette ennek a különös adottságnak, ezért megmentőjének hálából nemesi rangot valamint azt a ritka nevet adományozta, amit te is viselsz. A Szerencsészagú család ténykedésének következménye a maláriát terjesztő szúnyogok kivészése Európából. Azonban akadnak olyan személyek is, akik minden szép és nemes tulajdonságot talán irigységből, talán gonoszságból megpróbálnak befeketíteni.

Így jártunk mi is! Egyeseknek rosszul esett, hogy apád néha felemelte a kezét, utat engedve ezzel a családi örökség gát nélküli terjedésének. Gonosz személyek nem átalottak perre menni ellenünk, kártérítést követelni tőlünk, arra való hivatkozással, hogy pusztulnak az állataik, időnként elviselhetetlenül fáj a fejük, sőt gyakran elájulnak a terjedő hónaljszagtól. A világ oly igazságtalan, hogy rendre megnyerték perüket, amely vagyunkánknál jóval nagyobb kártérítésre kötelezett bennünket. Nem maradt más esélyünk, mint új otthont keresni. A bizonytalanságba nem hozhattunk magunkkal, annál is inkább, mert úgy gondoltuk, hogy távoli rokonainknál, a Zagyházy grófnál jobb sorod lesz, mint az ismeretlenben. Döntésünkben befolyásolt még, hogy néhányan testi erejük együttes bevetésével próbálták jogosnak vélt követelésük minél előbbi teljesítésére ösztökélni apádat. Felmerült bennünk, hogy mi van akkor, ha az idegenben élő népek nem olyan megértők, mint a falusiak, akik képesek voltak évekig is pereskedni. Attól is féltünk, hogy a külhoni népek talán nem bírják olyan jól a megpróbáltatást, mint a család ősi szagához többé-kevésbé hozzászokott otthoniak.

Ma már tudjuk, félelmeink alaptalanok voltak, mert Amerikában a mássággal szemben megértőbbek az emberek, mint nálunk. Itt Tulokfalva is már majdnem elnéptelenedett, de senkinek sem jutott eszébe beperelni vagy bármilyen más módon felelősségre vonni bennünket.

Fájó szívvel indultunk el nagy utunkra, egyetlen társunk a szomorúság volt. Valahol Európa nyugati felénél tartottunk, amikor egy kis szállodába tértünk be, hogy megpihentessük erősen fájó lábunkat. Mivel földi javakban igencsak szűkölködtünk, hetente csupán egyetlen éjszakát töltöttünk szállodában, ezalatt megpróbáltuk kipihenni a heti gyaloglás, illetve a szabadban alvás fáradalmait.

Történetesen éppen a soros szállodában tartózkodott egy gazdag úriember, aki arra volt büszke, hogy a világon ő a legszomorúbb. Úgy hitte, hogy teljes joggal lehet elkeseredett sorsa miatt, mivel senki mást nem vert meg az ég oly kellemetlen szaggal, amilyennel ő rendelkezett. Persze nem hallott még a Szerencsészagú családról.

Ahogy beléptünk a szállodába, férjem néhány levegővétel után így szólt:

- Akárhova is megyek a világban, mindig találok egy távoli rokont! Talán azért, hogy ne tudjam elfelejteni saját bánatomat, talán másért!?

Ezekre a szavakra apádnak eszébe jutottál gyönyörű lányom, és még boldogtalanabb lett, mint ahogy máskor szokott!

Az idős úr kaktuszként szúrós tekintettel nézett a szemünkbe, kedvenc blúzom minden bizonytalanságot vált hasonlatossá egy halászhálóhoz.

- Elismerem, hogy ezentúl nem én vagyok a legboldogtalanabb ember a világon! Emellett még a fiammá is fogadlak, ha bebizonyítod, hogy legalább oly furcsa okból vagy elszontyolodva, mint én! - ajánlotta ajkának széleit felhúzva a bánatos úr, pontosan úgy, mintha mosolyogni próbálna.

- A szagom miatt kellett elhagynom otthonomat - kezdett egy hosszúnak tervezett monológot az én jó uram.

- A szaga miatt? Nos ez engem komolyan érdekel, vagy ne legyen a becsületes nevem Büdöske Jácint! - vágott közbe új ismerősünk.

- Mielőtt folytatom történetem, bemutatkozom: Szerencésszagú Elemér vagyok, mellettem feleségem, Magdus.

- Igen szép név! Elmesélné az eredetét?

- Inkább szemléltető előadást tartok.

Ezen szavak kiejtése után férjem felemelte két karját. A hatás óriási volt! Nem is tudom elmesélni, hogy ezután mi következett, ismeretlen járványok, véres csaták, teljes napfogyatkozás és megannyi más csapás. De ne gondoljunk semmi rosszra, ha úgysem tudunk rajta segíteni!

Térjünk vissza Jácinthoz, aki a szálloda álomba merült személyzetétől eltérően, csak ült és a fejét ingatta.

- Nem, ezt nem hiszem el! Nem és nem! Ez a rózsaoilaj-illatnak semmiképpen sem nevezhető szagáradat engem is majdnem letaglózott. Már nem én vagyok a legszomorúbb és a legsajtosabb szagú ember a világon! Visszatért az életkedvem is! Engedje meg, hogy fiammá fogadjam!

- Köszönöm, de apából nekem már eddig is kettő volt - utasította el férjem a jóindulat által vezérelt felajánlást.

- Akkor legalább jöjjenek velem Amerikába, és Elemér legyen a bizalmas munkatársam!

- Köszönjük, ezt már el tudjuk fogadni! - véltük mindketten.

Így kerültünk hát Amerikába. Mivel Büdöske Jácint úr a Szelídkeleti Hírmondó tulajdonosa volt, apád ennél az ismert nevű újságnál helyezkedett el. Ahogy egyre sikeresebben sajátította el az angol nyelvet, úgy araszolt a ranglétrán egyre feljebb és feljebb. Előbb csak újságkihordó, segédújságíró, újságíró, szerkesztő, majd Jácint úr halála után, a lap tulajdonosa lett. Ekkor már lehetőségünk lett volna hazatérni, de jött az álmom rólad, és én úgy gondoltam, megvárunk itt.

Néhány hónap vendégeskedés után apáddal már külön otthonról álmodoztunk, és hamarosan ide, az akkor szépen fejlődő Tulokfalvára költöztünk. Ki gondolta volna, hogy néhány hónap múlva már csak mutatóba találunk embert az egykor forgalmas utcákon. Ki érti ezt? Valahogy Amerikában nem olyan ellenálló az emberek szervezete, mint otthon.

Apa és lánya hallgatja a történetet, közben egymásra néznek fürkésző tekintettel.

- Mondd gyermekem! Milyen gyakran jársz te bankba? - kérdezi az aggódó apa.

- Mostanában elég gyakran.

- Féltem, hogy ezt fogod mondani.

Mivel Elemér elhallgat, hogy erőt gyűjtsön a következő, még kényesebb kérdéséhez, a lány addig kihasználja a pillanatnyi csendet, és ő is felteszi az őt feszítő kérdést:

- Mondd apa, hogyan lehet az, hogy én nem örököltem a család jellegzetes adottságát? Ezt miért tagadta meg tőlem az ég?

- Azt hiszem, itt az ideje, hogy megtudd, nincs okod elkeseredni, te sem vagy kivétel! Viszont van egy korlátod. No ne ijedj meg, attól még nem lettél korlátolt, hogy csak arcod pírja csalja elő e menő tulajdonságot.

Katus elgondolkodik, és érdekes módon, most sem teljesen eredménytelenül.

- Csak nem ezért kérdezted, hogy milyen gyakran járok bankba?

Az apja csak bólint. Katus viszont a napi gondolkozás normáját az imént alaposan teljesítve, értetlenül áll, pontosabban ül az események előtt. Mindenesetre, az ilyenkor mindig bevált módszerét veti be, beszélni kezd.

- A vőlegényem győzött meg, hogy járjak vele bankba, és köszönésképpen emeljem fel a karom, amikor azt mondom „Uff”. Előtte mindig valami sértést vág a fejemhez, ami miatt el kell pirulnom. Hol butának nevez, hol figyelmeztet, ne lépjek rá az IQ-mra, pedig azt gyakran felejttem otthon a sietés készülődés miatt.

Az apa előbb elejt egy halk mosolyt, amitől az üresen álló szomszéd házban a plafonról leesik egy darab vakolat, majd egy kérdéssel fordul Katushoz.

- Lányom, és amikor magadnál hordtad, akkor sem sejtettél semmit?

- Miért is gyanakodtam volna? Végül is a vőlegényem, ha nem tévedek? Őt meg szeretem!

- Szegény lányom! - sóhajt egyet szánakozva az édesanya.

Erre Elemér megvakarja feje búbját, tanácstalan. Nem mintha abban az időben bárkinek is hiányzott volna a Tanácsköztársaság, vagy akár egy tanácselnök, de egy kis tanács azért nem ártott volna.

- Nem is tudom! A vőlegényed valószínűleg egy bankrabló! - homályosítja fel lányát az apa.

- Ez egészen felkavar, úgy összezavar, mint eszkimót a kánikula! Nem akarom magamba fogadni az információt, még a közele is éget, ahogy a tűz, és a szerelmemtől messze űz!

Hősnőnk zaklatott lelkiállapotát minden jel szerint jól tükrözik a szavaiból felfénylő rímek, amelyek eddig olyan távol álltak egyszerű lelkétől. Könnytől ázott szeme lecsukódott. Vőlegényét látja maga előtt, aki épp a kassza tartalmát veszi magához, míg ő segíteni próbál az elszenderedett embereken. Már mindent ért! Egyértelmű, az apjának igaza van, Árpi egy bankrabló!

- Apa! Mit tegyek?

Mielőtt az apa válaszát megismernénk, említsük meg, hogy Magdus végig ott van a beszélgetés alatt, és azért hallgat oly sikeresen, mert ő csak a lányát nézi rendületlenül, mint aki alig hiszi el, hogy ilyen rég látott boldog nappal ajándékozta meg őt a Mindenható. Elemér viszont válaszol:

- Azt hiszem, nem maradhatsz velem! Ennek ellenére szerencsések van. A kormányzó amnesztiát ajánlott fel Uff Katának és társának, ha meg tudják menteni az államot a terjedő álomkór hatásától. Arra gondolva, hogy talán az állatok elhullása miatti elvándorlás is megszűnne. A bankszövetség elnöke pedig, az eddig elrabolt pénzt felajánlotta annak, aki elősegíti, hogy véget érjenek a sorozatos bankrablások.

- De hogyan tudnánk ennyi mindent megígérni? Pláne teljesíteni! - érdeklődik a lány.
- Nem nehéz! A terjedő álmokórnak két okozója van jelenleg Amerikában. Két, név szerint is Szerencsészagú egyén terjeszti a kórt. Én és te, lányom! Ha hazamegyünk, itt megszűnik minden általunk gerjesztett hatás. Otthon meg úgymint jobban hozzászoktak a család szagához. A tartozásunkat kamatostul ki tudjuk majd fizetni. Eladom a Szelídkeleti Hírmondót, és az árából még marad annyi, hogy jól éljünk otthon.
- Mit tegyünk, hogy ne legyen több bankrablás?
- Nélküled a vőlegényed nem tud ilyen kockázatmentesen rabolni.
- Akkor lebukik, és börtönbe csukják! Nem elég, hogy elveszít engem, még be is zárják? - tör elő a szánakozás a jószívű lányból.
- Szerintem sokkal valószínűbb az a lehetőség, hogy más területen igyekeznek majd a megélhetéséhez szükséges összeget előteremteni. Mit gondolsz, hogyan tud majd megélni? - kérdezi Elemér, teli segíteni akarással.
- Egészen ügyesen kártyázik, még Zsuga is elismerte remek kézügyességét.
- Csak nem hamiskártyás?
- Nem hiszem, még senkit sem harapott meg kártyázás közben, mint Bodri a postást vagy a gázóra-leolvasót. Egyébként én nem akarom őt elhagyni! - nyilvánítja ki töretlen szerelmét Katus.
- Jól van, nem bánom, jöjjön velünk ős is haza! - lánya elszántságát láva a máskor szigorú apa hirtelen engedékeny lesz.
- Apa, nagyon szeretlek, és téged is, Anyám!
- Mi is téged! - jelenti ki szinte egyszerre a két szülő.

Ezek után Katus kezd el mesélni arról, hogy mi történt vele, amióta nem látta szüleit. Gondosan kitér mindenre, még arra is arra, hogy mikor, mit darált le. Emellett persze futtában említést tesz azokról a dolgokról, amelyeket már megismert a nyájas olvasó. Mivel nem kívánjuk az ismétléssel elkövetett untatás főbenjáró bűnét elkövetni, ezért ott vesszük fel az elejtett elbeszélés fonalát, ahol Katus megérkezik Szelídkeleti lakhelyére.

XVII.

A Vak Bölény szálloda szobájában Árpi már órák óta tükön ül. Még szerencse, hogy a Katus által a fotelban felejtett varróútuk tengelyei a megfelelő irányba fordultak, így azok hegye elkerüli a vőlegény ülésre teremtett testrészét. Amikor Katus belép az ajtón, az egyik hegyes szerszám megunva korábbi békés helyzetét, éppen akkor vesz fel támadó állást.

- Hú az anyád és az apád! - kiált fel a megszárt hátsórész tulajdonosa.

- Igen, meglették, végre megtaláltam őket! - lelkesedik boldogan a lány.

- Ezeknek az elveszett tűknek örülsz annyira? - csodálkozik Árpi, miközben a fotelból felállva szedegeti össze szétszórt példányait.

- Jellemző, én megtalálom a szüleim, te meg holmi tűkkel vagy elfoglalva!

- Nem magamtól, ha rajtam múlt volna, én egybe sem ültem volna bele - védekezik a férfi.

- Meg-ta-lál-tam a szü-le-i-met - szótagolja mondanivalóját Katus, aki nem adja fel, hogy előbb-utóbb sikerül megértetnie vőlegényével, mekkora öröm érte.

- Ez nagyszerű, majd útközben elmondod a részleteket is!

- Ma nem megyünk bankot rabolni! - jelenti ki a menyasszony olyan határozottan, ahogy azok a hölgyek szokták, akik maguk mögött tudják szüleik feltétel nélküli támogatását.

- De hamar felvilágosítottak, te ezer év alatt sem jöttél volna rá! Egyébként te is bűnrészes vagy.

- Én csak a jövedelemben vagyok részes, nem a bűnben. Mert amnesztiát kapunk, és a pénzt is megtarthatjuk, ha...

- Ha, ha, ha.

- Nem viccelek, ha nem lesz több bankrablás, és sem én, sem apám többé nem emeli fel a karját, akkor lesz amnesztia, és megtarthatjuk a pénzt is. Bár én nem tudom, melyik ér többet? Mennyit ér az amnesztia?

- A te esetedben ez húsz évet is jelenthet. Egyébként honnan veszed az egészséget? És miért nem emelitek fel többet a karotokat, talán felajánljátok levágásra? Én nem tenném!

- Én sem. Különben, én sem látom napfényként világosan az egész felajánlást, de nincs itt semmi baj, a részleteket apámtól úgyis megtudhatod. Valószínű, hogy ha hazamegyünk Magyarországra, Amerikában megszűnik az álomkór, nem pusztulnak tovább az állatok. Ez megérheti az amnesztiát még egy fukarabb természetű kormányzónak is.

- Katus, valóban nem sokat értek abból, amit itt elzenélsz nekem, de ha majd én is megértem, amit mondani akarsz, akkor megbeszéljük, mit is tegyünk ezután. Most viszont elmegyek, hogy megpróbáljam átgondolni, amit mondtál.

Árpi nem hazudik, valóban elmegy egy kicsit kártyázni, hiszen olyan régen nem vette már kezébe az ördög bibliáját. Igen, játék közben többször átgondolja, hogy milyen eszközzel segítsen a szerencsének, hogy megtalálja az egyetlen a teremben, aki érdemes a figyelmére, saját magát.

Nem véletlenül kezd újra kártyázni a hajdani hamiskártyás. Valahol a lelke mélyén sejti, túl van élete utolsó bankrablásán. Valamiből azonban mégis meg kell élnie. Abban biztos, ha a lökött menyasszonya hazatér szüleivel Magyarországra, ő nem tart velük. Talán nem világ-megváltó újdonság, hogy Árpi Amerikába érkezése óta jelentős nyereséget zsebelt be. De nem

ez a hír, amely jelenleg felkeveri a játékterem törzsközönségének egyébként elég megfontolt-nak tűnő hangulatát.

- Azok a szamarak, végre megértették, nincs más megoldás, mint megegyezést kínálni Uff Katának és társának. Csak ők maradnak ébren, ha hirtelen „élessé válik a levegő” - ahogy ezt „Majd Az Árpi Ad” barátunk szokta emlegetni. Én nem hiszem, hogy ők lennének a rablók, de mindenképpen egyezésre kellene jutni velük - tart egy kis előadást a Bankárok Szövetségének elnöke:

- Én tudnék közvetíteni, mivel jól ismerem őket - jelenti ki Csallóvári Árpád.

- Csak nem te vagy az? Te betyár - érdeklődnek többen is.

- Uff Katus? Alig hinném - tiltakozik mosolyogva régi ismerősünk.

- Mondd, „Majd Az Árpi Ad” barátom, tényleg tudsz segíteni? - érdeklődik a Bankárok Szövetségének elnöke.

- Azt nem állítom, hogy valamire is rá tudom beszélni őket, de a pontos felajánlás ismeretében pontos választ tudok hozni tőlük, ha ez megfelel. Nem magam, hanem e szép állam iránt érzett aggodalomtól vezérelve mártom bele magam ebbe a nem túl vonzó feladatba.

- Sejthették volna, hogy a „Majd Az Árpi Ad” barátunk fog segíteni a dolgon. Ha tényleg sikerül neki, akkor legyen ő a polgármesterjelöltünk a három hónap múlva esedékes választáson - javasolja egy nagy befolyású, több ezer marha tulajdonosa.

- Úgy van! - kiáltják többen is, persze nem a fentebb említett állományból.

- Erre inni kell! - javasolja egy pillanatnyilag elázott állapotban lévő kártyatárs, aki jól láthatóan egyáltalán nem szomjas már, hiszen eleget ivott eddig is.

Sietünk hangsúlyozni, hogy iménti megjegyzésünkkel csupán a derék kártyás aznap bevedelt alkoholmenyiségére utaltunk, és nem az egész élete során a torkán lecsúszottra.

- Igazad van! Mit fizetsz? - érdeklődik a nap legnagyobb vesztes játékosa, mert így nem kell két egymást követő napon Árpinktól baráti segítséget kérnie.

- Egy üveg pezsgőt mindenkinek! Államunk megmentőjének egészségére! - fejezi ki haza- és alkoholszeretetőt, a különben már nem szomjas játékos.

Azt hisszük, nem térünk el nagyon kijelölt célunktól, ha megemlítjük, hogy Árpínál jelentősebben csak a játékterem tulajdonosa gyarapítja saját értékét, amennyiben a pénz általános értékmérő funkcióját is figyelembe vesszük.

A közeli néhány nap várakozással telik el. Katus az Európába tartó hajó indulását várja, Árpi meg, hogy a kormányzóval és a bankárok által delegált küldöttséggel leülhessen tárgyalni. Ő a szerencsésebb, neki kell kevesebb időt fecsérelnie a várakozással. Habár, minek is emlegetjük az elfecsérelt időt, nem fáj az senkinek! Katus a szüleihez költözik, így órákat tud beszélgetni a múlttól és arról, mennyire hiányzott neki a szeretettől vezérelt gondoskodás. A magára maradt vőlegény viszont kedvenc helyén folyamatosan javítja anyagi helyzetét, pedig az korábban sem volt hasonlatos a kolduséhoz, aki a vak pók elől is ellopná a legyet, csak hogy egyen. Az igazsághoz hozzátartozik, mint rossz magaviseletű tanulóhoz az egyes érdemjegy, hogy az eseményeket jelentősen meggyorsítja egy, a Szelídkeleti Hírmondóban megjelent cikk.

„Mire vár a kormányzó?

Talán már nem fontos az eddig szeretett kormányzónknak az állam sorsa? - kérdezzétek az emberek úton-útfélen maguktól és egymástól.

Mi sem tudjuk a választ! Mégis szeretnénk azt hinni, hogy csak tehetetlen az államot veszélyeztető eseményekkel szemben! Jól tudjuk, a hit a nem tapasztalható dolgokba vetett bizodalom. Lapunk dolgozói úgy tudják, hogy egy felsőbb körökben igen népszerű és megbecsült polgárunk felajánlotta segítségét, konkrétan azt, hogy közvetít az álmokórral szemben közismerten érzéketlen párral folytatandó tárgyalásban. Lehet, hogy ők sem tudnak majd segíteni, de ez az egyetlen esély, és ha valaki nem kapaszkodik bele az utolsó szalmaszádba, az nem tesz semmit sem jobb sorsa érdekében!

Szerintünk viszont egy kormányzó nem lehet tétlen akkor, ha a veszély kézzelfoghatóan az állam létével kapcsolatos.

A minap Tulokfalván megdöglött az újságáros kedvenc csikos bolhája, mivel a kutyák, macskák csak néhány héttel élték túl a haszonállatokat, ezzel - sajnálatos módon - kipusztult az utolsó ott élő állat is, hacsak néhány erősen alkoholista honfitársunkat nem számítjuk az előbbi kategóriába.

A várható események sötét árnyékát vetíti előre az a szomorú tény, hogy a magasban vándormadarak is elhullnak, ha átrepülnek a határ felett. Ilyen sorscsapás csak a bibliai időkben történt. Így már érthető, hogy kedvenc megyénk lakossága nap mint nap, fogy. Annyian kívánnak elvándorolni, hogy a költöztetést végző szekerekre két hónapra vesznek fel előjegyzést, az pedig, hogy valaki szekeret adjon el, fel sem merül senki fejében. Tegnap egy jómódú család gyalogosan indult új otthonát keresni, mert nem kívánták végigvárni a sort. Túl veszélyesnek ítélték.

Sokunkat nyomaszt a megválaszolatlan kérdés: mire vár még a kormányzó? A legtöbb polgár egyébként már csak a választásokra, hogy olyan kormányzóra szavazzon, aki végre tesz is valamit az itt felsorolt problémák megoldásának érdekében.”

Ilyen helyzet sugallja leginkább, hogy nem lehet tovább húzni az időt, végül is nem lóbór az! A cikk megjelenését követő második nap, tizenkettedik órájában Árpai megérkezik a találkozó helyére. Az a tény, hogy több száz főből álló tömegben kell keresztülverekednie magát, melynek minden tagja, mint a haza megmentőjét élteti, valószínűsíti azt a feltételezést, hogy kiszivárgott a nagy esemény időpontja és helyszíne.

Kinek köszönhetjük e színpompás gyülekezést? Ezt előlünk is elfedi a múlt minden élő bűnét elrejtő palástja. A gyanú viszont három személyre vetít sötét árnyékot. A Szelídkeleti Hírmondó tulajdonosára és szerkesztőjére, mert egy fergeteges cikkben tett említést a várható megbeszélésről. A kormányzó titkárnőjére, aki összesen huszonháromszor mesélte el a találkozó időpontját telefonon. De gyanús a telefonközpontos kisasszony is, mert amikor a szőke titkárnő vonalat kért tőle, csak ennyit kérdezett tőle:

- Tudom, délben a kormányzói irodában! Most kinek akarja elmesélni? De kár próbálkoznia asszonyom, még lámpással sem talál olyan személyt, akinek én már ne meséltem volna el.

Mi viszont mindezek ellenére a polgárok lelkes csoportjának összeverbuálásában régi ismerősünk, a Woo Doo pap és varázsló tevékenységét véljük felfedezni, persze a tévedés jogát fenntartva. Legfeljebb e neves férfiú iránt érzett negatív érzelmekkel vádol majd minket az utókor.

Sohasem tapasztalt az a lelkesedés, ahogyan a becsületes polgárok hada próbálja megszorítani Árpi kezét, miközben elárasztják. Ritkán adatott elismerés ez egy hamiskártyás-bankrablónak! Amerre szétnézünk mindenütt a következő feliratú táblákon akad meg a szemünk.

„Kár is tovább várni!
Bízunk benned Árpi!”

„Árpi leszámol ma,
az álmokórral!”

„Pénzünk akkor rakjuk bankba,
ha a garanciát majd az Árpi adja!”

No, legalább ez utóbbi szöveg némileg érthető is, hisz ki más is tudná oly könnyedén eltüntetni onnan a zsozsót, hacsak nem egy tehetséges bankár?

A kormányzó irodájában hárman ülnek és várják a vendéget. A kormányzó csak kényszerből, a sikerbe vetett legkisebb meggyőződés nélkül. A rendőrfőnök, vagy ahogy Amerikában nevezik, a seriff, egy égből pottyant bűnbakra várva. Csak a Bankárok Szövetségét képviselő elnök hisz rendíthetetlenül a találkozás sikerében. De ez nem csoda, hiszen Hisz Fecónak hívják!

Nos, ebbe a társaságba érkezik meg a hirtelen népszerűvé vált kártyás.

- Szép jó napot! Szervusz! Erőt, egészséget! Mindenki válassza ki a neki megfelelőt! Mindenesetre az erőt, egészséget én prezentálom - köszön Árpi.

- Megjött már - húzódik mosolyra a seriff szája.

- Szervusz, „Majd Az Árpi Ad” barátom! Ezenfelül jó, ha közbiztonság is van a tarsolyodban, mert ezzel kielégítheted a törvény bős örének igényét is - mondja derűsen az elnök, miközben a seriffre kacsint.

- Jó napot! - köszön hidegen a kormányzó.

- Nem akarom senkinek az idejét rabolni, ezért bejelentem, nem lesz több bankrablás! Vége az álmokórba esett bankpénztárosok kifosztásának! Olyan határozott ígéretet kaptam, hogy bátran felajánlhatom, amennyiben leállítják a tettesek felkutatására elrendelt nyomozást, az újabb, megszokott módon történő bankrablásokból eredő veszteségek pótlására én személyes vagyonomat ajánlom fel.

- Engem már meggyőztél! - lelkesedik a Bankárok Szövetségének elnöke, hiszen ő mindig Hisz!

- Persze, ettől még az állatok elhullása és az álmokór tovább folytatódik - véli kezét dörzsölve a seriff, aki még mindig bízik abban, hogy a nap egyetlen eredménye az lesz, hogy neki megszesz a gyanúsítottja.

- Az állatok elhullása megszűnik az álmokórral együtt, az első Európába tartó hajó indulásával.

- Az hogy lehet? - kérdezi egyszerre mind a három tárgyalópartner.

- Él itt két magyar ember, akinek jellegzetes szaga van, ettől ered az álmokór.

- Ha így van, ezért ők nem büntethetők! - esik kétségbe a kormányzó.

- Az nem jelent semmit! - véli a seriff örömeiben, hogy már az első két tettestárs megvan.

- De nem a választások előtt! - rémül meg a kormányzó.

- Különben nem kell itt semmit tenni. Ők csak a hajóra várnak, és már mennek is maguktól - nyugtatja a kedélyeket a politikusi tevékenységét elkezdő volt hamiskártyás barátunk.

- Mégiscsak van valami bibi. Nem elég, hogy tudjuk, véget érnek a megpróbáltatások, de a polgároknak valami látványosabb kell! Olyan, amitől egyértelművé válik, hogy innentől másképpen lesz - fogalmazza meg aggályát a kormányzó.

- Javaslom, hogy az egyház rendezzen egy sikeres ördögűzést a hajó indulásának napján. Ismerek egy papot, igaz, furcsa alak, mégis segíthetne. Ajánlom őt, ha az itteni egyház vezetője nemet mondana - javasolja Árpi.

- Attól nem kell félni - kiált fel szinte egyszerre a három tárgyalótárs.

- Azt hiszem, ebben az esetben majdnem mindent megbeszélünk. Már csak egy fontos dolog maradt hátra, a médiában fel kell hívni mindenki figyelmét a dolgok szerencsés kimenetelére - hangzik el a tárgyalás utolsó előtti javaslata.

- Igynk erre a sok jó hírre! - érkezik hamarosan a megbeszélés záró indítványa.

Mindenki örömmel fogadja mindkét javaslatot, még a seriff is, mert közben rájön, így sem terheli majd megoldatlan bűnténysorozat a lelkét, hiszen közreműködik annak végleges megszüntetésében. Nyilván ráijesztett a tettesekre, talán meg is fogta volna őket, ha ez az Árpi gyerek nem dob feléjük védőkötelet. Száz szónak is egy a vége, nem lesz majd ő újra olyan neveltséges, mint fiatal rendőr korában, amikor - nyomozati okok miatt - felmászott egy gyanús lakás erkélyére, de lejönni már csak a tűzoltóság hathatós segítségével sikerült.

A tárgyalás kezdete óta az utcán lévő tömeg létszáma jelentősen bővült, hiszen megérkeztek a központi álmokor-mentesítő önkéntes zászlóaljok csapatai is, akik hamar rájöttek, ha most a tárgyalások sikerrel járnak, utána rögtön haza is mehetnek, hiszen nem marad mit tenniük. Az a tény viszont, hogy önkéntesnek jelentkeztek, akkor is becsületükre íródik.

Ám még mindig nagy a megjelentekben a bizonytalanság a jövőt illetően, így érthető, hogy sokan hangos kiáltással próbálják felgyorsítani az eseményeket:

- Gyertek ki! Gyertek ki! - kiabálja a tömeg szinte egy emberként a kormányzói szoba erkélye alatt.

Mit lehet tenni? A kormányzónak nincs kedve kiállni az emberek elé, mert hiszi is, nem is, amit Árpi mondott. Ugyan tiszta szívből szeretné hinni, de felmerül benne a gyanú, mi van, ha mégsem lesz minden úgy, ahogy ez a fiatal ember előadta? Akkor a közeledő választásokon biztos vereséget szenved majd a nép félrevezetése miatt. Ha viszont igazat mondott, akkor a híres kártyás igen népszerű lesz. De mi van akkor, ha Árpi tényleg indulni akar a választásokon?! Ilyen kétségek gyötrik a kormányzót, majd a kisebb kockázat mellett dönt.

- Kedves Csallóvári úr! Álljon ki az emberek elé, és mondja el, amit itt nekünk előadott.

Mivel az egyre türelmetlenebbé váló tömegeből valaki egy meglehetősen túlrejtett paradicsommal célozza meg az erkélyajtót, ráadásul még el is találja, a különben sem elég bátor seriff is a kormányzóhoz hasonló elhatározásra jut.

- Csak menjen! Szerintem is ez a legjobb megoldás - javasolja a seriff.

Egyedül az elnök helyeseli a fenti ötletet fenntartások nélkül. Könnyen teheti, ő nem Árpi mögött helyezkedik el, nem ő taszigálja a hirtelen jött lehetőségtől kissé megszeppent volt hamiskártyást az erkély felé. Az igazság az, hogy hátsó szándéka a derék pénzembernek is van. Minél előbb a kártyaterembe szeretne menni és ott a férfihoz méltó időtöltés közben

hálásan megszorítani a bátor felajánló kezét. Ő abban egészen biztos, ha mégis lesz rablás a bankjában, az utolsó centig bevasalja Árpit a veszteségét.

Ilyen körülmények között lép az erkélyre a mindenki által hallani kívánt, nemzetmentő hős egy új, boldogabb kor avatott előhírnöke.

- Tisztelt polgártársak és polgártársnők! Ezennel bejelentem, a kormányzó úr, a seriff és a Bankárok Szövetségének elnöke nevében, eljött a régen várt aranykor városunk és államunk életében.

Az említett személyek összenéznek, de mire egy nagy levegőt vennének, hogy véleményt nyilvánítsanak, hősünk folytatja megkezdett mondanivalóját.

- Hála seriffünk eredményes ténykedésének, ezután nem lesz több álomkór kísérte bankrablás!

Míg a tömeg hangosan éljenez, addig a seriff hálát ad az égnek, hogy az előbb nem mondta ki, amit gondolt a szónok szavainak hitelességét illetően.

- De ezzel még nincs vége jó híreimnek. Az első Európába induló hajóval eltávozik az átok, amely eddig bennünket sújtott. Nem lesz több gyűlölt álomkór, nem lesz több tömeges állati elhullás, újra nyereséges lesz az állattartás, ahogy illik is ebben, a minden kedvező adottsággal megáldott államban.

A tömeg tapsol, éljenez. Mintegy varázsütésre, megjelennek az utcai alkohol- és napraforgó-mag-árusok. A hangulat az egekig emelkedik, kiváltképpen akkor, amikor az első mobil körhinta is üzemelni kezd. Ha lehet, még ennél is nagyobb örömet hoz a céllövöldés bódé felállítása, mert attól kezdve a kissé kaptatos urak nem egymáson mutatják be egyébként nem fényes céllövő képességeiket. Ezt mi sem mutat jobban, mint hogy a mentőknek csak egy esetben kell kivonulniuk. Egy idő előtt a szép új világba igyekvő bébi édesanyját szállítják szülése alkalmas helyre. Mindebből jól látható, amint spontán módon két napig tartó utcai ünnep kezdődik az állam felett tornyosuló viharfelhők elvonulásának megünneplésére. A későbbiek során ezt két napos munkaszüneti nappá nyilvánítják „Megszabadulásunk ünnepe” néven.

De ez Csallóvári Árpit boldog kormányzásának idején történik. Ebből talán már többen rájönnek, hogy Árpit végül is nem tart a Szerencsészagú családdal haza Magyarországra. Ehelyett megveszi a házat Tulokfalván és a Szelidkeleti Hírmondót is, ezzel segítve elő saját politikai karrierjének kiteljesedését, valamint volt menyasszonya és családjának mielőbbi hazatértét.

Most egy darabig magára hagyjuk Árpit, és visszatérünk Katushoz.

Hősnőnk miután szüleihez költözik, ritkán találkozik vőlegényével, viszonyuk egyre hidegebb lesz, és amikor teljesen egyértelművé válik, hogy Árpit nem tér vissza Magyarországra, felbontják eljegyzésüket. Katus erős tiltakozása ellenére, Árpit a rablásokból származó bevétel negyedét, ígéretének megfelelően, átadja volt menyasszonyának.

- Ha nem akarod megtartani, fordítsd hazánkban a kezdő hamiskártyások árváinak támogatására, vagy egyéb nemes célra! - javasolja Árpit.

Katus tudja, a jótékonykodás már sok családi bűnt elpalástolt, ezért úgy dönt: ebből az összegből jótékonykodási hajlamát fogja kiélni. Milyen szép is lenne A Nemzet Szakácsa vándordíj megalapítása, vagy a Rákos Gyermekéért Alapítvány részére az elvett egy százalékos adóból befolyt összeget megduplázni! Mennyi szép cél, és mindehhez a Zagyházi grófi vagyonánál lényegesen jelentősebb összeg áll rendelkezésére. Ki tudna ilyen lehetőségnek ellenállni? Katus nem! Most sietünk mindenkit megnyugtatni, Árpit igazán szép összeget fizet az újságért és a házért, mivel valóban értékesek voltak. A kártyás viszont olcsón jut hozzá fél Tulokfalvá-

hoz, mert a kiürült házakat bagóért veszi meg. Így semmi veszteség nem éri a fent említett kifizetések miatt, sőt miután a Szerencsészagúak távoznak lakhelyükről, megszerzett ingatlanjai erősen felértékelődnek.

Itt az ideje, hogy beszéljünk egy kicsit az érzelmekről! Árpiéről nincs mit mondani, mert neki olyan már nagyon régen nincs. Katus boldog a szüleivel való találkozás miatt, és Árpi egyre több, kisebb-nagyobb hibájának megismerésével arányosan kezd szívében ragyogni egy igazi becsületes férfi emléke, gróf Zagyházi Nándié!

- Megyek! - gondolja Katus, és valóban megy.

Eljön az utazás napja. Ezrek tolonganak a kikötőben, várják az első Európába tartó hajó indulását, és ezzel a rontás megszűnését. A beszállásra várók népes hadában egy cipőkrémmel feketére festett férfin akad meg tekintetünk, aki furcsa taglejtéssel kísért mozdulatokat tesz. Szakasztott olyanokat, mint aki valamiféle Woo Doo varázslatokat végez.

Katusnak könny szökik a szemébe, vélhetően nem a gőzhajó kéményéből magasra szálló füstoszlopból visszahulló koromtól, hanem sokkal inkább a reázúduló érzésektől. Micsoda fenséges pillanat, búcsúzik Amerikától Uff Katus! Az arcán égő pír... emelné is kezét egy végső Uff köszönésre, de a figyelmes édesapa még idejében lefogja karját.

- Hagyd csak, lányom! Inkább úgy magyarosan köszönj el!

- Nem bánom! A viszontlátásra! - kiáltja Katus a távolodó hajóról.

Közben a parton hálás hangok törnek utat az ég felé.

- Dicsőség és hála azért, hogy alig érezzük az álomkórt!

Valóban, utoljára még végigsöpör az álomkór egyre gyengülő hatása, de harcot veszve az átokúzástól, csak néhány ásitást csal elő egy-két éjszakai munkából éppen hazatérő személyből.

Így ér véget a szörnyű veszély, és így múlik el a világ dicsősége! Néhány év, és már senki sem emlékszik Uff Katára. Még az időnként elhangzó tréfás Uff köszönést is mindenki indián üdvözlési formának véli.

Katus hazatér szüleivel, akik kifizetik minden tartozásukat, és egy olyan házat építenek maguknak, ahol bátran emelgethetik karjukat a szomszédok zaklatása nélkül. Hősnőnk otthon biztosan megtalálja régen kiérdemelt boldogságát és az igaz szerelmet! Efelől nincs semmi kétségünk, de ez már egy másik történet lesz.

Vége